

CRAFTS
YOUTH
FUTURE
ENGAGEMENT

RZEMIOSŁO, ZAWODY DOSKONAŁOŚCI

Przewodnik CYFE dla osób pracujących z młodzieżą i edukatorów stworzony w celu lepszego rozpoznania zawodów rzemieślniczych

Spis treści

Streszczenie	5
Projekt CYFE i jego misja	6
Co rozumiemy przez zawody rzemieślnicze?	7
Cele projektu CYFE	10
Podejście CYFE	11
Rzemiosła w społeczeństwie i gospodarce	12
Rzemiosło & zrównoważony rozwój	14
Rodziny rzemiosła	16
Rzemiosło według materiału	18
Drewno	19
Budowa schodów	27
Alex Fassin & Marc Van Obbergen	28
Snycerstwo	30
Grzegorz Michałek	31
Ikonografia	33
Gaetano Russo	34
Konstrukcje drewniane	36
Vojtěch Zadina	37
Szkutnictwo	39
Oscar Hurup Larsen	40
Metal	42
Giloszowanie i zegarmistrzostwo	52
Bernard Van Ormelingen	53
Rusznikarstwo	55
Jerzy Wałga	56

Spis treści

Filigran	58
Arlindo Moura	59
Kowalstwo	61
Vincenzo Loporchio	62
Szkło	64
Szklane koraliki	74
Anuschka Bayens	75
Szkło w Czeskiej Republice	77
Josef Tomsej	78
Glina	80
Ceramika we Włoszech	88
Ferdinando Franco	89
Od Chin do zimnej porcelany	91
Annarita Capuano	92
Keramika w Portugalii - Azulejos - Tworzenie kafli	94
Ninoska Trillo	95
Ceramika w Czechach	97
Miroslava Valentová	98
Zduństwo	100
Jan Křivonožka	101
Włókna naturalne	103
Włókna naturalne we Francji	111
Aurore Pelisson	112
Modrodruk: naturalne barwienie	114
František Joch	115

Spis treści

Tkactwo	117
Alicja Kochanowska	118
Pia Jensen	120
Krawiectwo	122
Sandrine Dias	123
Plecionkarstwo / Koszykarstwo	125
Plecionkarstwo w Polsce	126
Paulina Adamska	127
Kamień	129
Kamieniarstwo	135
Serge Moret	136
Materiały łączone: tworzenie biżuterii	138
Morgane Donval	139
Materiały łączone: instrumenty muzyczne	141
Tworzenie klawesynu	144
Jacques Magnette	145
Wytwarzanie organów	147
Victor Mangeol	148
Lutnik	150
António Monteiro	151
Rady dla pedagogów: jak rozmawiać z młodzieżą o rzemiośle?	153
Znaczenie przekazywania wiedzy o rzemiośle	154
Pomysły na aktywności:	158
Zmiana sposobu myślenia: Rzemiosła nie należy uważać za „stare i zakurzone”, ale za dynamiczne i otwarte na przyszłość	159

Spis treści

Brak transmisji	162
Zwrócenie uwagi: Na ważną rolę, jaką odgrywają wychowawcy młodzieży	165
Jak pracować z rzemiosłem w UE	166
Czeska Republika	167
Polska	168
Francja	169
Belgia	170
Portugalia	172
Włochy	173
Gdzie uczyć się rzemiosła w Europie	174
Czeska Republika	175
Polska	180
Belgia	182
Francja	188
Portugalia	196
Włochy	198
Dania	207
Źródła i Publikacje	209
CYFE Partnerzy	215

Streszczenie

Niniejszy przewodnik jest pomocnym narzędziem dla osób pracujących z młodzieżą i edukatorów, a także rodziców, którzy chcą wprowadzić najmłodszych w świat rękodzieła.

Sektor rzemiosła jest bardzo szeroki dlatego nie mogliśmy go zbadać w całości, zdecydowaliśmy się na wybranie kilku profesji, w których punktem wyjścia jest wykorzystywanie surowych materiałów. W rzeczywistości nauka o materiałach, których większość oferowana jest przez naturę, jest kluczem do zrozumienia tego jak rzemiosło łączy się ze zrównoważonym rozwojem.

Ten przewodnik oddaje głos rzemieślnikom, którzy uprzejmie zgodzili się opowiedzieć swoje historie. Są oni profesjonalistami w pracy z drewnem, budowaniu piecy, dmuchaniu szkła, tworzeniu instrumentów, tekstyliów, grawerowaniu metalu i wielu innych rzemiosł. Minęło wiele lat treningu, powtarzania gestów, doskonalenia techniki i uczenia się na błędach zanim osiągnęli wystarczający poziom umiejętności i wiedzy, które mają teraz. To co ich motywowało to ich pasja, wiara w to, że w przyszłości jest miejsce na piękno, jakość, długotrwałą produkcję, odpowiedzialną konsumpcję oraz na zawody opierające się umiejętnościach człowieka.

Mamy nadzieję, że przedstawione historie i zainspirują wiele nowych karier, przewodnik wzbogacony jest o wykaz szkół i warsztatów, w których można uczyć się wybranego rzemiosła.

Partnerzy projektu CYFE są niezmiernie wdzięczni wszystkim profesjonalistom, którzy zdecydowali się poświęcić swój czas na to by pomóc młodemu pokoleniu w zrozumieniu wartości, które niesie rzemiosło.

Projekt **CYFE** i jego **misja**

Projekt CYFE ma na celu **zmianę sposobu myślenia o rzemiośle oraz poprawę wiedzy wśród pracowników młodzieżowych, edukatorów, a w konsekwencji również młodych ludzi, na temat miejsca i roli tradycyjnych i wyrafinowanych zawodów rzemieślniczych we współczesnym społeczeństwie**. Celem projektu jest również podkreślenie, że w globalnym rynku rzemiosło stanowi profesję doskonałości i reprezentuje wiarygodną oraz zrównoważoną opcję kariery zawodowej.

[Raport ICCROM dotyczący Rzemiosła i Konserwacji](#) wskazuje na zagrożenia dla sektora rzemieślniczego: globalizację, modernizację, urbanizację, niską edukacyjną i społeczną wartość umiejętności rzemieślniczych, zwłaszcza w Zachodniej Europie. "Na Zachodzie, gdzie edukacja priorytetowo traktuje umiejętności werbalne i numeryczne, manualne umiejętności jako szkolenie zawodowe są postrzegane jako przeznaczone jedynie dla tych, którzy zawodzą w szkole" (Lucy Donkin, 2001).

Projekt skierowany jest szczególnie do młodzieży w wieku od 13 do 18 lat, ponieważ to okres, w którym aktywnie kwestionuje się swoją przyszłą ścieżkę zawodową i orientację. CYFE ma na celu dostarczenie przydatnych i zróżnicowanych informacji na temat głównych zawodów w różnych obszarach rzemiosła oraz stworzenie podstaw dla przyszłego pokolenia wykwalifikowanych rzemieślników. Projekt ma również na celu podniesienie świadomości przyszłych dorosłych o znaczeniu rzemiosła w naszym społeczeństwie. W ramach projektu zostaną utworzone wirtualne wycieczki w rzeczywistości wirtualnej dla młodzieży, filmy z referencjami oraz narzędzia komunikacyjne i pedagogiczne.

Co rozumiemy przez zawody rzemieślnicze?

Nie istnieje prawdziwa "oficjalna" definicja rzemiosła, która mogłaby być stosowana na całym obszarze Europy. Kraje europejskie różnią się w kwestii klasyfikowania zawodów rzemieślniczych, które mieszczą się gdzieś między "artystami" a "mikroprzedsiębiorstwami". To sprawia, że ścieżka nauki i związane z nią certyfikaty również różnią się w zależności od kraju. Podobnie, statut prawny przedsiębiorstw rzemieślniczych również różni się w zależności od kraju.

Posiadanie wspólnej definicji rzemiosła jest więc trudne. Niemniej jednak niektóre krajowe organizacje opracowały karty, które nieoficjalnie są akceptowane na poziomie europejskim i pozwalają różnym interesariuszom porozumiewać się tym samym językiem.

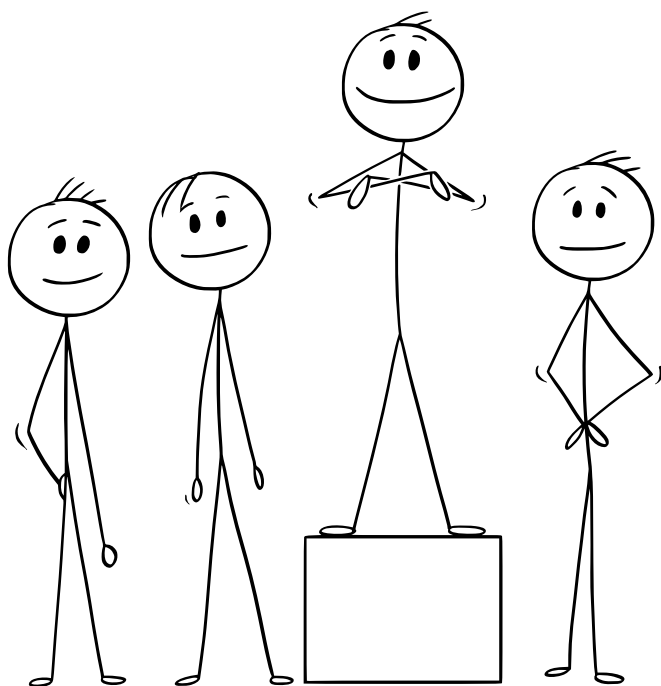
Zgodnie z francuskim prawem, zawody rzemieślnicze obejmują *"[...] osoby fizyczne oraz dyrektorów jednostek prawnych, którzy prowadzą samodzielną działalność produkcyjną, twórczą, przekształcającą lub odtwarzającą, naprawę i restaurację dziedzictwa, charakteryzującą się mistrzostwem gestów i technik w celu pracy z określonym materiałem i wymagającą wkładu artystycznego"* (Artykuł 22 ustawy nr 2014-626 z dnia 18 czerwca 2014 r. w sprawie rzemiosła i handlu).

Biorąc tę definicję za punkt odniesienia, powszechnie akceptuje się, że rzemiosło reprezentowane jest przez **zawodowych samozatrudnionych lub mikrostruktury korzystające z konkretnych umiejętności i technik, które zostały starannie rozwinięte na przestrzeni wieków i są wykorzystywane do przekształcania surowego materiału.**

Jedną z głównych cech rzemieślnika jest to, że jest on odpowiedzialny za cały proces produkcji, w przeciwieństwie do praktyki przemysłowej, gdzie odpowiedzialność jest rozproszona.

W rezultacie jakość ręcznie wykonanego produktu jest zazwyczaj uznawana za wyższą, ponieważ jest bardziej skrupulatna i wykonana w taki sposób, by przetrwać.

**RZEMIEŚLNICWO =
UMIEJĘTNOŚCI +
PRZEDSIĘBIORCZOŚĆ +
DOŚWIADCZENIE**

Richard Sennett, autorytet w tej dziedzinie, definiuje to następująco: "Rzemiosło to trwały podstawowy impuls ludzki, chęć wykonywania pracy dla samej pracy. Opiera się na wysoko rozwiniętej umiejętności." (Sennett, 2009, s. 9) ... "Rzemieślnik bada wymiary umiejętności, zaangażowania i osądu w szczególny sposób. Skupia się na intymnym związku między ręką a umysłem..." (Sennett, 2009, s. 20).

NASZA ANKIETA

Przygotowując ten projekt, w 2021 roku partnerzy CYFE przeprowadzili dwie ankiety w sześciu krajach partnerskich i uzyskali następujące wyniki:

Wśród 145 ankietowanych rzemieślników (z których tylko 23% miało mniej niż 45 lat):

- 90% uważało, że ich zawód ma mniejszy wpływ na środowisko,
- 59% uznało, że ich praca odzwierciedla lokalną kulturę i tradycje,
- 67 % nie ma planu sukcesji.

Wśród 45 młodych ludzi (w wieku od 13 do 18 lat), z którymi przeprowadzono wywiady:

- 68% uznało branżę rzemieślniczą za branżę prestiżową,
- 47% wyraziło chęć zostania mistrzem w rzemiośle,
- 62% wyraziło zainteresowanie pogłębieniem wiedzy o rzemiośle.

Cele projektu CYFE

W związku z tym CYFE zdefiniowało następujące cele:

- Ponownie połączyć młodych ludzi z sektorem rzemiosła zawodowego;
- Wzmocnienie roli rzemiosła w budowaniu bardziej zrównoważonego, integracyjnego i odpowiedzialnego społeczeństwa;
- Przypomnienie, że rzemiosło jest zwierciadłem dziedzictwa kulturowego i różnorodności kulturowej;
- Dostarczenie cennych informacji o zawodzie, materiałach i możliwościach edukacyjnych.

Niezależnie od tego, czy jesteś pracownikiem młodzieżowym, nauczycielem, doradcą zawodowym, osobą dorosłą odpowiedzialną za edukację i/lub orientację, rodzicem, CYFE zapewnia wsparcie, aby stać się ambasadorem rękodzieła wśród młodzieży.

Podejście CYFE

Jak widzimy rzemiosło w tym projekcie?

Na potrzeby realizacji partnerzy CYFE ustalili pewne zasady wyboru zawodów i specjalistów, które są istotne z punktu widzenia celu projektu. Profesjonalni rzemieślnicy przedstawieni w tym przewodniku posiadają następujące cechy:

- Są niezależni, a zawód rzemieślniczy jest ich głównym źródłem utrzymania.
- Nie korzystają z outsourcingu i kontrolują cały proces produkcyjny.
- Posiadają co najmniej 10-letnie doświadczenie w swoim zawodzie.
- Posiadają uznane umiejętności w zakresie rzemiosła szlchetnego, rzemiosła tradycyjnego lub rzemiosła budowlanego.
- W wielu przypadkach ich zawód jest wyrazem lokalnej kultury.
- Wykorzystują naturalne materiały i tradycyjne techniki oraz osadzają wartości zrównoważonego rozwoju (brak odpadów, recykling, lokalna gospodarka...).

Pod koniec tego przewodnika powinniśmy lepiej zrozumieć różne sektory rzemiosła i możliwości, jakie stwarzają dla przyszłej kariery zawodowej, a także dla dobrego samopoczucia.

Rzemiostła w społeczeństwie i gospodarce

[Przeczytaj badanie](#)

Większość profesjonalistów zajmujących się rzemiosłem to przedsiębiorcy, których działalność charakteryzuje ryzyko, potrzeba inwestycji, innowacji, badań oraz dostosowania się do zachowań konsumentów. Na globalnym rynku rzemiosło stanowi produkcję małoseryjną, kulturową różnorodność oraz wysoką jakość. Przez wieki zawodowi rzemieślnicy udowodnili swoją zdolność do adaptacji i kreatywności, integrując nowe trendy i technologie, w tym w ostatnich latach technologie cyfrowe.

Zawody rzemieślnicze silnie wiążą się z przemysłem luksusowym, modą, projektowaniem wnętrz, turystyką oraz zachowaniem dziedzictwa budowlanego i architektury ludowej. Ich produkcja wspiera gospodarkę masowych detalistów, domów towarowych, niezależnych sklepów, sklepów internetowych, architektów, projektantów i opiekunów dziedzictwa kulturowego. Ich ostatecznymi odbiorcami mogą być zarówno osoby prywatne, jak i profesjonaliści.

Według badania przeprowadzonego przez Międzynarodową Grupę Analiz Rynkowych i Doradczych, "Wielkość rynku rękodziela w Europie osiągnęła 225 miliardów euro w 2022 roku. Spodziewamy się, że w przyszłości rynek ten osiągnie 225 miliardów euro do 2028 roku, wykazując wskaźnik wzrostu (CAGR) wynoszący 9,6% w okresie 2023-2028" ([IMARC Group, 2022](#)). To stwierdzenie pokazuje, jak zawody rzemieślnicze stanowią stabilną i trwałą okazję zatrudnienia.

[Rokiem Umiejętności](#)

[Zgromadzenie
Parlamentarne UE
ds. Rzemiosła](#)

➤ Rzemiosła w społeczeństwie i gospodarce

Mimo że niemożliwe jest dostarczenie dokładnych danych dotyczących sektorów i krajów, które są najbardziej dotknięte tym wzrostem ze względu na rozdrobnienie rynku, ważne jest podkreślenie, że utrata umiejętności rzemieślniczych niesłaby ze sobą poważne zagrożenie dla wszystkich tych sektorów, a co za tym idzie, dla zatrudnienia.

W związku z tym Komisja Europejska ogłosiła rok 2023 [Rokiem Umiejętności](#), aby podnieść świadomość społeczeństwa o znaczeniu zachowania wiedzy praktycznej we wszystkich obszarach europejskiej gospodarki, w tym także w sektorze rzemieślniczym.

[Rekomendacja 1851](#) Europejskiego Zgromadzenia Parlamentarnego w sprawie umiejętności rzemiosła i konserwacji dziedzictwa kulturowego podkreśla znaczenie pielęgnowania różnorodnych umiejętności, od tradycyjnych i współczesnych technik budowlanych po analizę naukową i zarządzanie projektami. Rekomendacja 4 mówi:

"Konserwacja była zagrożona zniknięciem odpowiednio wykwalifikowanej siły roboczej lub zrozumienia zastosowania tradycyjnych materiałów, takich jak wapno. Zwiększające się uznanie wartości umiejętności manualnych zasługuje więc na przyjęcie z zadowoleniem".

Rzemiosło & zrównoważony rozwój

Cele Zrównoważonego
Rozwoju

NEB

Większość rzemieślników polega w dużej mierze na ekologicznych metodach, naturalnych i lokalnych materiałach, a nawet materiałach pochodzących z recyklingu, ograniczają odpady, wspierają lokalną gospodarkę, spójność społeczną i odpowiedzialną produkcję. Dlatego rzemiosło ma znaczący wpływ na zrównoważony rozwój.

Zawody rzemieślnicze charakteryzują się praktykami spełniającymi wymogi Agendy 2030 Celów Zrównoważonego Rozwoju (SDGs) - [Cele Zrównoważonego Rozwoju / Program Narodów Zjednoczonych ds. Rozwoju \(undp.org\)](#) Organizacji Narodów Zjednoczonych, który został przyjęty w 2015 r. przez Organizację Narodów Zjednoczonych „jako powszechne wezwanie do działania na rzecz położenia kresu ubóstwu, ochrony planety i zapewnienia, by do 2030 r. wszyscy ludzie cieszyli się pokojem i dobrobytem”. Cele Agendy 2030 są reprezentowane przez Cele Zrównoważonego Rozwoju, znane również jako Cele Globalne.

W ramach niektórych z wymienionych celów rzemiosło może konkretnie odegrać znaczącą rolę: zmniejszenie ubóstwa, dobre samopoczucie, odpowiedzialna konsumpcja, innowacje, mniejszy wpływ na zmiany klimatyczne i wykorzystanie czystej energii.

New European Bauhaus, „interdyscyplinarna inicjatywa, która łączy Europejski Zielony Ład z naszymi przestrzeniami życiowymi i doświadczeniami”, wymienia również zachowanie rzemiosła wśród swoich priorytetów. ([Nowy Europejski Bauhaus: piękny, zrównoważony, razem. \(europa.eu\)](#))

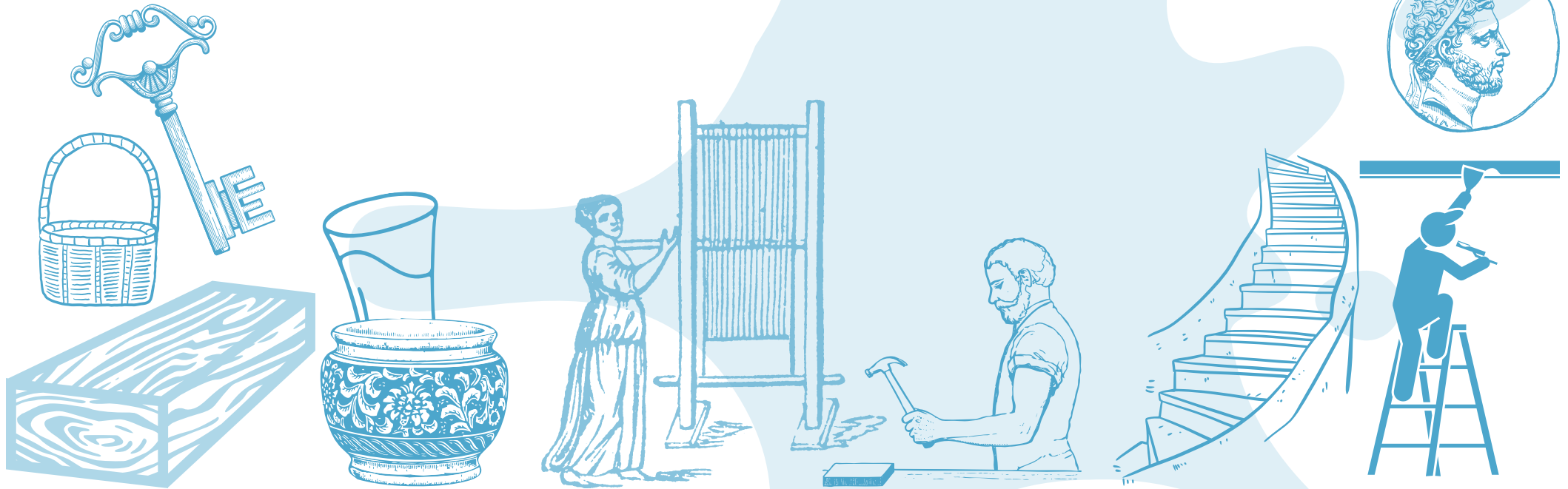
Nauczanie i Uczenie się z Dziedzictwem Kulturowym UNESCO

» Rzemiosło & zrównoważony rozwój

UNESCO i Komisja Europejska zajęły się priorytetami angażowania młodzieży na rzecz inkluzywnej i zrównoważonej Europy, opowiadając się za tym, że *„zaangażowanie europejskiej młodzieży w ochronę i przekazywanie żywego dziedzictwa ma fundamentalne znaczenie dla trwałości dziedzictwa kulturowego w przyszłości. Integracja naszego dziedzictwa, zwłaszcza naszego niematerialnego dziedzictwa kulturowego, w edukacji młodych ludzi jest kluczem do podnoszenia świadomości na temat znaczenia łączenia młodzieży z ich społecznościami”* (UNESCO, 2021).

Badanie przeprowadzone w Portugalii w 2020 r. podkreśla znaczenie *„stworzenia prawdziwego programu edukacji o dziedzictwie, który położyłby nacisk na sztukę i rzemiosło w ofercie szkoleniowej. Ta ekspresja zyskuje nową aurę nowoczesności w świecie spragnionym autentyczności, prostoty i trwałości”* (Dziedzictwo kulturowe w Portugalii: ocena wartości społecznej i ekonomicznej, 2020).

Rodziny rzemiosła

Sektor rzemiosła jest niezwykle szeroki. Obejmuje rzemiosło artystyczne i współczesne, rzemiosło tradycyjne oraz tradycyjne rzemiosło budowlane. Francuski Narodowy Instytut Rzemiosła (INMA) wylicza 16 kategorii i 281 zawodów (Institut National des Métiers d'Art, 2016), lista ta może być uważana za punkt odniesienia. Bez względu na kategorię, rzemieślnicy muszą posiadać umiejętności i know-how, które wymagają lat nauki i praktyki.

Rzemiosła to tradycyjne metody tworzenia unikalnych dzieł lub małych serii ręcznie lub przywracając już istniejące. Obejmują one szeroki zakres działań i często wiążą się z produkcją na małą skalę oraz tworzeniem wyjątkowych, неповtarzalnych przedmiotów.

Rodziny rzemieślnicze dzieli się powszechnie ze względu na materiały, które rzemieślnicy przetwarzają i z którymi pracują dzięki swoim umiejętnościom. Niektóre inne rodziny (instrumenty muzyczne, włókna naturalne) są zorganizowane inaczej i wymagają znajomości więcej niż jednego materiału.

W tym przewodniku omówimy niektóre rodziny rzemiosł oraz określone zawody i umiejętności, oddając głos niektórym wysoko wykwalifikowanym profesjonalistom. Przyjrzymy się także rynkom, z którymi są one powiązane, i dokonamy przeglądu dostępnych ścieżek nauki rzemiosła poprzez edukację formalną lub nieformalną.

Rzemiosło według materiału

DREWNO

Na przestrzeni dziejów ludzie na całym świecie używali drewna do poprawy warunków życia. Do rozpalania ognia, do schronienia się, do pracy, do podróżowania, do przechowywania, do mieszkania i do dekoracji. Konstrukcje drewniane, podłogi, narzędzia, pojazdy kołowe, meble, zastawa stołowa, skrzynie, łodzie, instrumenty muzyczne, malowane panele drewniane, narzędzia i wiele innych zostały wyprodukowane przez rzemieślników dla siebie lub dla klientów, aby zaspokoić potrzeby i gust każdego.

Each region has offered different wood species which were transformed according to social rank, epoch and style. If we observe pictures of wooden buildings, furniture or objects, all over Europe, we can easily understand in which region they were made.

Popularność drewna spadła w XX wieku wraz ze wzrostem dostępności innych materiałów, jednak biorąc pod uwagę wyzwania stojące przed ludzkością w zakresie zrównoważonego rozwoju, drewno pozostaje jednym z najbardziej naturalnych materiałów i należy go stosować z zachowaniem środków ostrożności.

»» Drewno liściaste

Drewno liściaste pochodzi z drzew okrytonasiennych – zwanych także roślinami kwitnącymi, których nasiona są zamknięte w czymś w rodzaju jajnika. Drzewa te są zazwyczaj szerokolistne i posiadają naczynia transportujące wodę po całym lesie.

Przykładami twardego drewna są: dąb, orzech, jesion, buk, brzoza, grab, jesion, olcha, topola, wiąz, mahoń, klon, mango, akacja, Mindi, kasztan, teak, balsa...

Drzewa produkujące drewno liściaste rosną wolno, obejmują gatunki szerokolistne i liściaste. Nasiona powstają wewnątrz łupiny (jak owoc lub orzech), drewno ma gęste ziarno, przeważnie ciemniejsze, o niskiej zawartości soków, blisko usłojone, ciężkie i gęste, o dobrej odporności na ogień. Jest generalnie droższe niż drewno iglaste.

Drewno iglaste

Drewno iglaste pochodzi z drzew nagonasiennych, które zwykle mają igły i szyszki. Promienie rdzeniowe (płytki lub wstęgi rozciągające się pionowo przez drzewo, prostopadle do słoików) i tchawice (rodzaj komórek przewodzących wodę) transportują wodę i wytwarzają soki. Przykładami drewna iglastego są: cedr, modrzew, jałowiec, cis, cyprys, jodła, sosna, świerk, daglezja i sekwoja.

Drzewa produkujące drewno iglaste są szybko rosnące, wiecznie zielone, zamiast liści mają igły, a ich nasiona są odkryte lub w szyszce. Zwykle mają jaśniejszy kolor, wysoką zawartość soków, niewielką wagę i gęstość. Mają bardzo słabą odporność na ogień i są na ogół tańsze niż drewno liściaste.

DREWNO I ZRÓWNOWAŻONY ROZWÓJ

Drewno jest surowcem naturalnym i odnawialnym, posiadającym doskonałe właściwości przetwórcze. Jest to również materiał neutralny pod względem emisji dwutlenku węgla, co oznacza, że dwutlenek węgla, który pochłania podczas swojego wzrostu, jest tym samym, który uwalnia się podczas spalania, co czyni go zrównoważonym źródłem energii. Jednak wiedząc, w jakim stopniu drzewa przyczyniają się do sekwestracji dwutlenku węgla i powstrzymania globalnego ocieplenia, rośnie świadomość dotycząca konieczności wykorzystywania drewna w sposób zrównoważony.

“W przypadku produktów z drewna i papieru terminy „zrównoważony” lub „odpowiedzialny” oznaczają, że drewno zostało pozyskane w sposób zapewniający zdrowy, ciągły i zrównoważony wzrost. Drewno pozyskiwane w sposób zrównoważony minimalizuje wpływ wyrębu na lasy oraz otaczającą je dziką przyrodę i społeczność. Zrównoważone drewno oznacza również, że nie jest ono produktem nielegalnego pozyskiwania drewna, które narusza krajowe i/lub regionalne przepisy chroniące lasy i środowisko” (Tsai,2020)

»» Drewno i zrównoważony rozwój

Zgodność z systemami certyfikacji gwarantująca, że drewno pochodzi z lasów zarządzanych w sposób odpowiedzialny
 compliance with certification schemes to ensure wood comes from responsibly managed forests

Certyfikaty są powszechnie stosowane przez przedsiębiorstwa w celu zapewnienia zrównoważonego pozyskiwania surowców. Certyfikaty mogą być łatwo udostępniane konsumentom i rozumiane przez nich jako wskaźnik praktyk stosowanych przez przedsiębiorstwa w łańcuchach dostaw. W przypadku drewna najpopularniejszym i powszechnie akceptowanym systemem certyfikacji jest [Forest Stewardship Council](#) (FSC), który „zapewnia, że produkty pochodzą z lasów zarządzanych w sposób odpowiedzialny, które zapewniają korzyści środowiskowe, społeczne i gospodarcze”. Inne certyfikaty obejmują [Program zatwierdzania certyfikacji lasów](#) (PEFC) i [Inicjatywę na rzecz zrównoważonego leśnictwa](#) (SFI). Zapewniając, że dostawcy przestrzegają norm określonych w tych programach, przedsiębiorstwa mogą zapewnić konsumentom gwarancję, że ich produkty z drewna są wykonane z drewna pochodzącego z odpowiedzialnych źródeł i zrównoważonego rozwoju.

Drewno i zrównoważony rozwój

Wdrożenie środków recyklingu, które pomogą zmniejszyć liczbę wycinanych drzew

W przypadku produktów papierowych, takich jak opakowania kartonowe, oznacza to wykorzystanie włókien drzewnych pochodzących z recyklingu, które zazwyczaj można poddać recyklingowi pięć do siedmiu razy, zanim staną się bezużyteczne. [Według Światowego Instytutu Zasobów](#) poziom recyklingu znacznie wzrósł w wielu krajach od 1990 r., lecz w niektórych regionach jest on nadal ograniczony ze względu na niewystarczającą dostępność włókien pochodzących z recyklingu. W przypadku produktów drewnianych odzyskane drewno można ponownie wykorzystać do produkcji mebli, podłóg, paneli ściennych i dekoracji drewnianych, bez konieczności pozyskiwania nowego drewna. Chociaż recykling i ponowne użycie nie wyeliminują całkowicie zapotrzebowania na nowe drewno, mogą pomóc w zmniejszeniu ogólnego popytu.

[Źródło: TRANSPARENCY-ONE](#)

PRZEGLĄD RZEMIOSŁA DREWNIANEGO

Rzemiosło drzewne obejmuje szeroki zakres zawodów. Proces przekształcania drewna w drewniany przedmiot obejmuje szeroką gamę różnych technik, od rzeźbienia, łączenia elementów drewnianych po polerowanie, barwienie, intarsjowanie itp.

Eksperti rzemieślnicy pracujący z drewnem oprócz umiejętności rzemieślniczych muszą także dobrze rozumieć różne rodzaje drewna. Nie tylko rozróżnienie drewna miękkiego i twardego, ale także wielu gatunków drewna w ramach tych dwóch kategorii drewna. Ponadto muszą być w stanie określić, które drewno ma odpowiednią wilgotność, rozmiar i wiele innych cech, aby można je było przekształcić i wykorzystać w procesach produkcyjnych. I wreszcie, ponieważ mistrzowie drewna często pracują w dziedzinach związanych z aranżacją wnętrz, a nawet architekturą, wymagana jest także wrażliwość estetyczna.

Techniki, zawody i narzędzia

ZAWODY:

Stolarz, schodnik, snycerz, tokarz, rzeźbiarz, intarsjer, inkrustator, intarsio, stolarz, łódmistrz, lutnik, producent instrumentów, stolarz, ikonograf, rytownik drewna, konserwator mebli, itp.

BRANŻE:

Budownictwo, projektowanie wnętrz, instrumenty muzyczne, wypoczynek, moda, muzea, ochrona dziedzictwa, muzycy, zabawki, itp.

DZIAŁANIA:

Piłowanie, cięcie, montaż, grawerowanie, wypalanie, malowanie, toczenie, szlifowanie, wygładzanie, polerowanie, laminowanie, wykańczanie, wiercenie, mierzenie, itp.

NARZĘDZIA:

Piły ręczne i piły mechaniczne do cięcia, dostępne w różnych kształtach i rozmiarach, w zależności od celu cięcia, do którego są używane. Stół warsztatowy i kozły piłowe są używane przez stolarzy do większości prac ręcznych. Strugi: do strugania włókien drzewnych, do kształtowania i wygładzania. Szlifierki: do wygładzania, polerowania lub czyszczenia. Do montażu używa się młotków, wiertarek i wkrętarek. Miarki kątowe i taśmowe do mierzenia i znakowania itp.

Głos rzemieślników

DREWNO

Budowa schodów

Chociaż dla większości ludzi klatka schodowa jest prostym, praktycznym elementem architektonicznym umożliwiającym przejście pomiędzy piętrami budynków i ogrodów, od zawsze styl i materiały dobierane są starannie, zgodnie z trendami architektonicznymi, do konkretnej funkcji, jaką miały spełniać oraz do społecznego statusu tego, kto miał z nich korzystać. Przez stulecia dla zamożnych ludzi budowano szersze i wygodne schody ze szlachetnych materiałów, podczas gdy klasy niższe i służba musiały docierać na wyższe piętra po stromych i wąskich schodach. Dobrze znane schody o podwójnej spirali w zamku Chambord w Dolinie Loary we Francji, które prawdopodobnie zaprojektował Leonardo Da Vinci, zostały celowo wykonane, aby oddzielić przejście pomiędzy rodziną królewską, gośćmi i służbą.

Przeczytaj
cały
artykuł!

Nie jest pretensjonalne stwierdzenie, że klatki schodowe są częścią naszego dziedzictwa kulturowego, niezależnie od tego, czy jest to dziedzictwo architektoniczne, czy artystyczne, ale przede wszystkim dziedzictwo niematerialne. Tylko ludzka inteligencja i kreatywność mogą razem zapewnić taką doskonałość.

Żadna doskonałość intelektualna i twórcza nie mogłaby jednak zostać przełożona na rzeczywistość bez umiejętności i wiedzy rzemieślników. Kamieniarze, stolarze, kowale i murarze to ci, którzy sprawili, że pomysły i projekty stały się rzeczywistością.

Alex Fassin & Marc van Obbergen

Wytwórca schodów

Marc Escaliers de Style by Alex, Belgia

Możliwość szkolenia w warsztacie

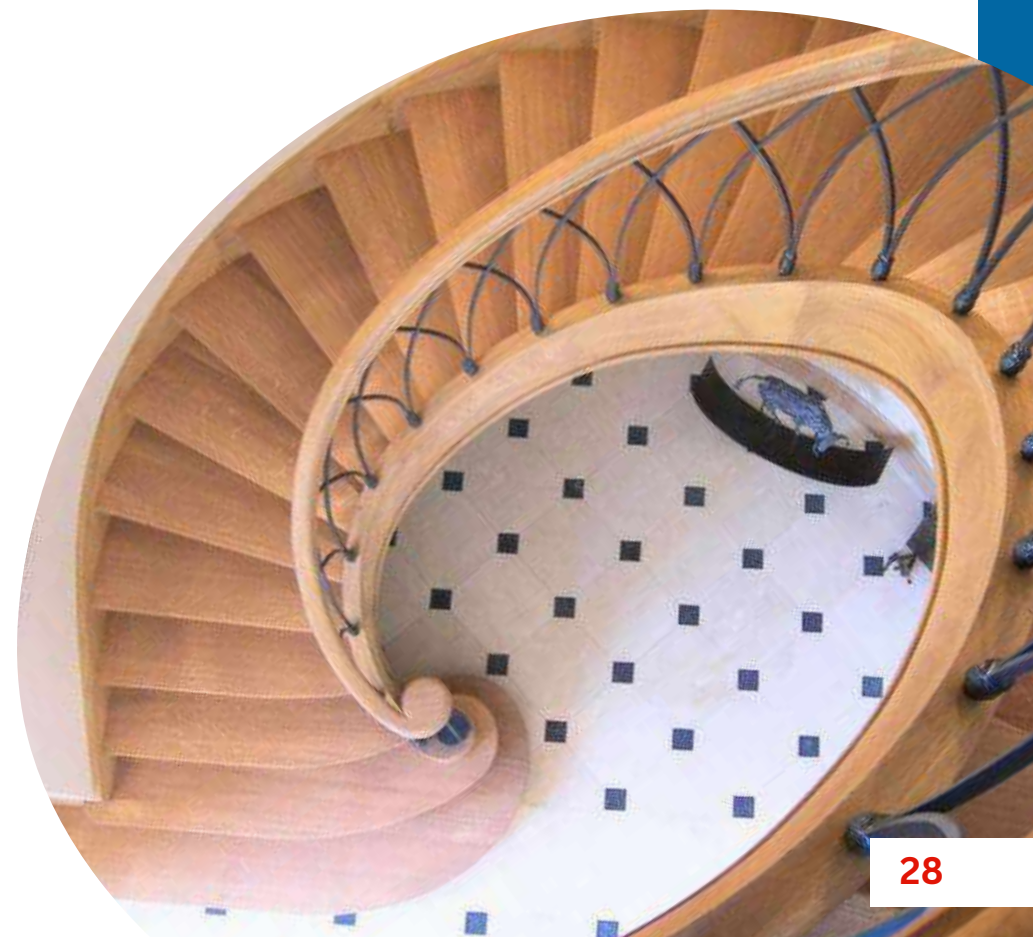
Dziś, mimo 12 lat doświadczenia, moja podróż edukacyjna trwa nadal. Nauczyłem się tego zawodu, biorąc udział w kursach teoretycznych i formalnym szkoleniu. Następnie swoją wiedzę wykorzystałem w praktyce w pracowni Marca van Obbergena. Dziś jestem nowym właścicielem tego przedsiębiorstwa. Moim głównym źródłem motywacji jest przyjemność pracy z drewnem, szlachetnym i łatwym w obróbce materiałem.

W naszym warsztacie wykonujemy wysokiej jakości schody, które odpowiadają preferencjom klientów, którymi często są właściciele budynków zabytkowych lub projektanci wnętrz i architekci. Ze względu na ich trwałość i stabilność stosujemy głównie drewno bukowe i dębowe. Schody bukowe charakteryzują się pięknym, jednolitym i eleganckim wykończeniem, natomiast dąb, zaliczany do drewna szlachetnego, nadaje schodom nowoczesny wygląd.

Proces produkcyjny rozpoczynamy od wizyty na miejscu, podczas której dokonujemy pomiarów i oceniamy potrzeby. Następnie badamy wykonalność projektu i projektujemy schody, które są obliczane i rysowane w rzeczywistych rozmiarach na papierze, na podłodze naszego warsztatu. Jest to tradycyjny sposób, który niektórzy zastąpili obliczeniami i planami komputerowymi, ja jednak wolę kontynuować pracę w ten sposób, ponieważ możemy przetestować wymiary i kierunek każdego kroku w rzeczywistym rozmiarze.

„Moja pasja do wytwarzania schodów zaczęła się gdy miałem 15 lat. „

» Alex Fassin & Marc van Obbergen

Nasze narzędzia są również bardzo tradycyjne, są wśród nich dłuta, heble i żłobaki. Dłuta pozwalają nam regulować stopnie podłużnic, heble pomagają nam tworzyć krzywizny, a żłobaki są niezbędne, ponieważ skutecznie rzeźbią i drążą drewno. Musimy jednak stale doskonalić nasze umiejętności i kreatywność, aby wnieść indywidualny charakter do wykonywania schodów. Gdy wszystkie części schodów zostaną wyprodukowane w naszym warsztacie, możemy je zamontować w miejscu docelowym.

Regularnie współpracujemy z innymi doświadczonymi rzemieślnikami, zwłaszcza z kowalami, przy balustradach lub balustradach kutych. Dzięki tej współpracy gwarantujemy standardy jakości i bezpieczeństwa schodów.

« **Chętnie przekazuję swoją wiedzę młodym ludziom, którzy dzielają moją pasję, wiedząc, że jest to obszar, który rekrutuje wielu młodych ludzi i otwiera wiele możliwości związanych z branżą projektowania wnętrz i budownictwa, a także ochroną i restauracją dziedzictwa kulturowego.** »

W naszej dziedzinie umiejętności są różnorodne i zróżnicowane. Rada, którą mógłbym potencjalnie dać młodym ludziom pragnącym nauczyć się tego zawodu, brzmi: bądź wytrwały, ponieważ szkolenie nigdy się nie kończy

« **Każdego dnia uczymy się, wiedząc, że zawód budowniczego klatek schodowych jest innowacyjny i kreatywny. Podczas nauki należy uzbroić się w cierpliwość. W ten sposób rozwinięsz w sobie miłość do tego rzemiosła.** »

1

2

3

4

Tradycyjne narzędzia: 1. Kumpass suchościeralny, służy do przenoszenia pomiarów lub okręgów z planu w skali 1:1. 2. Młotki i dłuta, używane do wycinania stopni i obrabiania mortysów. 3. Nożyk do skrobania, służy do usuwania kory z desek i zdrapywania nadmiaru kleju. 4. Wiertarka ręczna, umożliwiająca kontrolowane wiercenie na określoną głębokość w drewnie.

SNYCERSTWO

Snycerka to jedno z najstarszych rzemioł człowieka. Jest to rzemiosło artystyczne polegające na tworzeniu rzeźb z materiałów plastycznych, zwłaszcza drewna. W niektórych okresach historii była to wiodąca gałąź rzeźby.

Rzeźba w drewnie jest techniką znaną człowiekowi już w okresie górnego paleolitu, czyli 50–12 000 lat temu. We wczesnym średniowieczu techniki rzeźbienia w drewnie uległy znacznemu udoskonaleniu i dalszemu rozwojowi. Rozkwit tej techniki nastąpił jednak w okresie późnego gotyku (krucyfiksy, płaskorzeźby polichromowane i rzeźby ołtarzowe) oraz baroku. W okresie gotyku głównymi wyrobami snycerzy były krucyfiksy, polichromowane płaskorzeźby i rzeźby ołtarzowe, natomiast w okresie baroku stanowiły wyposażenie kościołów – ołtarze z figurami świętych, putta, ambony, stelle i konfesjonały.

Co więcej snycerstwo jest rzemiosłem mocno związanym z terenami górskimi i podgóorskimi, gdzie na pastwiskach pasły się owce. Pasterze wycinali wystarczającą ilość drewna i mieli czas wolny, który pozwalał im na wytwarzanie przedmiotów dekoracyjnych..

*Przeczytaj
cały
artykuł!*

W snycerstwie wyjściową kwestią jest dobór odpowiedniego drewna do rzeźbienia. Na początek najlepiej wybrać miękkie drewno, takie jak lipa, brzoza, sosna, wierzba czy kasztan, a dopiero po odpowiednich latach praktyki rzeźbiarz może rzeźbić w twardszym drewnie, takim jak jabłoń czy orzech.

Grzegorz Michałek

*Rzeźbiarz drewna
JanosikArt, Polska*

Możliwość szkolenia w warsztacie

Od dziecka mam ciągły kontakt z drewnem. Budowałem domy z moim ojcem, który jest cieślą, i obaj moi bracia też są cieślami. Dlatego drewno zawsze było mi bliskie. Mimo, że wszyscy są cieślami ja poszedłem własną drogą, podążając za swoimi artystycznymi zainteresowaniami i ostatecznie zająłem się snycerką.

“Zacząłem od rzeźb w kamieniu i drobnych form w formie niekonwencjonalnej biżuterii. Później zacząłem rzeźbić w drewnie i to mnie po prostu pochłonęło. Wiedzę o drewnie zdobyłem dzięki rodzinie, jednak jeśli chodzi o techniki i umiejętności rzeźbienia, jestem samoukiem, nie skończyłem szkoły artystycznej.”

Dzisiaj tworzę rzeźby, ozdoby i wreszcie rzeźbione balustrady. Zajmuję się także rzeźbą przestrzenną. Lubię duże formaty, a także rzeźby ogrodowe. Rzeźbiłem ozdoby dla niektórych kościołów, a nawet instytucji kulturalnych, m.in. domów kultury czy urzędów miejskich. Oczywiście jeśli chodzi o rzeźbione balustrady i meble, odbiorcami są głównie osoby prywatne.

» Grzegorz Michałek

„**Wiele osób wyszło z mojego warsztatu. Niektórzy z nich prowadzą nawet własne warsztaty snycerskie. Aby zostać profesjonalistą w rzeźbieniu w drewnie, potrzeba dużo pracy. Przede wszystkim musisz nauczyć się ostrzyć dłuta. Potem, żeby dobrze rzeźbić, trzeba spędzić około 10 000 godzin, około 10 lat – pracując we własnym warsztacie. To wymaga zacięcia i cierpliwości. Czasami spotykam ludzi, którzy chcieliby stworzyć dużo, ale niektórych rzeczy nie da się wykonać ręcznie.**”

Jeśli chodzi o drewno, to do tworzenia balustrad wykorzystujemy przede wszystkim drewno lipowe. Ale też oczywiście jesion, jawor, klon, platan, świerk, modrzew, jodła i dąb. Bardzo lubię drzewa owocowe, takie jak wiśnia i jabłoń. Wykonuję również prace z drewna subkopalnego, drewna mającego 6600 lat, to nietypowy materiał, który jest w 20% zmineralizowany.

W snycerce wykorzystuje się cały wachlarz narzędzi. Mimo to dłuta są podstawą rzeźbienia. Mimo, że nowych maszyn jest sporo, to nadal z nich nie korzystam. Tylko gdy zajmuję się pracą wielkoformatową używam pił spalinowych do wycięcia formy i szlifierki do przygotowania.

Jeśli chodzi o balustrady czy rzeźbienie mebli, należy najpierw zmierzyć, a następnie przygotować materiał, z którego wykonany jest projekt. Trzeba narysować taką balustradę na przygotowanym prześle, wyciąć ją wyrzynarką i dopiero wtedy możemy użyć dłuta. Na końcu wszystko jest rzeźbione dłutami.

IKONOGRAFIA

Termin ikona pochodzi z języka greckiego i oznacza obraz. Dziś nadal używa się go w odniesieniu do obrazów sakralnych w sztuce bizantyjskiej, zwłaszcza w sztuce rosyjskiej, w odniesieniu do specjalnego obrazu na desce, bardzo różniącego się od malarstwa ściennego. Funkcja ikony jest dla chrześcijan istotna. Reprezentuje znaczenie i wartość znaków tajemnicy, które pozwalają nam uświadomić sobie wielkość Boga.

Powstanie tradycji pisania ikon, ikonografię, datuje się około IV wieku, kiedy Kościół Wschodni pozostawał jeszcze w jedności z Kościołem Zachodnim. Z tego powodu ikony są nieodzownym dziedzictwem całego chrześcijaństwa, bez żadnego rozróżnienia.

Najważniejszymi ośrodkami ikonografii były Palestyna, Syria, Egipt, Bizancjum i Rosja. Na tych terenach ikony stały się charakterystycznym elementem sztuki i wiary aż do XVIII wieku. Wizerunki sakralne eksportowano głównie na Zachód, zwłaszcza do Rzymu, gdzie stały się obiektami kultu i czci.

Ikony są nadal tworzone przy użyciu starych technik i materiałów jak w przeszłości. Zaczyna się od przygotowanej drewnianej deski, na której umieszcza się gazę. Na gazę nakłada się kilka warstw tynku lub sztukaterii, po czym ikonograf wykonuje podstawowy rysunek ołówkiem. Następnie układany jest płatek złota i nakładane są kolory...

*Przeczytaj
cały artykuł!*

Gaetano Russo

Ikonopisarz

Gaetano Russo Art Studio, Włochy

 Możliwość szkolenia w warsztacie

Ikonopisarstwa nauczyłem się poprzez formalną edukację. Ukończyłem Akademię Sztuk Pięknych i kierując się sugestiami i radami jednego z moich nauczycieli, który później został moim mentorem, zacząłem wykorzystywać w praktyce zdobytą wiedzę i umiejętności. Jako student założyłem swoje studio artystyczne w Cerignoli we Włoszech. To samo studio, które prowadzę dzisiaj, 20 lat później.

Cytując wielkiego artystę Michelangelo Buonarrotiego: „Nigdy nie przestajesz się uczyć” i jest to prawdą, ponieważ chociaż zajmuję się tą branżą od ponad 20 lat, z biegiem czasu stale odkrywam i uczę się nowych rzeczy. Im więcej ćwiczysz, tym bardziej się doskonalisz.

▼ Nawet dziś, po 20 latach, jestem jedynym rzemieślnikiem w dziedzinie ikonografii w Cerignoli i prowincjach. Bycie jedynym rzemieślnikiem pracującym w tej okolicy było wyzwaniem. Jednak wyzwanie już za mną, ponieważ jestem dobrze znany i otrzymałem wiele zleceń na prace, zarówno w Cerignoli, jak i w krajach sąsiednich. ▼

» Gaetano Russo

» Aby utworzyć ikonę, zaczynasz od wstępnego projektu, na przykład szkicu na drewnianej desce. Następnie gruntujesz deskę, a gdy wyschnie, ponownie naklejasz na nią wzór. Następnie zostanie pokolorowany farbami akrylowymi i złotem w płatkach, przy użyciu różnych patyn, można postarzać dzieła lub, odwrotnie, nadać im bardziej nowoczesny charakter. »

Tworzę najczęściej ikony sakralne w technice zwanej „fragment”. Mimo to czasami zajmuję się dekoracją malarską.

Używam głównie drewna, tkanin, gliny, ceramiki i terakoty; Wszystkie dekoracje, niezależnie od rodzaju materiału, wykonane są w całości ręcznie z dbałością o każdy szczegół.

Nie lubię reprodukować dzieła jako kopista. Dlatego nie odtwarzam wiernie prac na płótnie, wolę do nich podchodzić w inny sposób, być może wykorzystując określone materiały lub przedmioty, na których mogę odtworzyć obraz, personalizując go i oddając hołd artyście.

KONSTRUKCJE DREWNIANE

*Przeczytaj
cały artykuł!*

Od wieków ludzie mieszkali w budynkach wykonanych z drewna, aby zapewnić sobie schronienie przed warunkami atmosferycznymi i wrogami. Dom z drewnianych pali dębowych splecionych z gałęzmi z prymitywnymi krokiewiami pojawił się na naszych szerokościach geograficznych około 4000 p.n.e., w okresie Wczesnej Epoki Kamienia. Pierwowzór dzisiejszych domów drewnianych został zbudowany w czasach, gdy ludność porzuciła koczowniczy tryb życia i zajęła się rolnictwem. Wiele lat później, na przełomie tysiącleci, we wczesnym średniowieczu, Celtowie na naszym obszarze wznosili lekkie drewniane budynki z kamiennymi fundamentami i dachem dwuspadowym sięgającym aż do ziemi. Na przykład ruiny celtyckiego oppidum Závist na południowych obrzeżach Pragi, które przetrwały do dziś.

Na początku średniowiecza pojawił się nowy sposób budowy domu, w oparciu o konstrukcję z litego drewna - szkielet drewniany. Budynki o konstrukcji szachulcowej składają się z systemu poziomo ułożonych belek, połączonych później w narożach wiązaniem w jodełkę i uszczelnionych mchem i ziemią. W późnym średniowieczu wraz z osadnikami niemieckimi do Czech przybyła nowa technologia szalowania. Budowle o konstrukcji szachulcowej (ryglowej) do dziś można spotkać w zachodnich Czechach i na kresach. O ile na wsi pozostała zabudowa drewniana, o tyle w miastach z czasem została ona zastąpiona zabudową kamienną i ceglana, głównie na skutek niefortunnych doświadczeń masowych pożarów. Jednak drewno nadal jest wykorzystywane do budowy przegród, stropów i dachów.

Vojtěch Zadina Stolarz, Republika Czeska

Budowa domów drewnianych to wielowiekowe rzemiosło, które wymaga poświęcenia i doświadczenia.

❗ **Pan Kober, zręczny stolarz, nauczył mnie tego rzemiosła, przekazując cenną wiedzę i zapewniając niezbędne narzędzia. Podkreślał jak ważna jest niezależności, wychodzenia poza widziane ograniczenia poprzez doświadczanie.** ❗

Inspiracje czerpię z doświadczeń z konstrukcjami z zagranicy. Pracuję zgodnie z okresem, w którym aktualnie pracuję i dostosowuje się do potrzeb współczesnego społeczeństwa.

Aby zostać certyfikowanym mistrzem pracy z drewnem, należy zdać egzaminy i wykazać się biegłością. Certyfikacja gwarantuje, że do budowy obiektów, w szczególności przeznaczonych do użytku mieszkalnego, uprawnione są wyłącznie osoby posiadające odpowiednie kwalifikacje. Proces otrzymania certyfikatu zależy od tego, czy posiadasz dyplom ukończenia szkoły średniej, czy studiów. Od tego zależy jak przebiega praktyka.

❗ **Obecnie zainteresowanie tym rzemiosłem wśród młodych ludzi, którzy uczyliby się go w szkole średniej, jest raczej niewielkie. Mimo to spotykam się z dużym zainteresowaniem zdobywania wiedzy przez studentów innych kierunków, takich jak budownictwo, architektura czy renowacja.** ❗

»» Vojtěch Zadina

„Jako nauczyciel przekazuję swoje doświadczenie chętnym uczniom. Cierpliwość i zręczność to cechy niezbędne każdemu, kto zaczyna swoją przygodę z tym rzemiosłem. Podróż każdej osoby jest wyjątkowa, a proces uczenia się jest zindywidualizowany. Zanurzając się w doświadczeniu i ściśle przestrzegając instrukcji, uczymy się innego postrzegania materiałów i dzieła. „

Wiele materiałów, z których korzystamy, pochodzi z zagranicy, przede wszystkim z Polski i Łotwy. Importujemy jednak wysokiej jakości materiały, takie jak drewno klejone warstwowo, z Niemiec i Austrii, znaczną część naszego drewna pozyskujemy lokalnie, przy czym najczęściej używanym gatunkiem jest świerk z Republiki Czeskiej. Powodem, dla którego wolimy świerk, jest to, że idealnie nadaje się na więźby dachowe, jest lżejszy od dębu, a jednocześnie zapewnia doskonałą wytrzymałość. Jego długi i smukły korpus sprawia, że idealnie nadaje się również do tworzenia solidnych belek. Jednak w przypadku świerka stoi przed nami wyzwanie – nie pochodzi on z Czech. W rezultacie jest bardziej podatny na szkodniki i choroby.

„Najbardziej brakuje mi z przeszłości tradycji kulturowych związanych z budową domów. Na przykład po ukończeniu więźby wzniesiono słup majowy i grano muzykę. Obrzędy wspólnotowe wokół budynków całkowicie wymarły. „

SZKUTNICTWO

Dania ma bogatą historię rzemiosła szkutniczego sięgającą stuleci. Jej położenie geograficzne, otoczenie wodą z rozległą linią brzegową, sprawiło, że łodzie i statki stały się niezbędne dla transportu, rybołówstwa, handlu i obronności.

Historycznie rzecz biorąc, Dania była znana ze swoich statków Wikingów, które budowano z umiejętnościami i kunsztem. Statki te odegrały znaczącą rolę w eksploracji, handlu i działaniach wojennych Wikingów. Techniki budowy statków Wikingów charakteryzowały się nakładającymi się na siebie deskami, konstrukcją z klinkieru i misternymi rzeźbami.

W okresie średniowiecza w Danii powstały cechy i organizacje handlowe zajmujące się szkutnictwem. Organizacje te pomogły w ustaleniu standardów i utrzymaniu jakości rzemiosła w całym kraju.

W XIX i na początku XX wieku w Danii nastąpiła zamiana statków żaglowych na statki o napędzie parowym. Doprowadziło to do zmian w technikach budowy łodzi i adaptacji nowych materiałów, takich jak żelazo, a później stal. W głównych miastach portowych, takich jak Kopenhaga, Odense i Aalborg powstały duże stocznie.

Podczas gdy przemysł stoczniowy na dużą skalę zmierzał w stronę industrializacji, w Danii tradycyjne rzemiosło szkutnicze pozostało żywe. Techniki budowy drewnianych szkutników zostały zachowane i praktykowane przez wykwalifikowanych rzemieślników w mniejszych społecznościach przybrzeżnych i wioskach rybackich.

*Przeczytaj
cały artykuł!*

Oscar Hurup Larsen

Budowniczy łodzi

Gøtche's Boat Builders, Dania

Jestem praktykantem budowniczego łodzi. Dania jest otoczona wodą, a ja pochodzę z Holbæk, miasta portowego, w którym znajduje się stocznia, w której po raz pierwszy uczyłem się tego rzemiosła.

“**Od wielu lat interesuję się łodziami, ale na początku było to tylko żeglowanie.**”

Zacząłem pracować w tym zawodzie w wieku 17 lat, jako zamiatacz w warsztacie łodziowym Muzeum Narodowego, następnie pływałem na Duńskim Statku Szkolnym, a teraz kontynuuję tutaj jako praktykant.

“**Uważam, że punktem wyjścia na mojej zawodowej ścieżce była praca w stoczni i pnięcie się ku górze. Jeśli masz marzenie, musisz je realizować, nie ma powodu czekać.**”

Pracujemy głównie z drewnem. Specjalizujemy się w starej tradycji budowania klinkieru i karwelu. To dwa sposoby budowania drewnianych statków. Karwel to technika, w której układa się deski krawędź do krawędzi, a klinkier to układanie desek tak by na siebie zachodziły - ta metoda znajduje się na [Liście Światowego Dziedzictwa UNESCO](#).

» Oscar Hurup Larsen

Jako konstruktor łodzi masz do dyspozycji wiele różnych narzędzi. Możesz zacząć od klasycznego zwykłego dłuta - nie można bez niego żyć. Następnie istnieje kilka różnych typów strugarek. Rodzaj strugarki zależy od wykonywanej pracy. Na przykład do strugania krzywizn można użyć strugarki okrętowej lub płaszczyzny tynkarskiej o prostych bokach i długiego Rubanka, jeśli planuje się coś długiego.

» **Praca z tymi narzędziami ręcznymi jest po prostu super fajna. Musisz używać swojego ciała fizycznie, a nie tylko siedzieć cały dzień przed komputerem – osobiście uważam, że to niesamowite..** »

» **Wo, co według mnie jest najbardziej ekscytujące w tym zawodzie, to to, że zachowujemy dawne rzemiosło i kontynuujemy tradycję – w przeciwnym razie zostanie ona zapomniana.** »

Jeśli chcesz podjąć się tego zawodu, myślę, że powinieneś zwrócić się do lokalnego stoczniewca i zapytać, czy nie potrzebuje pomocy. W przeciwnym razie możesz zacząć od podstawowej edukacji. Opanowanie tego zawodu wymaga wielu lat ciężkiej pracy. Szkolenie się trwa 4 i pół roku, ale większość twierdzi, że aby zostać prawdziwym budowniczym łodzi potrzeba 10 lat praktyki.

METAL

Fakt, że prehistoryczny okres w historii ludzkości jest podzielony ze względu na dominujące zastosowanie poszczególnych metali, ilustruje, jak ważny jest metal dla rozwoju i historii człowieka.

Metal ma długą historię, sięgającą końca epoki kamienia, około 5000 lat p.n.e., kiedy to odkryto metal żelazny, miedź, co doprowadziło do epoki miedzi. Wraz z wynalezieniem brązu (stopu miedzi i cyny) około 4000 lat p.n.e. weszliśmy w epokę brązu. Tysiąc lat później, w roku 1200 p.n.e., nadeszła epoka żelaza. Metal odgrywa kluczową rolę w ludzkiej produkcji od 5000 lat p.n.e.

Metal to wyjątkowy i wszechstronny materiał o długiej i bogatej historii. Jest używany od wielu stuleci w różnych zastosowaniach na różną skalę. Począwszy od narzędzi codziennego użytku takich jak przedmioty kuchenne, po broń i zbroje, a także przedmioty luksusowe, budownictwo, a ostatnio przemysł lotniczy.

» Metale nieżelazne

Metale nieżelazne - nie zawierają żelaza. Nadają się szczególnie dobrze do zastosowań, w których wymagana jest wytrzymałość, ale należy wziąć pod uwagę wagę, ponieważ są znacznie bardziej elastyczne i lżejsze niż metale żelazne.

- Aluminium
- Miedź i jej stopy, brąz (miedź i cyna) i mosiądz (miedź i cynk)
- Ołów

A także metale szlachetne:

- Złoto
- Srebro
- Platyna
- Pallad

Pomimo faktu, że metale szlachetne mogą mieć zastosowania przemysłowe, są one bardziej znane ze swoich zastosowań w sztuce, biżuterii i monetach.

Metale żelazne

1. **Metale żelazne** - ich głównym składnikiem jest żelazo. Ich głównymi cechami są trwałość i wytrzymałość na rozciąganie. Dlatego są najczęściej stosowane w rozległych systemach rurowych, konstrukcjach mieszkaniowych i kontenerach przemysłowych.

- Żelazo

Stopy żelaza:

- Żeliwo
- Kute żelazo
- Stal

METALE I ZRÓWNOWAŻONY ROZWÓJ

Metal jest produktem wysoce zrównoważonym, a niektóre metale, takie jak stal, nadają się do recyklingu i są trwałe. Recykling metali pomaga oszczędzać energię i zmniejszać emisję dwutlenku węgla, a jednocześnie zmniejsza ilość odpadów trafiających na składowiska.

Ponadto metal jest trwałym materiałem, który można wykorzystać do szerokiej gamy zastosowań, w tym w budownictwie, maszynach i narzędziach, bez konieczności częstej wymiany. Metal jest również często stosowany w technologiach energii odnawialnej, takich jak turbiny wiatrowe i ogniwa słoneczne. Pozycjonujemy metal jako zrównoważony materiał na przyszłość.

Dlaczego recykling metali jest zrównoważony?

Recykling metali jest zrównoważony, ponieważ zmniejsza ilość surowców potrzebnych do produkcji, znacznie zmniejsza zużycie energii i obniża emisję gazów cieplarnianych. Pomaga także chronić zasoby naturalne i ograniczać ilość odpadów. Co więcej, recykling metali zmniejsza ilość substancji niebezpiecznych uwalnianych do środowiska. Wreszcie może tworzyć miejsca pracy i stymulować lokalną gospodarkę.

PRZEGLĄD RZEMIOSŁA METALOWEG

Termin „rzemiosło metalowe” lub „obróbka metali” obejmuje szeroką i różnorodną gamę procesów, umiejętności i narzędzi służących do tworzenia obiektów o różnej skali. Od ogromnych konstrukcji, takich jak statki, budynki i mosty, po małe elementy silników, broń i delikatną biżuterię. Rzemieślnicy posługują się różnymi metalami, a co za tym idzie, różnymi narzędziami, umiejętnościami i technikami, w zależności od rodzaju i wielkości efektu końcowego.

Metale można grupować ze względu na ich skład chemiczny, techniki stosowane przy ich przetwarzaniu, wspólne cechy takie jak temperatura topnienia, twardość i ciągliwość. Często grupuje się je także według ich wartości rynkowej, gdyż uznawane są za towary. Dlatego różne metale są wykorzystywane do różnych celów. Specjaliści od rzemiosła czasami pracują tylko z określonymi metalami lub w niektórych przypadkach z unikalnymi umiejętnościami i technikami stosowanymi w przypadku różnych typów metali.

Techniki, zawody i narzędzia

ZAWODY: Kowal, kowal specjalizujący się w podkowach, złotnik, jubiler, dzwonnik, rzeźbiarz, zegarmistrz, wytwórca monet, graver w metalu, mistrz giloszowania, konserwator metali, rusznikarz, itp.

BRANŻE: Architektura wnętrz, wzornictwo przemysłowe, produkty luksusowe, sektor budowlany, ochrona zabytków, samoloty, technologie energii odnawialnej itp.

DZIAŁANIA: Kucie, odlewanie, toczenie metali, filigran, spawanie, lutowanie twarde i lutowane, grawerowanie, rzeźbienie wiórowe, złocenie, emaliowanie, tłoczenie, itp.

NARZĘDZIA: Odkąd człowiek zaczął używać metali, najważniejszym narzędziem stał się ogień. Następnie młotek, jako najstarsze i najważniejsze narzędzie stosowane w obróbce metali; **Pilniki** służą do usuwania drobnych ilości materiału z przedmiotu obrabianego w celu uzyskania gładkich krawędzi i wygładzenia chropowatej powierzchni metali. **Piła** do metali to piła ręczna, natomiast piła do cięcia to piła maszynowa z okrągłym ostrzem. Szlifierka służy do kształtowania i polerowania powierzchni metalowych. Szczypce służą do trzymania i manipulowania małymi kawałkami metali. Kowadeł używa się podczas wybijania kształtów i krzywizn w metalu. Najczęściej kojarzone z pracą kowala to **imadło**, które utrzymuje metal w miejscu podczas piłowania, szlifowania lub wiercenia, oraz **linijka zaciskowa** używana do pomiaru wymiarów przedmiotu. **Palnik spawalniczy** pomaga łączyć ze sobą kawałki metali itp.

TECHNIKI W RZEMIOSŁACH METALOWYCH

TECHNIKI PRZEKSZTAŁCANIA/KSZTAŁTOWANIA METALU:

- **Kucie**

Polega na kształtowaniu metalu za pomocą zlokalizowanych sił ściskających. Można to zrobić na gorąco lub na zimno, ale najczęściej wykonuje się to na gorąco, gdy metal jest podgrzewany do określonej temperatury. Kucie jest jednym z najstarszych znanych procesów obróbki metali. Tradycyjnie kucie wykonywał kowal. Termin „kowal” wywodzi się od słowa „żelazo”, które tradycyjnie nazywano „czarnym metalem”. Stąd osoba pracująca z czarnym metalem, żelazem, otrzymała miano kowala. Osoba wykonująca ten sam proces, ale pracująca z czystszyimi metalami, takimi jak złoto i srebro, jest tradycyjnie nazywana „kowalem” lub „srebrnikiem” i „złotnikiem”.

- **Odlew**

Umożliwia osiągnięcie pożądanego kształtu poprzez wlanie roztopionego metalu do formy i pozostawienie jej do ostygnięcia. W zależności od rodzaju formy istnieją różne techniki odlewania metali. Najstarszą z nich jest technika „odlewania metodą traconego wosku”, zwana także „odlewaniem inwestycyjnym”, polegająca na wykonaniu repliki rzeźby z oryginalnej rzeźby (zwykle ze srebra, złota, mosiądzu lub brązu). W pierwszej kolejności wykonywany jest odlew woskowy przedmiotu. Odlew ten staje się formą, do której wlewa się surówkę. Wosk topi się w tym procesie, co wyjaśnia nazwę „wosk tracony”.

- **Toczenie metalu**

Kształtowanie metalu na narzędziu obracającym przedmiot wokół własnej osi zwanym tokarką. Służy do wykonywania kształtów mis i stożków.

- **Filigran**

Skrećanie bardzo cienkich, złotych lub srebrnych drutów w celu stworzenia delikatnej liny. Czasami różne rozmiary są skręcone, aby uzyskać bardziej błyszczący efekt. Technikę tę często wykorzystuje się do wyrobu biżuterii.

TECHNIKI ŁĄCZENIA METALI:

- **Spawanie**

Jest to proces, w wyniku którego dwie lub więcej części metalowych tego samego rodzaju zostaje ze sobą stopione. Używając ciepła, rzemieślnik topi części razem i pozwala im ostygnąć, powodując stopienie części..

- **Lutowanie twarde i lutowanie**

Zarówno lutowanie twarde, jak i lutowanie to procesy łączenia metali przy użyciu metalowego wypełniacza. Przez stopienie i wlanie do złącza metalu wypełniającego, który ma niższą temperaturę topnienia niż sąsiadujący metal, łączy się ze sobą dwa lub więcej metalowych obiektów. Jediną różnicą między nimi jest temperatura topnienia wypełnienia. Lutowanie odbywa się w temperaturze poniżej 450°C, natomiast lutowanie twarde powyżej 450°C. W rezultacie proces lutowania twardego daje mocniejsze rezultaty.

TECHNIKI OBRÓBKI POWIERZCHNI METALU:

- **Grawerowanie**

Wycięcie wzoru na powierzchni metalu za pomocą ostrego narzędzia. Specyficznym rodzajem grawerowania w metalu jest „gilosz” będący techniką zdobniczą, którą można wykonać ręcznie (tzw. „intarsio”) lub przy pomocy maszyn (mechanicznych). Więcej informacji na temat „giloszowania” znajdziesz w dedykowanej sekcji.

- **Rzeźbienie wiórów**

Rzeźbienie wiórów pochodzi z bezpośredniego tłumaczenia niemieckiego słowa „Kerbschnitt”. Ta technika obróbki metali była stosowana od czasów prehistorycznych. Polega na usuwaniu materiału za pomocą dłuta i młotka w celu stworzenia dekoracji reliefowych na litym materiale. Metal jest rzeźbiony z dużą płaskorzeźbą, tworząc mocne linie i głębokie cienie.

- **Złocenie**

Nakładanie płatków złota (niezwykle cienkich arkuszy lub płatków złota) na powierzchnię stałego metalu. Często osiąga się to poprzez stopienie złota w rtęci i pomalowanie powierzchni metalu powstałą mieszaniną. Następnie stosuje się ciepło w celu odparowania rtęci, odsłaniając znajdującą się pod nią warstwę złota.

- **Szkliste emaliowanie**

Emalia szklista, zwana także emalią porcelanową, otrzymywana jest poprzez nałożenie na powierzchnię metalu cienkiej warstwy proszku ze stopionego szkła. Proszek topi się, płynie, a następnie twardnieje, tworząc gładką, trwałą szklistą powłokę. Można to zrobić na wiele różnych sposobów, tworząc różnorodne efekty.

- **Stemplowanie lub prasowanie**

Tłoczenie lub wciśnięcie wzoru na płaską metalową powierzchnię, blachę, przy użyciu wzoru odlanego w bloku drewna lub innego mocnego materiału.

Czy wiesz?

Czy zauważyłeś, że część Twojej biżuterii lub rzeźby plenerowej zmieniła kolor na zielony? Oznacza to, że ten metalowy przedmiot zawiera pewną ilość miedzi. Kiedy miedź reaguje z tlenem, utlenia się i tworzy zielonkawo-niebieską warstwę, która chroni metal przed dalszą korozją. Każdy metal zawierający dużą ilość miedzi może zmienić kolor na zielony.

Głos rzemieślników

METAL

GILOSZOWANIE I ZEGARMISTRZOSTWO

Pierwsze dowody ludzkiej zdolności do ozdabiania poprzez grawerowanie można znaleźć na starożytnej broni kostnej. Obecnie termin gilosz odnosi się do sztuki dekoracyjnej polegającej na grawerowaniu wzorów najczęściej na metalach szlachetnych, takich jak złoto, srebro, brąz itp. Jest to technika zdobnicza, dzięki której powstają bardzo precyzyjne, złożone, eleganckie i powtarzalne, głównie geometryczne wzory.

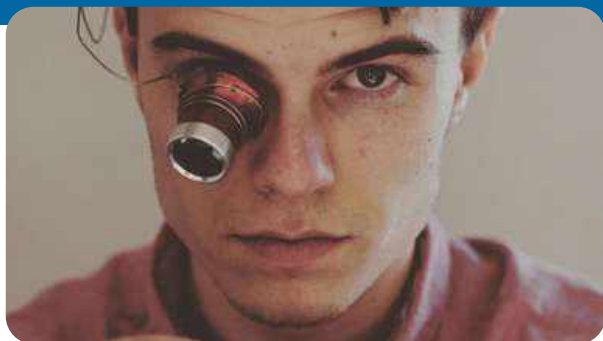
Istnieją dwa rodzaje giloszów – gilosz ręczny i gilosz maszynowy. Choć gilosz ręczny (inaczej „intarsio”) jest techniką starą, sięgającą czasów starożytnych, gilosz stał się popularny dopiero po wynalezieniu pierwszej maszyny zwanej Rose Engine Machine, a później Straight Line Engine. Pierwsze maszyny były skomplikowane i niezwykle drogie. Dlatego używano ich głównie do ozdabiania dóbr królewskich.

Pomimo tego, że pierwszy zegarek giloszowy powstał w Szwajcarii i że Szwajcaria jest dziś stolicą zegarmistrzostwa, w latach pięćdziesiątych XVIII wieku w Paryżu rozwinęło się rzemiosło zegarmistrzostwa giloszowego. Na początku gilosz wykonywano wyłącznie na tylnej części zegarków kieszonkowych lub na kopertach. Do dziś pozostaje zagadką, kto spośród trzech najważniejszych nazwisk paryskiej epoki zegarmistrzowskiej wpadł w XVIII wieku na pomysł wykonania tarczy giloszowej.

*Przeczytaj
cały artykuł!*

Bernard Van Ormelingen

*Zegarmistrz i mistrz grawera
Bernies S.C., Belgia*

Jako założyciel i właściciel Bernies SC oferuję szeroką gamę samodzielnie zaprojektowanych zegarków, a także niestandardowe gilosze dla wszystkich typów klientów międzynarodowych. „Gilosz” nadaje zegarkom luksusowy wygląd dzięki efektom świetlnym. Oprócz zegarków wykonuję również gilosz do innych produktów, takich jak biżuteria, sprzączki do pasków, a nawet przedmioty dekoracyjne.

Od najmłodszych lat pasjonuję się rękodzielnymi i umiejętnościami manualnymi. Tak więc, po moich „klasycznych” studiach ekonomicznych i językowych, odbyłem szkolenie w zakresie zegarmistrzostwa w „Institut d'enseignement des arts technics de sciences et rzemieślnicy” (IATA) w Namur (Belgia) oraz odbyłem kursy grawerowania metali i giloszowania u mistrza Alaina Lovenberga w Durbuy (Belgia) oraz w innych warsztatach w Szwajcarii, co z pewnością wpłynęło na moją motywację.

Na początku mojej praktyki u niego musiałem wygrawerować 11 metrów prostych linii na małej miedzianej płytce o wymiarach 10 cm x 5 cm, stawiając 1 linię co pół milimetra, co zajęło mi kilka tygodni. Na koniec, kiedy skończyłem pierwszą stronę tej miedzianej płyty, Alain Lovenberg spojrzał na płytę i powiedział mi, żebym zrobił to samo z drugiej strony.

“Prawdziwe umiejętności giloszowania nabywa się głównie poprzez „robienie”. Wymaga to dużo praktyki i cierpliwości. Zdobyć prawdziwych umiejętności zawodowych zajęło mi 5 lat i wciąż się uczę każdego dnia.”

» Bernard Van Ormelingen

Proces produkcyjny rozpoczyna się od manipulacji dyskiem tarczy za pomocą dłuta w celu wskazania dokładnego położenia czasu, wskazania rezerwy chodu, fazy księżyca lub małych sekund. Następnie przystępuję do wykonania techniki giloszowania na tarczy, aby stworzyć matową powierzchnię, na której pomieszczą się różne wzory. Na koniec różnicuję i dostosowuję wzory zgodnie z preferencjami każdego klienta i oczywiście dodając mój osobisty akcent.

Współpracuję głównie z firmami zegarmistrzowskimi i jubilerskimi. Firmy są bardzo zainteresowane techniką giloszową, ponieważ uważana jest ona za dzieło sztuki, które opanowane jest jedynie przez nieliczne osoby. Ale dziś gilosz można znaleźć w różnych dziedzinach, nawet w projektowaniu wnętrza. Jestem dumny ze współpracy z innymi profesjonalistami, co pomaga mi rozwijać moje umiejętności we własnym rzemiośle.

Narzędzia, których używam do giloszowania, to stare maszyny mechaniczne, które powstały w latach 1900-1940. Wybrałem je, ponieważ pozwalają mi wykonywać prace „dużej precyzji”.

” Dla mnie innowacja polega na wykorzystaniu bardzo starych maszyn, które nie są już modne, w nowoczesnym duchu. Moje wyzwanie polega na wykorzystaniu jednej z najstarszych technik grawerowania mechanicznego do stworzenia bardzo współczesnych zegarków, które będą dystrybuowane w różnych sklepach. Odbywa się to poprzez krzyżowanie i przeplatanie linii, krzywizn i wzorów geometrycznych, które nadadzą każdemu zegarkowi lub akcesorium niepowtarzalny wygląd. Kreatywność i innowacyjność nie mają granic, nawet w przypadku moich starych maszyn. Dialog starego z nowym! ”

RUSZNIKARSTWO

Rusznikarz zajmuje się produkcją, modernizacją, modyfikacją, naprawą i renowacją broni palnej i amunicji, a także prowadzeniem badań i sporządzaniem ekspertyz dotyczących broni i amunicji.

Rusznikarstwo w Polsce pojawiło się w XV wieku. Początkowo zawód ten należał do cechów ślusarskich. W XVI wieku powstały odrębne cechy rusznikarzy. Największymi ośrodkami rusznikarstwa w Polsce były takie miasta jak Gdańsk, Kraków i Wrocław. Obecnie, ze względu na regulacje prawne obowiązujące w Polsce, aby wykonywać zawód rusznikarza, nie wystarczy posiadać jedynie uprawnienia związane z nabywaniem umiejętności – wymagane jest także posiadanie pozwolenia na broń.

*Przeczytaj
cały artykuł!*

Rusznikarz wykorzystuje głównie różnego rodzaju metale i ich stopy, często metale szlachetne. Oprócz metali wykorzystuje się różne rodzaje wyszukanego, twardego, a często egzotycznego drewna. Orzech również sprawdza się bardzo dobrze. Do produkcji broni myśliwskiej, gdzie pożądana jest uroda, wykorzystuje się drogie i najlepszej jakości materiały.

Jerzy Wałga

Rusznikarstwo

Rusznikarstwo Jerzy Wałga, Polska

Pierwotnie byłem mistrzem narzędziowym i mistrzem obróbki cieplnej. Są to zawody, które dziś są właściwie bardzo rzadkie, zwłaszcza obróbka cieplna, która jest powiązana z obróbką metali. Rusznikarz to mój zawód. W 1977 roku założyłem warsztat w Starym Targu, warsztat nosił nazwę „Naprawa sprzętu sportowego i rusznikarstwo artystyczne”. Tradycje rusznikarstwa w Cieszynie sięgają XV wieku.

▼ **Moją specjalnością jest produkcja tradycyjnych strzelb tzw. „cieszynki”. Jest to broń, która nigdy nie były używana do celów wojskowych, a jedynie do polowań. Bardzo pięknie zdobione i inkrustowane. „Cieszynki” są rzadko produkowane i dlatego zawód ten jest zagrożony wyginięciem. Jestem bardzo dumny, że mogę go ożywić poprzez moją praktykę.** ▼

Wszystko zaczęło się w 1960 roku, kiedy jako praktykant wstąpiłem do szkoły zawodowej. Tam nauczyłem się zawodu ślusarza, a następnie poprzez różne etapy doksztalcania się - uprawnienia mistrzowskie w zawodzie ślusarza, obróbki cieplnej i cieplno-chemicznej, która jest również bardzo potrzebna przy uszlachetnianiu stali. Przez lata doskonaliłem swój warsztat zawodu pod okiem innych mistrzów, a dziś robię to samodzielnie.

» Jerzy Wałga

Pracowałem głównie w drewnie, mosiądzu i kości słoniowej. Dziś częściej wykorzystuję kości z poroża jelenia, złoto, srebro... O doborze materiałów decyduje budżet klienta.

Staram się używać narzędzi mniej więcej tak, jak dawniej. Jest to rzemiosło, w którym nie da się wprowadzić innowacji w postaci maszyn czy urządzeń. Stawiam przede wszystkim na pilniki, dłuta i rytowniki.

Problemem młodych ludzi jest brak cierpliwości. Było wielu młodych ludzi, którzy przybyli tu z wielką pasją, ale gdy zobaczyli, jak przebiega proces i jakie umiejętności są wymagane, zniechęcili się. Zawsze tłumaczę, żeby się nie martwić, to wymaga czasu i cierpliwości.

- ❗ **Wszystkie moje produkty są niepowtarzalne i indywidualne. Produkowane pod wymagania klienta. Nigdy nie powstają dwie takie same strzelby. Jak to kiedyś było. Wyprodukowanie jednej Cieszynki i wszystkich inkrustacji zajmuje od około trzech do czterech miesięcy. ❗**
- ❗ **W 1585 roku został utworzony w Cieszynie Cech Rzemiosł Powszechnych. Celem tej grupy było podzielenie różnych procesów wytwórczych pomiędzy różne zawody rzemieślnicze. Czyli jedna osoba zajmowałaby się tylko intarsjami, druga obróbką metali np. piłowaniem itp. Żeby jedna osoba nie musiała robić wszystkiego od A do Z. Dziś nie ma rzemieślników wykonujących dawne, specyficzne zawody, i muszę wszystko zrobić sam. ❗**

FILIGRAN

Filigran pochodzi z trzeciego tysiąclecia p.n.e., a niektóre fragmenty mają ponad 2000 lat, odkryte w Iraku i Syrii. Jednak filigran stał się popularny dopiero w czasach imperiów greckiego i rzymskiego – to Rzymianie wymyślili to słowo.

Filigran sprowadzili na Półwysep Iberyjski Rzymianie, jednak to Arabowie wprowadzili nowe wzory i pomogli w przekształceniu filigranu, który powstawał w Portugalii i Hiszpanii i który różni się od reszty świata.

Jest to jedna z najstarszych technik złotniczych na świecie, polegająca na wykonywaniu prac zdobniczych z użyciem bardzo drobnych nitek i metalowych kulek ze złota, srebra lub innych metali szlachetnych i półszlachetnych. Kraje takie jak Portugalia i Hiszpania mają silną tradycję w tego typu biżuterii, której elementy wyglądają jak bardzo wyszukane maswerki. Na północy Portugalii, szczególnie w miastach Gondomar i Póvoa de Lanhoso, istnieje silna tradycja związana z produkcją filigranu. Te dwie gminy opracowały certyfikat jakości z pieczęcią „*Filigran portugalski*”, potwierdzający elementy wytwarzane w tradycyjny sposób.

Rzemieślnicy, którzy decydują się na pracę z techniką filigranu, mogą współpracować z producentami biżuterii, złotnikami, ale także lokalnymi sklepami z pamiątkami lub warsztatami jubilerskimi, a także hurtownią biżuterii, zegarków itp.

Przeczytaj
cały artykuł!

Arlindo Moura

Filigranista

Arlindo Moura Workshop, Portugalia

Możliwość szkolenia w warsztacie

„Pochodzę z rodziny jubilerskiej. Dokładnie, jestem już szóstym pokoleniem jubilerów i jako taki podążyłem za pracą rodziny, specjalizując się w filigranie. Pasję wziąłem od dziadka, który przekazał mi umiejętności. Do dziś jest aktywnym i pełnym pasji nauczycielem zarówno w rodzinnym warsztacie, jak i w profesjonalnej szkole jubilerskiej – CINDOR. „

Do moich największych osiągnięć należy jak dotąd opracowanie własnej kolekcji, w której odwzorowuje typowe portugalskie symbole – sardynkę, koguta z Barcelos, łódkę Rabelo. Kolekcja została wykonana przy użyciu połączenia korka i srebra, dwóch bardzo tradycyjnych portugalskich materiałów. Niedawno uszyłem też filigranową sukienkę we współpracy z projektantem mody, który reprezentował Portugalię na Dubai Expo.

„W dzisiejszych czasach niewiele osób tworzy w tej technice. Wcześniej procesem tym zajmowały się kobiety, które między innymi wypełniały swoją biżuterię filigranem. Jest jeszcze kilku złotników, którzy wykonują tę pracę - wytwarzają przedmiot, konstrukcję, a następnie zabierają ją do domu wypełniaczy, którymi są głównie starsze kobiety. Ponieważ zazwyczaj zajmują się tym kobiety, zawsze była to bardzo słabo opłacana praca, mimo że była to praca bardzo dokładna i rygorystyczna. „

»» Arlindo Moura

Najczęściej używanymi materiałami są złoto i srebro. Jednak w zależności od części lub kolekcji można dodać inne materiały, takie jak korek.

» Zaletą złota jest to, że większość złota jest poddawana recyklingowi i ponownie wykorzystywana. Jest to wynik procesów odlewania nieużywanych i sprzedawanych, uszkodzonych części. Dlatego rynek złota jest rynkiem w dużej mierze opartym na gospodarce o obiegu zamkniętym i ponownym wykorzystaniu. Obecnie wydobywa się bardzo niewielkie ilości złota. »»

Choć w większości używa się zwykłych narzędzi, takich jak pęseta, nożyczki, szczypce i piły, wszystkie one są przystosowane do filigranowej pracy. Dodatkowo używam dwóch konkretnych maszyn. Maszyna do przeciągania drutu służąca do pociągania nitki oraz laminator umożliwiający manewrowanie złotem po odlaniu.

Proces tworzenia rozpoczyna się od odlewu złota. Jest to zasadnicza część procesu, ponieważ jeśli nie zostanie wykonana dobrze, element może pęknąć podczas manewrowania. Następnie etap kształtowania metalu zgodnie z figurą, którą chcesz przedstawić. Na konstrukcji druty są układane jeden po drugim, tworząc filigranową bazę. Wszystko jest bardzo delikatne, dlatego może to być złożony proces. Po umieszczeniu drutów element jest posypywany złotym lub srebrnym proszkiem, a następnie wraca do piekarnika, aby uzyskać błyszczący wygląd.

Tradycyjne narzędzia: maszyna do ciągnięcia drutu (po prawej) i laminator .

KOWALSTWO

Pierwsze ślady starożytnego i fascynującego rzemiosła jakim jest kowalstwo sięgają epoki neolitu (600 r. p.n.e.). Rzeczywiście w tamtych latach pierwsi rzemieślnicy, dzięki zastosowaniu pieców, nauczyli się najpierw topić, a następnie kuć metale. Tworzono narzędzia przydatne, ułatwiające i przyspieszające codzienne obowiązki.

W kolejnych latach umiejętność modelowania metalu, poprzez kucie, postawiła postać kowala na równi z lekarzami i astrologami. Mitologia grecka, z Hefajstosem, bogiem ognia i podziemi, którego obawiał się także Zeus, ojciec bogów, nadała postaci kowala i jego sztuce magiczną aurę, która towarzyszy mu aż do naszych czasów.

*Przeczytaj
cały artykuł!*

Vincenzo Loporchio

*Kowal,
L'artigiano, Ascoli Satriano, Włochy*

Jestem kowalem. Mój zawód pozwala mi na wykonywanie bram, podjazdów i przesuwanych, ościeżnic/drzwi, metalowych schodów o podstawie kwadratowej i spiralnej, balustrad, barierek do ogrodzeń, krat ochronnych otwieranych i stałych, altanek, ale także projektuję meble, oraz często pracuję nad restauracją historycznych artefaktów metalowych i mniejszych obiektów.

Zacząłem w wieku 15 lat. Przez 2 lata uczęszczałem do profesjonalnej szkoły rzemieślniczej, a latem chodziłem do kowala, aby uczyć się zawodu. Kowal był wówczas zawodem typowym i powszechnym. Kowal, który mnie uczył, również podzielił się ze mną swoją pasją i doświadczeniem. Dlatego poczułem w sobie, że mam talent, aby móc kontynuować. Jak wszystkim rzemieślnikom, osiągnięcie doskonałości zajęło mi wiele lat i czuję, że ten proces doskonalenia trwa nadal, nawet dzisiaj.

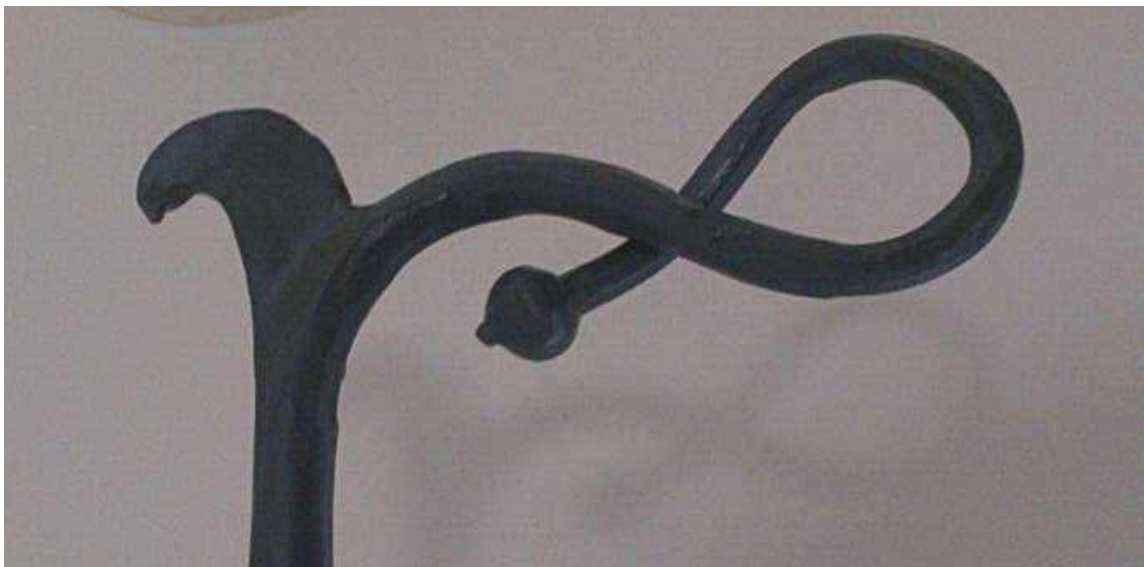
" Pomimo tego, że kowal był kiedyś powszechnym zawodem, obecnie jest to rzemiosło bardzo rzadkie. Dlatego jest to dobra szansa na pracę i fascynujące jest, gdy widzisz produkt, który w całości został wykonany własnymi rękami. "

» Vincenzo Loporchio

Głównymi materiałami, których używam są żelazo, stal, brąz, aluminium, mosiądz, miedź i PCV. Najpopularniejsze jest żelazo, aluminium jest najlżejsze do produkcji okien i drzwi. Z narzędzi wykorzystuję spawarki elektryczne, kowadło i młotek.

Pierwszą rzeczą, którą robię, to dokonuję pomiarów, następnie kupuję materiał (w zależności od tego, co mam do zrobienia) i rozpoczynam proces tworzenia. Jeśli produkt, który ma powstać, jest z aluminium lub PCV, wykonuję analizę pręta pod kątem niedoskonałości lub deformacji; jeśli używam żelaza, to nie ma potrzeby żadnej analizy, zaczynam bezpośrednio od modelowania, które jest kolejnym etapem dla każdego materiału. Wycięte i wymodelowane elementy są łączone, składane i układane. W tym momencie proces jest zakończony w przypadku produktów z PVC lub aluminium. Dla tych, które są zrobione w żelazie, kontynuuję z malowaniem.

"Swojej wiedzy nikomu nie przekazuję, a szkoda. Dzieje się tak dlatego, że nikt, kogo znam, nie ma motywacji do zdobywania umiejętności kowalskich. To niefortunne, ponieważ kowalstwo często wchodzi w interakcję ze sztuką, architekturą i projektowaniem wnętrz. Tego rodzaju umiejętności można zastosować w różnych dziedzinach. Istnieje wiele różnych sposobów wykorzystania swoich umiejętności, a rynek z pewnością potrzebuje więcej kowali."

SZKŁO

Butelki, okna, lustra, żarówki, biżuteria, przedmioty, dzieła sztuki... Czy szkło nie jest jednym z najpopularniejszych materiałów w naszych domach i życiu? Szkło ma długą historię do opowiedzenia, sięgającą odległych czasów, tak odległych, że jego najstarsze znane zastosowania datują się jeszcze przed prehistorią. To jeden z najstarszych materiałów znanych ludzkości, którego pierwsze udokumentowane użycie sięga roku 3500 p.n.e. Początkowo szkło wytwarzano z mieszaniny piasku, popiołu i wapna poddawanej bardzo wysokiej temperaturze. Ta kombinacja mogła być roztopiona, a następnie schłodzona, tworząc trwały, przezroczysty materiał.

Szkło było używane na przestrzeni historii do różnych celów. Starożytni Egipcjanie wykorzystywali szkło do tworzenia biżuterii, podczas gdy Rzymianie używali go do tworzenia dekoracyjnych mozaik. W średniowieczu szkło witrażowe było używane w kościołach do tworzenia pięknych dzieł sztuki, przedstawiających i nauczających na tematy religijne. W nowoczesnym świecie szkło jest szeroko stosowane w projektach wnętrz, naczyniach stołowych i dziełach sztuki, ale również w oknach, przednich szybach samochodowych, sprzęcie medycznym i światłowodowych kablach.

Rozpoczynając od XVI wieku, i w kolejnych latach, Niemcy, Wenecja i Zjednoczone Królestwo rywalizowały w produkcji szkła, wytwarzając prestiżowe przedmioty, które są obecnie świadectwem bogactwa, kreatywności i różnorodności tej sztuki. Nowe procesy i połączenia z minerałami i pigmentami umożliwiły zróżnicowanie produkcji, wytwarzając kryształ, szkło kolorowe, itp. Te techniki, które wciąż są używane, wymagają perfekcyjnej wprawy i kontroli nad ogniem.

SZKŁO I ZRÓWNOWAŻONY ROZWÓJ

Zrównoważony rozwój szkła jest niemal niezrównany: jest to materiał energooszczędny, świetny izolator, pozwalający na mniejsze zużycie energii do ogrzewania i chłodzenia; można go topić w nieskończoność i w ten sposób poddać recyklingowi; jest niezwykle trwałe, ponieważ może przetrwać stulecia. Szkło można dmuchać, odlewać, formować, barwić, grawerować... Przybiera kształt i przezroczystość, jakiej pragnie jego twórca, a także odbija światło, zmniejszając potrzebę stosowania sztucznego oświetlenia. To sprawia, że szkło jest doskonałym wyborem do elementów, które mają być trwałe, takich jak okna, świetliki i elementy architektoniczne. Niezależnie od zastosowanej techniki i końcowego rezultatu, szkło powstaje w naturze, jest wynikiem spotkania piasku, a zwłaszcza krzemionki, z ogniem.

Dzięki temu jest to materiał naturalny, w pełni nadający się do recyklingu i przyjazny dla środowiska. Niektórzy europejscy hutnicy szkła zdecydowali się na zrównoważone podejście, wykorzystując szkło z recyklingu, zbierając codzienne szklane butelki i przetwarzając je w celu uzyskania określonych i proporcjonalnych kształtów. Warto dodać, że finalny produkt składa się w 80% ze szkła i w 20% z niezawierającego żywicy spoiwa cementowego, dzięki czemu jest w 100% bezpieczny i ekologiczny.

PRZEGLĄD RZEMIOSŁA SZKLARSKIEGO

Najstarszy oficjalny „przepis” na produkcję szkła, jaki do nas dotarł, został znaleziony w bibliotece króla asyryjskiego Assurbanipala, datowany na rok 650 p.n.e.: „60 części piasku, 180 części suszonego proszku z wodorostów i pięć części kredy », przepis, który sprawdza się do dziś. Rzymianie jako pierwsi zastosowali szkło w architekturze, oknach i innych przedmiotach codziennego użytku, prawdopodobnie dzięki rozpowszechnieniu techniki dmuchania, która została wynaleziona w Syrii w pierwszych dziesięcioleciach p.n.e. i zabrana do Rzymu w drodze handlu.

W następnych stuleciach „witraże” wytwarzano poprzez wycinanie kawałków kolorowego szkła zgodnie z narysowanym szablonem i umieszczanie ich w ołowianej siatce wspartej sztywnymi metalowymi prętami. Nadawały wnętrzom kościelnym blasku i bogactwa, ale pełniły także funkcję narracyjną scen biblijnych.

Pod koniec XIII wieku Murano stało się miejscem, z którego pochodziły przedmioty najwyższej jakości szkła. Utworzenie „Cechu Szklarzy” ustaliło zasady i regulacje dla rzemieślników, mające chronić tajemnice ich rzemiosła i zapewnić rentowność przemysłu. Wiedza i umiejętności z Murano rozprzestrzeniła się później w całej Europie.

» PRZEGLĄD RZEMIOSŁA SZKLARSKIEGO

To właśnie w Wielkiej Brytanii wyprodukowano pierwszy „ołowiowy kryształ”, znany również jako „flint crystal”. Ceniony na całym świecie za blask, przejrzystość i wysoką jakość refrakcyjną; otrzymywano go przez dodanie tlenku ołowiu do surowców szklanych. Sébastien Zoude (1707-1779) był pierwszym producentem kryształów na kontynencie. Mieszkając w Namur (Belgia), należącym do austriackiej Holandii, dalej rozwijał technikę krystaliczną, zapoczątkowując legendarną belgijską tradycję wytwarzania kryształów (Zoude, Vonêche, Val Saint Lambert). W latach 1685-1750 czescy rzemieślnicy (prawdziwa Republika Czeska) zdobyli międzynarodową sławę dzięki swoim doskonałym umiejętnościom cięcia i grawerowania kół w stylu wysokiego baroku i zostali wykwalifikowanymi nauczycielami szklarstwa w krajach sąsiednich i odległych.

W dzisiejszych czasach innowacje nadal badają potencjał szkła w wielu sektorach: luksusowym, architekturze, projektowaniu wnętrz, medycynie, panelach słonecznych itp.

Techniki, zawody i narzędzia

ZAWODY:

Mistrz szkła artystycznego, dekorator szkła, dmuchacz szkła itp.

BRANŻE:

Architektura wnętrz (zastawa stołowa, meble, oświetlenie i dzieła sztuki), moda (koraliki szklane i produkcja biżuterii), architektura (witraże) itp.

CZYNNOŚCI:

Dmucanie szkła, szkło formowane w piecu, obróbka lamp, technika „koralików szklanych”, barwienie szkła, grawerowanie szkła itp.

NARZĘDZIA:

Dmuchawka do kształtowania szkła za pomocą punty (lub trzpienia), ławka, marmur, bloki, podnośniki, wiosła, pęseta, bloki gazet i różne nożyce. Trzcina i murrine (pręty wycięte w przekrojach w celu odsłonięcia wzorów) używane do tworzenia skomplikowanych wzorów z dużą ilością szczegółów. Do topienia i kształtowania szkła w technice lampworkingu służy latarka/lampa; tokarka i koło do grawerowania i polerowania kawałków szkła, przecinarki, szlifierki, wiertarki; tokarka: maszyna służąca do toczenia szkła w trakcie jego obróbki, szlifierki do szkła itp.

TECHNIKI RZEMIOSŁA SZKLARSKIEGO

Szkło znane jest ze swojej wszechstronności: można je kształtować, barwić, kolorować i grawerować.

DMUCHANIE SZKŁA

polega na napompowaniu stopionego szkła w bańkę (lub przedkładkę) za pomocą dmuchawki (lub rurki rozdmuchowej). Po wdmuchnięciu powietrza do rury i utworzeniu bańki, hutnik może zebrać więcej szkła nad bańką, aby utworzyć większy kawałek. Gdy element zostanie rozdmuchany do przybliżonego ostatecznego rozmiaru, dno jest sfinalizowane. Następnie stopione szkło mocuje się do pręta ze stali nierdzewnej lub żelaza zwanego „pundy” w celu ukształtowania i przeniesienia wydrążonego elementu z rury dmuchawowej w celu utworzenia otworu i wykończenia wierzchu.

SZKŁO FORMOWANE W PIECU

uwykorzystuje różne procesy, w zależności od temperatury roboczej i czasu, jaki szkło spędza w tej temperaturze. Szkło staje się coraz bardziej miękkie i mniej lepkie wraz ze wzrostem temperatury i reaguje powoli w zależności od czasu przebywania w temperaturze roboczej. Trzy główne procesy, różniące się między sobą, to: **Stapianie** (łączenie dwóch lub więcej kawałków szkła za pomocą ciepła w piecu), **opadanie** (szkło staje się elastyczne, ale nadal zachowuje w przybliżeniu stałą formę) i **odlewanie** (jest to najstarsza technika, szkło topi się w temperaturze około 1700°C, stając się lepłą cieczą, która przyjmuje kształt z formy, w której się znajduje, gdzie krzepnie). (Zdjęcie: odlew ze szkła).

»» TECHNIKI RZEMIOSŁA SZKLARSKIEGO

PRACA LAMPĄ

technika kształtowania szkła, która stała się szeroko stosowana w Murano we Włoszech w XIV wieku, podczas której do topienia szkła używa się latarki lub lampy. Szkło po osiągnięciu stanu stopionego jest formowane poprzez dmuchanie i kształtowanie za pomocą narzędzi oraz ruchów rąk w celu utworzenia koralików i przedmiotów.

TECHNIKA SZKLANYCH KORALIKÓW

jest techniką sięgającą ponad 3500 lat, wyróżnia się symbolicznym znaczeniem perły i jej znaczeniem w historii ludzkości.

*Przeczytaj
cały artykuł!*

»» TECHNIKI RZEMIOSŁA SZKLARSKIEGO

KOLORYZACJA SZKŁA

wymaga wiedzy chemicznej: metale i tlenki metali dodawane są do szkła w stanie stopionym, aby zmienić jego kolor i poprawić jego estetykę. Dzięki kobaltowi, miedzi i tlenkowi żelaza, dwutlenkowi manganu, kobaltowi, niklowi, chromowi, uranowi i wielu innym, szkło przyjmuje wszystkie kolory tęczy.

Czy wiedziałeś?

Mistrzowie Murano, będący odniesieniem w tej technice, nazwali to „[*Kolorami w ogniu*](#)” (Murano Glass Shop, 2017).

Głos rzemieślników

SZKŁO

SZKLANE KORALIKI

Sztuka paciorków szklanych została obecnie wpisana na listę UNESCO jako część dziedzictwa niematerialnego.

Jak stwierdziło UNESCO: „Sztuka paciorków szklanych jest ściśle powiązana z bogactwem wiedzy i opanowaniem materiału (szkła) i żywiołu (ognia). Sztuka obejmuje konkretną wiedzę i wspólne umiejętności, odzwierciedla wykorzystanie określonych tradycyjnych narzędzi i procesów oraz obejmuje różne etapy. We Włoszech wiedza techniczna związana z produkcją przybiera dwie formy: 1) koraliki lume (z palnikiem) i 2) koraliki da canna, wytwarzane przez cięcie, zmiękczenie i polerowanie wydrążonej laski” (UNESCO,2020).

We Francji koraliki pełne wykonuje się za pomocą palnika, a gorące szkło zaokrągla się poprzez obrót i grawitację, lub koraliki puste wytwarza się na trzpieniu lub przez dmuchanie w wydrążoną laskę. Bardziej złożona produkcja murrin, powszechna w obu stanach, polega na montażu wielobarwnych szklanych lasek wokół rdzenia. Koraliki są następnie dekorowane i wykorzystywane na wiele różnych sposobów. W obu Państwach-Stronach praktyka ta przekazywana jest głównie nieformalnie w warsztatach, gdzie praktykanci zdobywają wiedzę poprzez obserwację, eksperymentowanie i praktykę pod okiem doświadczonych rzemieślników. Zdobyć wiedzę można także poprzez formalną edukację w placówkach technicznych.

Kolorowanie szkła udoskonalano na przestrzeni wieków. Kolorowanie szkła wymaga wiedzy z zakresu chemii. Metale i tlenki metali dodaje się do szkła w stanie stopionym, aby zmienić jego kolor i poprawić jego estetykę. Dzięki kobaltowi, tlenkowi miedzi i żelaza, dwutlenkowi manganu, kobaltowi, niklowi, chromowi, uranowi i wielu innym, szkło przybiera wszystkie kolory tęczy. Mistrzowie Murano, będący odniesieniem w tej technice, nazwali to „Kolorami w ogniu”. Szklane koraliki można włączyć do dmuchanego lub odlewanego szkła, aby uzyskać unikalne i bardzo kreatywne kształty, które z łatwością można uznać za dzieła sztuki.

Przeczytaj
cały
artykuł!

Anuschka Bayens

Artystka Szklą

AnuschB, Belgia

Możliwość szkolenia w warsztacie

Moja praca koncentruje się wokół 3 głównych osi: Twórczość artystyczna, tworzenie obiektów projektowych oraz dekoracja wnętrz i tworzenie biżuterii. Pracuję ze szkłem we wszystkich jego postaciach, na gorąco i na zimno. Koraliki szklane wykonuję za pomocą lampy lutowniczej, ćwiczę dmuchanie szkła, co pozwala mi nadawać objętość szkłu i odlewowi szkła tak, aby uformował wydrążony lub płaski przedmiot w zależności od dostępnej powierzchni. Wykonuję również grawery na szkle w celu jego dekoracji.

Dużo pracuję ze szklanymi koralikami, które są typowym narzędziem mojej pracy. Można je wykonać za pomocą palnika, można je wykonać z zawiasów trzpieniowych, stali nierdzewnej, miedzi. Używam również metalu do dmuchania szkła długiej, pustej metalowej rurki.

Proces produkcji szkła jest zarówno bardzo różny, jak i podobny, w zależności od przedmiotu pracy i techniki stosowanej w biżuterii, projektowaniu lub sztuce. Projekt jest zarówno dobrze przygotowany, ale także pozostawia wiele dla intuicji. Moje inspiracje czerpię głównie z osobistych doświadczeń i historii, ale także z natury. Efektem jest bardzo intymna i niepowtarzalna praca.

« To magia stopionego szkła i jego nieskończone możliwości kreacji skłoniły mnie kilka lat później do podjęcia tej pracy na pełen etat. »

» Anuschka Bayens

Do produkcji szklanych koralików za pomocą lampy lutowniczej używam tak zwanych „prętów ze szkła sodowo-wapniowego Murano”. Przez setki lat doświadczeń odkryliśmy, że włoskie szkło oferuje bardzo szeroką gamę kolorystyczną, która jest ze sobą kompatybilna. Aby wprowadzać innowacje, wykorzystuję także inne szkło, pochodzące z Europy, a także takie, które pochodzi z Chin. Moja praca pozwala mi również zmieniać rodzaje narzędzi, z którymi pracuję, a mianowicie punty, drewniane narzędzia blokowe, „soffietto”, diamentowe nożyczki shea, tokarkę grawerską i końcówkę diamentową o różnych kształtach i rozmiarach, itd.

Na swój sposób wspieram inne dziedziny rzemiosła, współpracując z hutnikami, którzy wykonują podstawy do moich wyrobów, ale także z ceramikami lub tokarzami w ramach współpracy artystycznej. Dzięki moim umiejętnościom z łatwością można pracować w następujących dziedzinach: projektowanie wnętrz, budownictwo, konserwacja i restauracja dziedzictwa kulturowego, branża modowa oraz sztuka i kultura.

” Każdej młodej osobie zainteresowanej moim rzemiosłem radzę raczej odbyć pełne szkolenie przez 3 lata w „CERFAV” (w Vannes le Châtel, Francja), a następnie kontynuować naukę, odwiedzając warsztaty lub aktywnych rzemieślników szkła, aby odkryć różne techniki i wybrać tę, która wydaje się najskuteczniejsza. ”

SZKŁO W CZESKIEJ REPUBLICIE

Produkcja szkła w Republice Czeskiej ma silną tradycję sięgającą wieków wstecz. W historii szklarstwa w kraju miały miejsce dwa ważne okresy: jeden w XVI wieku, kiedy szkło stało się konkurencyjne w stosunku do szkła niemieckiego i weneckiego, oraz drugie w XX wieku, kiedy czechosłowackie szkło słynęło z produkcji na dużą skalę i innowacji technologicznych. Dziś Republika Czeska jest jednym z największych dostawców szkła laboratoryjnego o nazwie Simax. Jest to rodzaj szkła, które można zagotować i które nie pęka w wyższych temperaturach, np. 100 stopni. Neutralne, trwałe, niedrogie i łatwe w kształtowaniu.

*Przeczytaj
cały artykuł!*

Dzięki postępowi technologicznemu czeskie szkło stało się w okresie renesansu produktem poszukiwanym i zyskało reputację równą reputacji słynnego szkła weneckiego, od którego powstało. Czeskie szkło grawerowane i szlifowane zyskało sławę, a szlifowanie jako technikę dekoracyjną stosowano głównie w przypadku kamienia naturalnego w formie gliptycznej (zwłaszcza rzeźbienia w kryształach górskim). Jego zastosowanie w produkcji szkła było niezrównane. Reputacja, jaką czeskie szkło zdobyło w okresie renesansu, słusznie przetrwała do dziś. We współczesnej historii hutnictwa szkła Republika Czeska zajmuje integralne miejsce, a wielu czeskich artystów zajmujących się szkłem jest światowej klasy liderami w swoich dziedzinach. Technologie często rozwijane lub udoskonalane przez czeskich hutników i artystów zajmujących się szkłem, są powszechnie stosowane na całym świecie i cieszą się dużą popularnością (np. rzeźba metodą stopioną, rzeźbiarskie podejście do cięcia itp.).

Josef Tomsej

Dmuchanie szkła i design produktu

Republika Czeska

❗ **Przemysł szklarski, choć wydaje się zamknięty i monotony, jest strasznie rozwarstwiony. Ktoś pracuje ze szkłem w ramach rzeźby stapianej, ktoś je dmucha, ktoś prasuje, ktoś robi z niego materiał płytowy, ktoś je szlifuje.** ❗

Interesuję się szkłem artystycznym - projektuję wyroby szklane, głównie wazony. Mam 32 lata. Przyjaźnię się z Petrem Novym, kuratorem od lat zajmującym się szkłem artystycznym i biżuterią. Często podkreśla, że zajmuje się jedynie mniejszościową częścią branży szklarskiej.

Umiejętności takie jak praca z rzeźbą stapianą, dmuchanie szkła, prasowanie szkła, przekształcanie szkła w materiał płytowy i cięcie szkła są ważne w różnych aspektach przemysłu szklarskiego. Kiedy jesteś kowalem i zajmujesz się rzeźbą stapianą, naturalnie musisz posiadać inne umiejętności niż w przypadku cięcia szkła. To jest to samo zagadnienie – rafinacja szkła – jednak oba procesy rafinacji mają inne parametry i wymagania.

»» Josef Tomsej

Często zdarza mi się współpracować z kolektywem różnych twórców szkła. Są też i tacy, którzy robią własną mieszankę. Wytwarzanie wysokiej jakości przezroczystego szkła pozbawionego pęcherzyków powietrza nie jest tajemnicą. Z tego, co widzę, produkujemy szkło w produkcji masowej lub przemysłowej, gdzie szkło jest wysyłane w postaci granulatu. Są to bardzo drobne kawałki pokruszonego szkła lub kulki wielkości polistyrenu, które są przetapiane w fabryce szkła. Śledzisz ilość roztopionego szkła na patelni. Co tydzień, w zależności od zużycia, czyścisz patelnię i topisz nową partię granulatu.

Większość rzeczy jest wykonana z przezroczystego szkła, to ono jest najbardziej dostępne na rynku. Jeśli chcesz pokolorować szkło, najczęstszą praktyką jest zamówienie wlewka, który rozbijasz w fabryce i malujesz tym kolorem na przezroczystym szkłe, które masz w szalce, tworząc grubą warstwę przezroczystego szkła i cienką warstwę kolorowego szkła, która koloryzuje ostateczną formę wazonu.

GLINA

Glina to naturalny materiał wydobywany z gleby i używany przez człowieka od ponad 25 stuleci do przechowywania żywności i płynów, budowy schronień oraz tworzenia wszelkiego rodzaju przedmiotów, w tym broni.

Geologia i badanie minerałów mogą pomóc w zrozumieniu pochodzenia ceramiki i niuansów pomiędzy różnymi glinami, skałami i tlenkami zebranymi przez ceramika. Z geologicznego punktu widzenia można klasyfikować różne gliny używane do produkcji ceramiki według różnych poziomów reliefu oraz zawartych w nich minerałów i pozostałości organicznych. Im bardziej wspinasz się w góry, tym bardziej glina będzie twarda i odporna na glazurę wysokotemperaturową.

Glina znaleziona na powierzchni jest wynikiem sedymentacji aluwii i mułów. Jest lepki i może mieć różne kolory w zależności od obecności różnych minerałów i pozostałości organicznych. Należy go gotować w temperaturze od 980 do 1000 stopni, uzyskując w ten sposób produkty znane jako „*naczynia ziemne*”, Terakota (Włochy) lub Majolika (w przypadku emalii) i fajans (Francja). Jest to glina niskotemperaturowa, jeśli temperatura w piecu przekroczy 1000°, zaczyna się upłynniać. Ma tę zaletę, że pozwala uzyskać atrakcyjne i jaskrawe kolory.

» GLINA

Wyżej w górach, gdzie gleba jest bardziej mineralna i zawiera mniej pozostałości organicznych, glina da kamionkę/ piaskowiec (po francusku Grès), która jest bardziej gęsta i solidna i wypalana w temperaturze do 1280 stopni. Kolor może być czerwony, brązowy, żółty lub szary, w zależności od regionu i zawartych minerałów.

Wyżej w skałach, na bardziej chronionych obszarach, znajdujemy to, co Azjaci nazywają Kaolinem, bardzo czystą i białą glinę, którą wypala się w temperaturze 1300 stopni i zyskuje porcelanę, zwaną również „china”. Porcelana jest znacznie solidniejsza i twardsza i można ją obrabiać bardzo cienko. Jest tak gęsta, że jest również dobrym przewodnikiem, dlatego powszechnie stosuje się ją do przewodzenia prądu elektrycznego, podobnie jak metal. Porcelana jest również całkowicie wodoodporna.

Porcelain/ 1300 °

Stoneware / up to 1280 °

Clay / 980 to 1100 °

GLINA I ZRÓWNOWAŻONY ROZWÓJ

Glina, a co za tym idzie wszystkie produkty ceramiczne, spełniają większość celów zrównoważonego rozwoju, ponieważ są wykonane z materiałów naturalnych i nadających się do recyklingu. Ponadto ceramika jest energooszczędna, ponieważ może służyć do magazynowania i zatrzymywania ciepła. Oznacza to, że budynki z materiałów ceramicznych są często mniej energochłonne niż budynki z innych materiałów. Metody budowlane przez stulecia udowadniały, że glina lepiej radzi sobie również z regulacją wilgotności. Jednak przekształcenie gliny wymaga bardzo wydajnych pieców, które muszą osiągnąć wysoką temperaturę, zużywając w ten sposób dużo energii, co nie spełnia celów zrównoważonego rozwoju. Dlatego zaleca się rzemieślnikom pracującym z gliną wspólne korzystanie z pieców i optymalizację ich wykorzystania w celu oszczędzania energii.

Wreszcie, ceramika jest bezpieczna i nietoksyczna, co czyni ją bezpiecznym wyborem do stosowania przy żywności i napojach.

TO WSZYSTKO ZACZYNA SIĘ OD GLINY!

PRZEGLĄD RZEMIOSŁA GLINIANEGO

Różnorodność wyrobów wytwarzanych z gliny, występujących w całej Europie, od wieków opowiada nam o naszej historii i podkreśla niezwykłą różnorodność naszych kultur. Domy murowane z Lombardii i Wielkiej Brytanii różnią się stylem, ale oba są w stanie wytrzymać duże zmiany temperatury i pogody, są odporne na wilgoć i wymagają niewielkiej konserwacji. Dekorowane płytki, znane również jako azulejos, stosowane na elewacjach w Andaluzji i Portugalii, spełniają tę samą potrzebę zatrzymywania wilgoci, ale także opowiadają historię okupacji arabskiej i odzwierciedlają silne umiejętności dekoracyjne. Podobnie przedmioty i dekoracje z gliny są odzwierciedleniem europejskiej kreatywności, bogactwa kulturowego i różnorodności. „Ceramiche di Caltagirone” (Sycylia), „kafle z Delft” (Holandia), polska „ceramika z Bolesławca” czy „alzackie dzbanki z Betschdorfu”, „szwedzkie kakelugn” (piece) są typowe dla ich regionu i nie można ich znaleźć gdziekolwiek indziej, podobnie jak w przypadku wielu regionów i produktów w całej Europie. W Japonii porcelana jest szeroko stosowana w zastawach stołowych: „tokkuri” i „ochoko” do serwowania sake (tradycyjnych napojów), „chawan”, „yunomi” i „guinomi” jako filiżanki używane również podczas japońskich ceremonii herbaty. W Czechach tradycyjna porcelana stołowa zwana cibulák (po czesku cebula) ma ręcznie malowany egzotyczny niebieski wzór inspirowany oryginalnymi chińskimi. W wielu krajach europejskich w XVII i XVIII wieku bogata burżuazja i szlachta wykorzystywała porcelanę do dekoracji swoich buduarów oraz serwowania podwieczorków i przyjęć. Wszędzie rzemiosło ceramiczne nieustannie wprowadza innowacje, integrując swoje korzenie z bardziej współczesnymi interpretacjami, jeszcze bardziej wzbogacając swoje dziedzictwo kulturowe.

Techniki, zawody i narzędzia

ZAWODY:

Garncarz, glazurnik i tokarz ceramiczny, wypalacz, jubiler itp.

BRANŻE:

Ceramika, biżuteria, architektura, projektowanie wnętrz, branża budowlana (płytki, ozdoby dachowe) itp.

CZYNNOŚCI:

Formowanie gliny, toczenie gliny, grawerowanie, wypalanie gliny w piecach, szkliwienie gliny, malowanie gliny, dodawanie inkrustacji itp.

NARZĘDZIA:

Krajalnice do gliny, przycinarki do gliny, wałki do ciasta (do rozwałkowania gliny na cienkie arkusze, z których można wykonać płyty, płytki itp.), wstążki, narzędzia pętłkowe, tarniki, narzędzia igłowe: do trawienia, rzeźbienia i kształtowania gliny, noże paletowe (do mieszania i mieszania kolorów gliny), narzędzia do rzeźbienia i rzeźbienia, przyczepy przesuwne (do nakładania cienkiej warstwy płynnej gliny, zwanej pastą, na powierzchnię kawałka gliny), piece (do wypalania kawałków gliny i przekształcania ich w kawałki ceramiki), koło (używane do kształtowania/ „wrzucania” gliny do okrągłych naczyń ceramicznych).

TECHNIKI W RZEMIOŚLE CERAMICZNYM

- **Toczenie:**

Toczenie jest procesem ręcznym, w którym wykorzystujemy koło, dziś elektryczne (dawniej poruszające się pieszo), o zmiennej prędkości. Glinę kształtuje się w wyniku połączenia obrotu dziewiarki i nacisku rąk tokarza.

- **Wypalanie**

Typowe wypalanie ceramiki odbywa się w dwóch etapach: wypalanie biskwitu i wypalanie glazury. Pierwsze wypalanie przekształca biskwit w trwały, półszklony, porowaty stan, z którym można następnie bezpiecznie obchodzić się w celu glazurowania i dekoracji. W tej fazie wypalane są także materiały zawierające węgiel. Następnie po glazurowaniu może nastąpić drugie wypalanie. Jest szybszy niż pierwsze wypalanie, gdyż większość wody została już wyparowana z gliny.

- **Szklwienie**

Glazury to płynna zawiesina drobno zmielonych minerałów, które nakłada się na powierzchnię naczyń ceramicznych wypalanych na biskwitowo poprzez szczotkowanie, polewanie lub zanurzanie. Po wyschnięciu glazury wyroby ładuje się do pieca i wypala do temperatury, w której składniki glazury stopią się ze sobą, tworząc szklistą powierzchnię.

- **Odewanie**

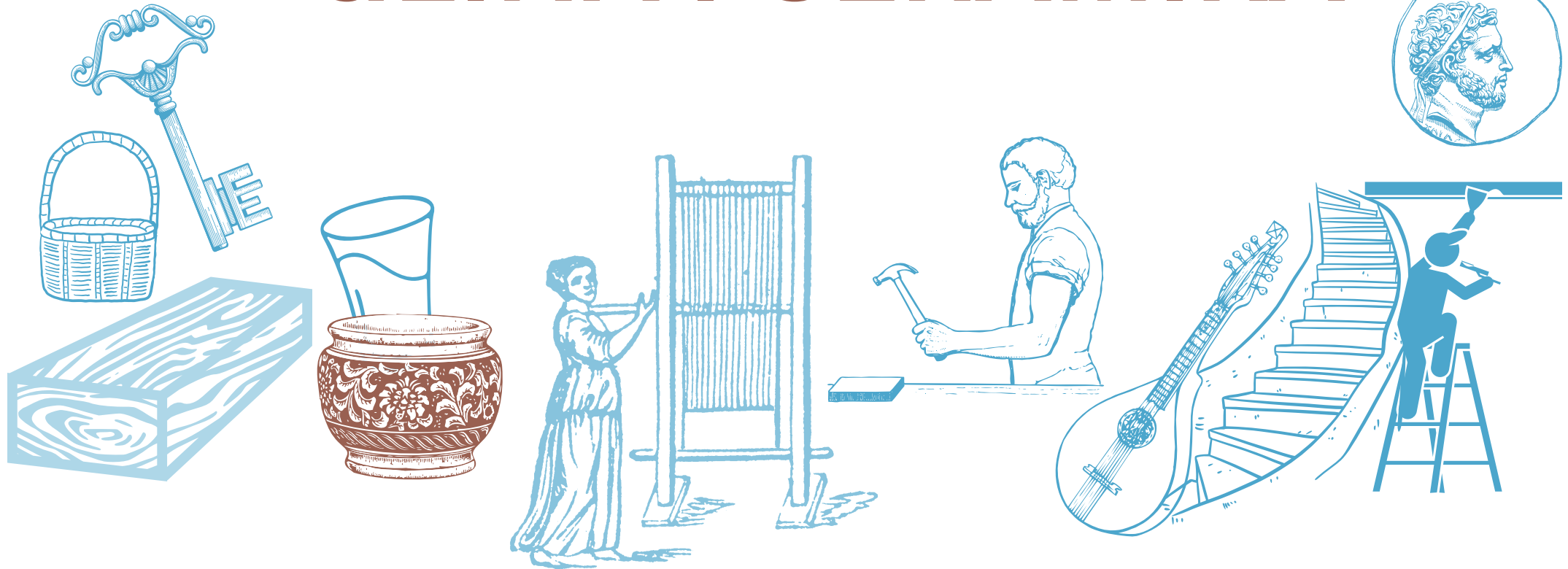
Masę wlewa się do pustych form gipsowych wypełnionych masą odlewniczą. Tynk, który jest porowaty, powoli wchłania wodę z stykającej się z nim masy. Stopniowo powierzchnia tynku pokryje się warstwą gliny zawierającą mniej wody, a tym samym wzmacni się, podczas gdy rdzeń „wgłębienia” pozostanie w stanie poślizgu. Nadmiar masy jest usuwany, kawałki wyjmowane i rozpoczyna się proces suszenia, podczas którego kawałki kurczą się w postaci stwardniałej gliny, która oddziela się od formy i staje się mocniejsza i możliwa do wyjęcia z formy.

- **Zwijanie**

Zwijając pastę, aż utworzy zwój jeden na drugim, można uformować różne kształty. Robi się to, gdy pasta jest jeszcze świeża i miękka.

Głos rzemieślników

GLINA I CERAMIKA

CERAMIKA WE WŁOSZECH

Choć ceramikę używano już w czasach rzymskich, we Włoszech pierwsze warsztaty rzemieślników ceramicznych narodziły się dopiero w średniowieczu. W szczególności Toskania i Emilia-Romania były kolebką produkcji płytek wewnętrznych. Faktycznie, począwszy od XV wieku, ceramika stała się najczęściej stosowanym materiałem pokrywającym podłogi i ściany kościołów, pałaców i urzędów publicznych, które do dziś zachowały się przeszklone dekoracje nawiązujące częściowo do stylu arabskiego, częściowo renesansowego. W krótkim czasie ceramika stała się flagą włoskiego renesansu, zarówno w architekturze, jak i rzeźbie. Z tego okresu pochodzą wielcy artyści, jak Pollaiuolo, Donatello czy Della Robbia.

W Apulii miasto Lateza, kojarzone od średniowiecza z rzemiosłem glinianym, jest jednym z najciekawszych ośrodków produkcji ceramiki szklawionej i słynnej majoliki, która różni się od najstarszych wyrobów ceramicznych białą powłoką cynową, pokrytą błyszczącym lakierem.

Dalej na północ od Apulii, pomiędzy Valle del Fortore i Tavoliere, w ponad 1400 stanowiskach archeologicznych, rozmieszczonych chronologicznie od prehistorii do średniowiecza, odnaleziono ponad 35 000 fragmentów ceramiki, które można powiązać z różnymi klasami ceramiki i związanymi z fazami obejmującymi bardzo szeroki okres chronologiczny, od neolitu do średniowiecza.

*Przeczytaj
cały artykuł o
rozwoju ceramiki
we Włoszech!!*

Ferdinando Franco

Ceramik i Artysta tatuazu
Archetipo Salone d'arte e tattoo, Włochy

Jestem rzemieślnikiem i tatuatorem, tworzę przedmioty artystyczne głównie z porcelany.

❗ Zacząłem, gdy miałem 15 lat, ale nadal się uczę i doskonalę z zaangażowaniem nawet dzisiaj ❗

Tworzę niepowtarzalne prace ceramiczne lub obrazy, a także biżuterię typu kolczyki i naszyjniki.

W przypadku produktów wykonanych z ceramiki proces produkcyjny prowadzący do powstania mojej ceramiki dzieli się na kilka ważnych etapów, takich jak toczenie, suszenie, pierwsze wypalanie, szklwienie, dekorowanie i starzenie.

❗ Na każdym z etapów powstawania przywiązuję dużą wagę do każdego szczegółu, tak aby finalny produkt był efektem niepowtarzalnej, niepowtarzalnej i niezmiennej na przestrzeni lat pracy. ❗

»» Ferdinando Franco

»» *Tworzę przedmioty z pasją i przyjemnością. Ze względu na te dwa odczucia zdecydowałem się wybrać rzemiosło jako swój główny zawód.* »»

Najczęściej współpracuję z profesjonalistami związanymi z projektowaniem wnętrz i biżuterią.

Pracując z ceramiką, można pracować niezależnie jako właściciel warsztatu rzemieślniczego lub indywidualnej firmy, lub jako pracownik firm i warsztatów rzemieślniczych, a nawet przemysłowych przedsiębiorstw zajmujących się produkcją ceramiki. Warsztaty rzemieślnicze oferują zazwyczaj możliwości zatrudnienia, szczególnie w miejscach, w których prowadzona jest typowa produkcja ceramiki, która jest również wspierana przez publiczną politykę marketingu terytorialnego. Możliwości zatrudnienia znajdują się także w przedsiębiorstwach przemysłowych, gdzie jednak produkcja ma charakter seryjny.

»» *Aby zostać profesjonalistą w dziedzinie rzemiosła, zalecam odwagę i lojalność.* »»

OD CHIN DO ZIMNEJ PORCELANY

Historia porcelany rozpoczyna się w Chinach około III wieku naszej ery. Europa przez długi czas próbowała naśladować wschodnią porcelanę, ale bez rezultatu. Na początku XVIII wieku w niemieckim mieście Miśnia alchemik znalazł w wykopaliskach grobowca rodzaj białej gliny o dużej zawartości kaolinu i rozpoczął produkcję drobnych przedmiotów z tej gliny, uzyskując wyniki bardzo podobne do chińskiej porcelany. W połowie XVIII wieku we Francji opracowano technikę zwaną potocznie „francuską porcelaną”.

*Przeczytaj
cały artykuł!*

Historia pasty kukurydzianej rozpoczęła się w tym czasie, gdy rzemieślnicy poszukiwali materiałów, które można mieszać z białą gliną, obniżając koszt surowca, a jednocześnie zachowując tę samą jakość, piękno i trwałość co cienka porcelana, znana również jako porcelana chińska. Tego nie wiadomo na pewno, ale wydaje się, że już w czasach starożytnego Rzymu we Włoszech istniała tradycyjna pasta przygotowywana z mąki, wody i soli, zwana pastą solną. Rzemieślnicy szukali trwałości i ta „pasta solna” nie spełniała wymagań.

Dzięki uporowi włoskich rzemieślników w poszukiwaniu trwalszego i bardziej odpornego materiału wynaleziono idealną pastę. Zastąpili mąkę skrobią kukurydzianą, usunęli sól i dodali pierwsze materiały klejące zwane dziś klejami winylowymi, które zapewniają większą wytrzymałość i trwałość. W ten sposób europejscy rzemieślnicy doszli do doskonałej plastyczności i trwałości tej pasty zwanej „zimną porcelaną”.

Annarita Capuano

Mistrz porcelany zimnej

Annarita Capuano Artigianato Artistico, Włochy

Tworzę wyroby z zimnej porcelany. Głównie dekoracje wnętrz i biżuterię. Przykładami są lalki, ramki z kwiatami, kosze, girlandy itp.

! Głównym materiałem, którego używam jest zimna porcelana. Jest to materiał plastyczny, który utwardza się bez konieczności stosowania pieca. Po wyschnięciu uzyskuje wygląd zbliżony do klasycznej porcelany. !

Ogólnie rzecz biorąc, zawsze pociągała mnie sztuka, jednak zdecydowałam się ukończyć studia na kierunku nauki o sporcie. Po wielu latach prowadzenia siłowni moja naturalna skłonność do sztuki urosła tak bardzo, że w końcu zwyciężyła.

Miałam 33 lata, kiedy zaczęłam tworzyć z zimnej porcelany. Jestem całkowicie myślący samodzielnie. Jak wszystkim artystom, osiągnięcie doskonałości zajęło mi wiele lat i mam wrażenie, że ten proces doskonalenia trwa nadal.

» Annarita Capuano

❗ *Czas urabialności zimnej porcelany nie jest zbyt długi, dlatego proces modelowania ogranicza się do kilku ruchów wykonanych przed wyschnięciem masy.* ❗

Po wyschnięciu przystępuję do kolorowania obiektu przy pomocy pędzli i farb akrylowych.

Obszary, w których pracuję ze swoimi umiejętnościami, to architektura wnętrz i biżuteria, ale także przedmioty na uroczystości. Jest to wszechstronna praca, która pozwala mi współpracować i pracować w różnych sektorach, na przykład z architektami i projektantami wnętrz przy unikalnych meblach i dekoracjach. Najlepsza rada, jaką mogę dać, to podążać za swoimi naturalnymi skłonnościami, nie zniechęcając się stereotypem, że dziedziny sztuki i rzemiosła są bezowocne.

❗ *W procesie modelowania bazuje na dłoniach i sporadycznie na tradycyjnych narzędziach.* ❗

KERAMIKA W PORTUGALII

- AZULEJOS - TWORZENIE KAFLI

Azulejo były bardzo popularne w niektórych częściach Półwyspu Iberyjskiego w Hiszpanii, zdominowanej przez ekspansję islamu w średniowieczu. Mimo to Azulejos po raz pierwszy przybyły do Portugalii w XV wieku. Dokładnie w 1498 r. za pośrednictwem króla D. Manuela I, po wyprawie do Hiszpanii, do Sewilli. Słowo „Azulejos” ma pochodzenie arabskie i pochodzi od słowa az-zulayj, co z grubsza oznacza „polerowany kamień”, mimo że wielu uważa, że jest to pochodna słowa azul, po portugalsku „niebieski”.

W XV i XVI wieku Portugalia importowała płytki Azulejo z Hiszpanii, a ich zastosowanie było szeroko rozpowszechnione w architekturze sakralnej i na elewacjach budynków prywatnych. Około 1550 roku flamandzcy rzemieślnicy w Lizbonie podjęli próbę wytwarzania płytek. Za panowania Filipa II, III i IV przemysł rozwinął się.

Szczyt popularności i produkcji Azulejo przypadł na lata około 1690-1750. Na początku XVII wieku Portugalczycy zaczęli nawet eksportować płytki na Azory, Maderę i Brazylię.

Budynek [Casa de Musica](#) (Dom Muzyki) w Porto, zaprojektowany w 2015 roku przez znanego architekta Rema Koolhaasa i jego zespół OMA, jest doskonałą ilustracją. Portugalska płytka, znana jako Azulejos, to jeden z elementów najlepiej reprezentujących kulturę Portugalii. Jest to cienka, kwadratowo-ceramiczna płytka, zwykle o wymiarach od 15 do 13 cm, której jeden z boków jest dekorowany i szklawiony, dzięki czemu emalia staje się wodoodporna i błyszcząca.

Przeczytaj
cały
artykuł!

Ninoska Trillo

Malarka płytek (azulejos) i nauczycielka

Paços de Brandão - Santa Maria da Feira, Portugalia

Możliwość szkolenia w warsztacie

Jako zawodowy ceramik obecnie moja praca skupia się na szkoleniu i promowaniu zajęć z gliny i płytek wśród ogółu społeczeństwa, w szczególności dzieci i młodzieży.

“ Często prowadzę warsztaty w szkołach z dziećmi. Na tych warsztatach uczę ich pracy z gliną, wykonując małe kawałki w świetle określonego tematu lub uczę ich malowania płytek. ”

Zajęcia te są przede wszystkim bodźcem do kreatywności, a nie do nauki techniki. Celem jest pobudzenie kreatywności i promowanie przestrzeni, w której dzieci mogą poszerzać swoją wyobraźnię, a jednocześnie zwiększać swoje zainteresowanie rękodziełem.

Oprócz zajęć na żywo prowadzę także webinary online. Zaczęłam próbować tej metody nauczania w czasie pandemii. Wykorzystuję media społecznościowe i tworzę dedykowane strony internetowe w celu promowania mojej pracy.

» Ninoska Trillo

Produkując własne płytki, często kupuję glinę, a także płytki. Wykonanie płytek lub przejście przez proces ekstrakcji gliny zajmuje dużo czasu. Dlatego większość ceramików kupuje glinę gotową do kształtowania, a także płytki o standardowych rozmiarach. Jeśli chcesz, aby elementy wykraczały poza standardowe rozmiary, możesz to zrobić, zamawiając określone wymiary.

Obecnie ceramicy bardziej skupiają się na procesie twórczym: albo na stworzeniu elementu ceramicznego, albo na projekcie lub technice, za pomocą której płytki będą malowane.

“ Aby rozpocząć proces tworzenia, najpierw czerpię inspirację. Prowadzę badania dotyczące projektów czasów historycznych. Po podjęciu decyzji, który element wykonać lub co pomalować, przetworzyłem go, formując element w glinie i malując go szklivem. Po wyschnięciu (naturalny proces na świeżym powietrzu) wyrób trafia do piekarnika – mufla – na 8 godzin. Ostatni etap procesu polega na przekształceniu gliny w ceramikę. ”

CERAMIKA W CZECHACH

Ceramika to jedno z najstarszych rzemiosł, przy czym pierwsze koło garncarskie przypisuje się cywilizacji Sumerów w roku 3129 p.n.e.

Czeska ceramika Tupesy, tradycyjna sztuka ludowa wioski Tupesy w Czechach, jest wytwarzana ręcznie na kole garncarskim. Te ceramiki ozdabiane są morawskimi wzorami w pięciu głównych kolorach: czerwonym, żółtym, niebieskim, zielonym i brązowym. Charakteryzują się wyraźnym motywem czerwonej róży, zainspirowanym ceramiką Haban. Korzenie garncarstwa w Tupesach sięgają X wieku, kiedy to ceramika była początkowo czarna i nieglazurowana. Jednak doświadczony rzemieślnik Jaroslav Urednicek wprowadził kolorową ceramikę majolikową.

Jaroslav Urednicek, pomimo pochodzenia z rodziny garncarzy, początkowo wybrał inżynierię, ale później odnalazł swoje powołanie w ceramice. W 1909 roku zakupił cegielnię w Tupesach i stopniowo przeszedł z produkcji cegieł do ceramiki. W 1914 roku podjął kurs garncarstwa w Hodonin, skupiając się na wytwarzaniu dzbanków, by ożywić tradycyjną ceramikę majolikową na Słowacji Morawskiej. Osobiście fascynował się ceramiką Haban, początkowo pochodzącą z Niemiec i Włoch (1534-1685), którą wzbogacił o czerwoną barwę i kultowy motyw czerwonej róży, który stał się symbolem ceramiki Tupesy.

Dziś dziedzictwo ceramiki Tupesy jest pielęgnowane przez kilka rodzinnych przedsiębiorstw, które pielęgnują swój dziedziczony spadek kulturowy. Dodatkowo w wiosce znajduje się muzeum Tupesy, które dumnie prezentuje historię i zwyczaje związane z tą formą ceramiki.

Przeczytaj cały
artykuł!

Miroslava Valentová

*Ceramik Tupysej
Republice Czeskiej*

Jestem tradycyjną twórczynią ceramiki Tupysej i kontynuuję rzemiosło, które zostało założone w 1914 roku przez Pana Jaroslava Úředníčka. Dziś ten unikalny styl ceramiki wytwarza się tylko tutaj w Tupysech.

Rozpoczęłam naukę tego zawodu w wieku 15 lat, zaraz po ukończeniu szkoły podstawowej. Moje formalne szkolenie zdobyłam w Szkole Sztuki i Rzemiosła w Pradze, gdzie spędziłam trzy lata opanowując konkretne techniki ceramiki Tupysej.

Moja pasja do rzemiosła i fakt, że dorastałam w Tupysech, skłoniły mnie do wyboru tego rzemiosła.

„Zdobycie wszystkich niezbędnych umiejętności wymaga całożyciowego uczenia się. Nawet po formalnym szkoleniu, musisz nieustannie praktykować, aby doskonalić swoje rzemiosło.”

Chociaż chciałabym przekazać swoją wiedzę młodszemu pokoleniu, obecnie jest niewielkie zainteresowanie nauką ceramiki Tupysej, a to bardzo wyspecjalizowane rzemiosło. Niemniej jednak, jeśli ktoś wyrazi szczerze zainteresowanie, chętnie udzielę wsparcia i przewodnictwa w ich drodze.

» Miroslava Valentová

Produkty mojej pracy obejmują zarówno ozdobne przedmioty, jak i codzienne niezbędne, takie jak kubki, misy, talerze, cukiernice i solniczki, właściwie wszystko, co ma swoje zastosowanie.

Podstawowe materiały, których używam, to glina ceramiczna, biała glazura oraz różnorodne kolory, takie jak niebieski, zielony, żółty, brązowy, czerwony i czasami fioletowy do konturowania i dekorowania.

W mojej codziennej pracy polegam na zestawie niezbędnych narzędzi, w tym kole garncarskim, nożach do kształtowania, sznurkach do przycinania, szpatule, piecu do wypalania, denzitometrze do glazury, narzędziach do przytwierdzania uchwytów, pędzlach, nożach, okucjach i wykrojach do dodawania skomplikowanych detali do moich dzieł.

Proces produkcji polega na formowaniu gliny na kole garncarskim, a następnie wykańczaniu, jak przytwierdzanie uchwytów czy rzeźbienie dekoracji. Następnie, przedmioty są suszone i wypalane w piecu w temperaturze 1000 stopni Celsjusza. Po pierwszym wypaleniu, pokrywane są glazurą, malowane, a następnie ponownie wypalane w tej samej temperaturze, co zapewnia, że wzory na ceramice są trwale zglazurobane.

Moja rada dla młodych aspirujących ceramików brzmiałaby następująco: miej prawdziwą pasję do tego rzemiosła oraz głęboką estymację dla ręcznej pracy. Cierpliwość jest kluczowa, ponieważ tworzenie skomplikowanych dzieł może wymagać miesięcy poświęcenia i dbałości o detale.

ZDUŃSTWO

Zduństwo to stare rzemiosło, dawniej kojarzone z zawodem garncarskim. Rzemiosło przybyło do Królestwa Czeskiego w XIII wieku, ale rozpowszechniło się dopiero w XV wieku. Do XIX wieku piec kaflowe budowano głównie dla szlachty, kupców i osób zamożnych w ich domach lub zamkach. Dopiero po roku 1800 piec zagościł w domach zwykłych, nieszlachetnych ludzi i sprawił, że stał się praktycznie elementem każdego miejskiego domu. Piec czołowe i zielone to piec pochodzące z tej epoki, ponieważ wtedy budowano je głównie w tych dwóch kolorach.

*Przeczytaj
cały artykuł!*

Po drugiej wojnie światowej zapotrzebowanie na piec zaczęło spadać, w związku z ponownym skierowaniem się ogólnego trendu w stronę centralnego ogrzewania. W tym okresie piec były postrzegane jako relikwiny mieszczańskie i nie służyły już jako podstawowe źródło ogrzewania.

Pod koniec lat 90-tych nastąpił dynamiczny rozwój zawodu zduniarza, kiedy zaczęto kupować piec do swoich domków letniskowych. Pomogło to w powstaniu zapomnianych cechów.

Aby zostać wytwórcą pieców, rzemieślnik musi posiadać umiejętności takie jak ślusarstwo, glazurnictwo, wiedzę na temat budownictwa ogniotrwałego i materiałów ceramicznych, umiejętności murarskie, a także znać zasady i prawa związane z ochroną przeciwpożarową, a obecnie także biegle posługiwać się komputerem w aby móc wykonywać rysunki techniczne.

Jan Křivonožka

Kamnářství Křivonožka, Republice Czeskiej

Jestem zdunem, wytwarzam piece.

❗ **Nie korzystam z żadnych gotowych elementów, raczej buduje piece od podstaw. Każdy piec, który wykonuję, jest wyjątkowy i odzwierciedla zarówno moją kreatywność, jak i potrzeby klienta.** ❗

Rzemiosło budowy pieców opiera się na tysiącletniej tradycji, a nasze procesy i metody są w dużej mierze takie same jak sto lat temu. Jedyne zmiany, jakie wprowadzono, dotyczą nowych materiałów i postępu technologicznego. Zatem ewolucja jest obecna, ale Ty jako klient, patrząc na gotowy piec, nawet nie zauważysz żadnej różnicy pomiędzy starym piecem, wyprodukowanym wiele lat temu, a tym, który tworzymy dzisiaj.

❗ **Tworzymy coś, co wygląda tak samo jak pięćset lat temu w zamku lub starożytnej fortecy, ale ma w sobie współczesną technologię. Dzięki temu piec jest bardzo wydajny i nowoczesny. Dodatkowo identyfikuje naszą pracę i daje nam przewagę konkurencyjną na rynku.** ❗

» Jan Křivonožka

Aby zostać twórcą pieców w Czechach, istnieją obecnie trzy możliwości. Studia stacjonarne w szkole średniej w Pradze, Jarovo; Liceum zawodowe w Horníej Břízie, tam właśnie chodziłem, lub szkoła zawodowa w Ostrawie, gdzie odbywa się kurs budowy pieców. Mimo że instytucje te zapewniają wystarczającą wiedzę, praktyka jest słaba. Dlatego po ukończeniu szkolenia należy odbyć praktykę zawodową. Po odbyciu stażu możesz zostać zatrudniony i pracować jako pomocnik w firmie i rozwijać się zawodowo lub robić to samodzielnie i uczyć się na własnych błędach.

Po odbyciu stażu od razu zacząłem pracować sam, gdyż żaden monter pieców nie chciał mnie przyjąć.

❗ Moja ścieżka nauki opierała się na próbach i błędach. Eksperymenty przeprowadzałem u siebie w domu oraz naprawiając stare piece w innych domach. Jednak ten sposób nie jest idealny i na pewno go nie polecam. Jako lepszy przykład widzę mojego kolegę ze wschodniej Słowacji, który jest u mnie zatrudniony od roku i buduje u nas swoje doświadczenie i wiedzę. Rozważał już otwarcie swojej praktyki na Słowacji. Dopiero po roku czuje się zdolny do samodzielnej pracy. ❗

WŁÓKNA NATURALNE

Od początków cywilizacji, podobnie jak rolnictwo, włókna naturalne są niezbędnym składnikiem życia człowieka. W 8000 roku p.n.e. szwajcarscy mieszkańcy jezior uprawiali len i tkali len na tkaniny. Po drugiej stronie Ziemi, w Indiach i Pakistanie, tkanie bawełny było dobrze ugruntowane już w latach 3000–2000 p.n.e., podczas gdy w Chinach konopie były powszechnie uprawiane między 4000 a 3000 r. p.n.e., a jedwab zaczęto uprawiać około 2640 r. p.n.e.

Przetwarzanie włókien naturalnych przeszło rewolucję w XVIII wieku dzięki postępowi w przędzeniu, tkaniu i innym sprzęcie. „Wynalezienie odziarniacza bawełnianego przez Eli Whitneya w 1793 r. pomogło bawełnie stać się królem włókien” (Fisher, 2006, s. 1345). „Mniej więcej przez ostatnie 100 lat jedynymi włóknami używanymi przez ludzkość były włókna naturalne” (Sabesh i Prakash, 2022, s. 9). W ubiegłym stuleciu włókna syntetyczne, takie jak sztuczny jedwab, nylon i akryl, zaczęły zastępować włókna naturalne. Obecnie elementy wykonane z włókien syntetycznych są często tańsze. Jednak prawdziwy koszt ich użytkowania płacą zanieczyszczenia, jakie powodują podczas produkcji, fakt, że nie ulegają biodegradacji oraz wysoki koszt recyklingu.

“History of Natural Fibers”
(Historia włókien naturalnych)
by C.H. Fisher, 2006

“Window of opportunity in natural fiber for Atmanirbhar Bharat”
(Okno możliwości dla włókien naturalnych)
by Sabesh and Prakash, 2022

» Włókna celulozowe

Włókna celulozowe to te, które pochodzą z roślin/warzywa. Ich wspólną właściwością jest to, że mają dużą gęstość, są dobrymi przewodnikami ciepła i są bardzo chłonne. Najbardziej znana jest bawełna, pozyskiwana z włosków chroniących nasiona bawełny. Oprócz bawełny innymi włóknami pochodzenia roślinnego są konopie, flex, juta, ramia itp. Flex, czyli siemię lniane, to roślina, z której wytwarzany jest len. Włókna pobierane są z wnętrza łodygi rośliny, co wymaga gnicia rośliny i usunięcia zewnętrznej części łodygi.

Dodatkowo, na podstawie wyglądu przypominającego włos, włókna można podzielić na **włókna ciągłe** i **zszywki**. Włókna włókienkowe mają długie ciągłe długości, podczas gdy zszywki mają krótszą długość, około kilku cm. Wszystkie włókna naturalne, z wyjątkiem jedwabiu, są włóknami odcinkowymi. Oznacza to, że wszystkie włókna naturalne, z wyjątkiem jedwabiu, muszą być skrócone razem, aby utworzyć przędzę.

Włókna białkowe

Włókna białkowe powstają z naturalnych źródeł zwierzęcych i można je podzielić na dwie główne grupy: keratynę (włosy lub futro) i włókna wydzielane (owady). Ich wspólnymi cechami są dobra sprężystość, umiarkowana wytrzymałość i elastyczność. Mają doskonałą chłonność wilgoci i mają tendencję do żółknięcia pod wpływem światła słonecznego. Włókna białkowe to wełna – pochodząca od owiec; Jedwab jako produkt jedwabnika, larwy ćmy *Bombyx mori*; Moher otrzymywany z kozy angorskiej; Kaszmirowy delikatny, miękki płaszcz wewnętrzny uzyskany z kóz kaszmirskich występujących na wewnętrznych płaskowyzach Azji itp.

WŁÓKNA NATURALNE I ZRÓWNOWAŻONY ROZWÓJ

Włókna naturalne to odnawialne, biodegradowalne materiały, które mogą być zrównoważone w dłuższej perspektywie. Można je ponownie uprawiać i zbierać przy minimalnym wpływie na środowisko, a często są produkowane przy mniejszym nakładzie energii niż włókna syntetyczne. Włókna naturalne są również często produkowane przy użyciu tradycyjnych technik, które często są bardziej pracochłonne, ale pozwalają oszczędzać energię i zasoby. Zrównoważony rozwój włókien naturalnych zależy również od sposobu ich przetwarzania, ponieważ niektóre procesy mogą obejmować użycie środków chemicznych, takich jak pestycydy lub inne potencjalnie szkodliwe materiały. Ważne jest, aby zapewnić, że wszelkie przetwarzanie włókien naturalnych odbywa się w sposób minimalizujący wpływ na środowisko. Włókna naturalne również mogą zostać poddane recyklingowi i ponownie wykorzystane.

Pomimo ich zrównoważonego charakteru i możliwości recyklingu, włókna naturalne powinny być nadal wykorzystywane w rozsądny sposób. Jak wynika z badań Parlamentu Europejskiego z 2020 r. „Do wyprodukowania jednej bawełnianej koszulki potrzeba według szacunków 2700 litrów świeżej wody, co wystarczy na zaspokojenie potrzeb pitnych jednej osoby przez 2,5 roku”. Z drugiej strony len ma tę zaletę, że w porównaniu z bawełną zużywa mniej wody do uprawy, ale jest trudniejszy do przędzenia ze względu na długość włókien i wymaga przędzarek, które są rzadkie w Europie.

» NATURALNE WŁÓKNA I ZRÓWNOWAŻONY ROZWÓJ

Zainicjowany przez ArtEZ MA Practice, który odbył się w Common and Crafts Council Nederland w 2018 r., The Linen Project ma na celu przywrócenie gospodarki jako domeny społecznej, ekologicznej i kulturowej, uruchamiając w ten sposób nowe ekosystemy.

W szybko rozwijającej się branży budowlanej należy pamiętać, że włókna naturalne, na przykład konopie, stanowią zrównoważoną alternatywę dla różnych zastosowań w budownictwie. Z konopi można wytwarzać wszelkiego rodzaju materiały budowlane: bloki i cegły, płyty i boazerie, płyty ściennie.

Odniesienie:

[Badania Parlamentu Europejskiego](#)

[Dowiedz się więcej o aspektach zrównoważonego rozwoju i szerokim zastosowaniu lnu i konopi](#)

[Nowe unijne normy środowiskowe, które sprawią, że zakłady przemysłu chemicznego i tekstylnego będą bardziej ekologiczne](#)

PRZEGLĄD RZEMIOSŁA Z WŁÓKIEN NATURALNYCH

Aby rozpocząć temat dotyczący rzemiosła wykorzystującego włókna naturalne, ważne jest wyjaśnienie i zdefiniowanie niektórych ważnych terminów. Na początku ważne jest dokonanie rozróżnienia pomiędzy trzema różnymi zjawiskami.

Włókno

Przędza

Tkanina (w tym zdjęcia)

Włókno jest najmniejszym i najważniejszym składnikiem tkaniny. Ma wygląd przypominający włosy. Jest to cienka, pojedyncza nić. W zależności od pochodzenia włókna mogą być naturalne, syntetyczne (sztuczne) lub nawet stanowić mieszankę obu. Więcej o klasyfikacji włókien naturalnych przeczytasz na następnej stronie

Przędza składa się z powiązanych ze sobą włókien. W zależności od pochodzenia włókien naturalnych stosuje się różne procesy i techniki przetwarzania włókien w przędzę. Pomimo różnorodności procesów, końcowy produkt każdego z nich jest zawsze taki sam – jest nim przędza. Przędza to długi, ciągły odcinek splecionych ze sobą włókien, używany do szycia, szydełkowania, robienia na drutach, tkania, haftowania, powroźnictwa i produkcji tkanin. Cieńsze przędze używane zwłaszcza do szycia lub ozdabiania tkanin (np. Hafty) nazywane są **nitkami**.

Tkanina jest dwuwymiarową strukturą przypominającą płaszczyznę. Można go wykonać bezpośrednio za pomocą technik filcowania i łączenia włókien lub poprzez manipulowanie przędzą różnymi technikami w celu przekształcenia ich w tkaninę.

Po wyprodukowaniu tkaniny można zastosować różnorodne techniki i know-how w celu jej dodatkowej dekoracji.

Biorąc pod uwagę, czy rzemieślnik zajmuje się przetwarzaniem włókna na przędzę, przędzy na tkaninę czy tylko przekształcaniem tkaniny lub dekorowaniem jej, istnieje wiele umiejętności, technik i narzędzi. Rzemieślnik może pracować tylko nad jednym procesem lub nad wieloma połączonymi procesami, w zależności od swoich umiejętności. Ponadto stosowane umiejętności i techniki zależą nie tylko od procesu i rodzaju włókna naturalnego, ale także od używanych narzędzi, które różnią się w zależności od regionów i terytoriów Europy.

Techniki, profesje i narzędzia

ZAWODY:

Przędzarka, tkaczka, wytwórczyni gobelinów, barwniczka włókien metodą bławatną, haftowicz, producentka filcu, malarzka na tekstyliach, konserwator tekstyliów, itp.

BRANŻE:

Dziedzictwo kulturowe, projektowanie mody, projektowanie wnętrz, rynek sztuki, projektowanie kostiumów, projektowanie dodatków, itp.

DZIAŁANIA:

Przędzenie / zwijanie, tkanie, dzierganie, szydełkowanie, wiązanie, filcowanie, tatting, plecionkowanie, bławatnienie, sitodruk, oprawianie, haftowanie, szycie, krawiectwo, pikowanie, itp.

NARZĘDZIA:

Służący do oddzielania i wyrównywania włókien białkowych; **Kołowrotek** używany do skręcania i przędzenia włókien w przędzę; **Wrzeciono** opadające używane do przędzenia wełny i innych włókien naturalnych w przędzę; **Krosna tkackie** używane do przetwarzania przędzy lub nici w tkaninę; **Szpule przędzy** używane do przechowywania przędzy podczas tkania; **Igły do filcowania**; **Igły dziewiarskie**; **Mata igłowa** służąca do zabezpieczania powierzchni podczas filcowania igłowego; **Tamborki** służące do naciągania tkanin naturalnych podczas haftowania; **Szydełko** służące do tworzenia tkanin z włókien naturalnych itp.

Głos rzemieślników

WŁÓKNA NATURALNE

WŁÓKNA NATURALNE WE FRANCJI

Francja ma długą i bogatą historię produkcji tekstyliów naturalnych, sięgającą wieków wstecz. W średniowieczu Francja słynęła z produkcji wysokiej jakości tekstyliów wełnianych, a w XVII wieku produkcja jedwabiu stała się głównym przemysłem w kraju.

Jednym z najbardziej znanych naturalnych tekstyliów produkowanych we Francji jest len. Produkcja bielizny we Francji sięga czasów rzymskich, a w średniowieczu stała się głównym przemysłem. Produkcja bawełny we Francji rozpoczęła się w XVI wieku, ale dopiero w XVIII wieku stała się głównym przemysłem... Podczas gdy produkcja jedwabiu we Francji sięga XVI wieku, kiedy król Franciszek I zaprosił włoskich tkaczy jedwabiu do Francji, aby nauczali ich rzemiosło. W XVII wieku produkcja jedwabiu stała się głównym przemysłem w Lyonie, a miasto stało się znane jako światowa stolica jedwabiu. Dziś Lyon jest nadal głównym ośrodkiem produkcji jedwabiu we Francji.

*Przeczytaj
cały artykuł!*

W ostatnich latach ostro krytykowana jest fast fashion, czyli masowa produkcja taniej odzieży przeznaczonej do noszenia przez krótki czas przed wyrzuceniem. Dlatego też sektor tekstylny we Francji coraz bardziej zwraca się w stronę etycznych i zrównoważonych tekstyliów, w miarę jak konsumenci stają się coraz bardziej świadomi wpływu branży modowej na środowisko i pracowników.

Aurore Pelisson

Artystka tekstylna
Aurore Pelisson, Francja

Możliwość szkolenia w warsztacie

„Barwię tkaniny roślinami, które zbieram lub kupuję. Kupuję białe tkaniny, a następnie je koloruję i/lub tworzę wzory z surowych roślin”

Wykonuję przedmioty użytkowe takie jak koszule kimono, szaliki, ale także obrazy tekstylne, elementy dekoracji wnętrz, np. narzuty czy tekstylia artystyczne. Tkaniny wykonane są wyłącznie z materiałów naturalnych. Używam jedwabiu, wełny, bawełny, konopi... A do kolorów używam wyłącznie surowych roślin. Najbardziej podoba mi się to, że za pomocą kilku rzeczy możemy zrobić wiele.

We Francji, w szkole średniej, masz 14 lat i musisz wybrać, co chcesz dalej robić. Dlatego dowiedziałam się, że istnieje kurs o nazwie „sztuki stosowane”. Oznacza to naukę projektowania. Nie wiedziałem wtedy jeszcze, czy chcę być rolnikiem, czy zajmować się matematyką, ale powiedziałem sobie: świetnie, zajmę się sztuką użytkową, zajmę się projektowaniem. Studiowałem sztukę użytkową przez trzy lata. Potem zrobiłam dyplom BTS w modzie. W tym momencie odkryłem tekstylia.

„Uznałem to za niesamowite. To żywy materiał. Odkryłam tekstylia i skupiłam się na nich, ponieważ moda i odzież to jedno, ale tak naprawdę tekstylia, wzory i ilustracje to żywy materiał.”

Przez kolejne dwa lata studiowałam w „Beaux Arts” w Lyonie, specjalizując się w projektowaniu tkanin we wzornictwie. Po ukończeniu studiów wyjechałam do Londynu, gdzie pracowałam jako freelancer, projektując wzory. Rysowanie wzorów na komputerze i wysyłanie ich do produkcji daleko od domu. I tak, niezbyt mi się to podobało. Kiedy wróciłam do Francji, zdecydowałam się otworzyć swój warsztat, aby przejść profesjonalne szkolenie w zakresie barwników roślinnych i zacząć tworzyć unikalne dzieła sztuki i przedmioty.

» Aurore Pelisson

Moje podstawowe narzędzia to mnóstwo garnków, łyżek i misek. Często korzystam też z sitodruku. Moja ramka wykonana metodą sitodruku. Na początku często korzystałam z niej do wykonywania regularnych wzorów, jednak już od dłuższego czasu ramę traktuję jako moją przestrzeń wolności. Więc bez nadrukowania wzoru na ramce, eksperymentuję, umieszczając różne rzeczy pod i na niej. Lubię tak eksperymentować. Ramka pozwala na nałożenie niewielkiej ilości tuszu. Więc to wcale nie to samo, co pędzlem.

Lubię pracować z mieszkańcami Francji. Jeśli nie będziemy pracować lokalnie tutaj, to gdzie indziej? Pracuję na południu Francji. Mam sklep w wiosce Saint-Rémy-de-Provence, która jest pełna turystów. A także w Internecie.

» Przyjmuję stażystów dwa lub trzy razy w roku. Prowadzę także warsztaty dwudniowe. Osoby, które przychodzą i płacą, poznają podstawy barwienia roślin. Kiedy przyjmuję stażystów, są to zazwyczaj studenci szkół artystycznych lub zajmujących się projektowaniem tekstyliów. Zwykle kontaktują się ze mną i pytają, czy mogą przyjechać na staż. Staż trwa zwykle około dwóch miesięcy. »

MODRODRUK: NATURALNE BARWIENIE

Modrodruk to tradycyjna technika drukowania na tekstyliach. Tkaninę charakteryzuje ciemnoniebieski kolor i białe zdobienia. Od końca XVIII w. w Horacych i Wołoszczyźnie do szycia strojów ludowych używano wzornictwa. W XIX wieku w każdym mieście znajdowały się małe warsztaty projektowe, jednak w drugiej połowie XIX wieku te małe warsztaty zostały zastąpione fabrykami tekstylnymi stosującymi druk bezpośredni. Obecnie w Czechach działają dwa warsztaty: w Olešnicach na Moravě (od 1816 r.) i w Strážnicach (założone w 1906 r.). Od 2014 roku technika projektowa znajduje się na liście narodowych dóbr niematerialnych tradycyjnej kultury ludowej Republiki Czeskiej, a w 2018 roku na [liście Niematerialnego Dziedzictwa Kulturowego UNESCO w 2018 roku](#).

Przeczytaj
cały artykuł!

Wykorzystane materiały to: tkanina bawełniana, pasta rezerwacyjna składająca się z kaolinu i gumy arabskiej. Pasta ta nakładana jest na formę projektową, na której powstają projekty, lecz po wydrukowaniu na tkaninie nie są one widoczne gołym okiem. Następnie tkaninę zanurza się w kadzi z indygo i limonką i wyciąga. Po kilku minutach zaczyna sinieć i pojawiają się na niej piękne wzory, które zabezpiecza pasta zapasowa przed farbą.

František Joch Błękitny barwiarz, Straznický modrotisk, Republika Czeska

Możliwość szkolenia w warsztacie

W 1906 roku mój ojciec, pan Cyril Joch, założył naszą pracownię specjalizującą się w barwieniu na niebiesko. Dziedziczyłem biznes i z dumą kontynuowałem rzemiosło aż do 1951 roku. Niestety, w tym czasie do władzy doszedł reżim totalitarny, który zakazał prywatnych przedsiębiorstw, takich jak nasze. Jednakże w 1954 roku miałem szczęście otrzymać wsparcie od Centrum Sztuki Ludowej, co pozwoliło mi na ponowne otwarcie pracowni.

❗ **Od 8 lat z pasją przekazuję swoją wiedzę i umiejętności mojej córce. Umie drukować, ale musi jeszcze nauczyć się farbować. Jednak tym, co nas naprawdę ekscytuje, jest nowy wymiar, jaki wnosi do naszego warsztatu, wprowadzając błękitne umieranie jako praktykę terapeutyczną mającą na celu ogólne dobre samopoczucie. Ten dodatek wzbudził duże zainteresowanie naszą pracą i oddziałuje na ludzi na głębszym poziomie.** ❗

Modrodruk składa się z dwóch różnych zawodów rzemieślniczych - kolorysty / farbiarza i drukarza. Każdy z nich posiada unikalne umiejętności, które tylko razem umożliwiają tworzenie planów. Jako kolorysta musisz znać chemię farbowania - jak prawidłowo wymieszać indygo z wodorosiarczkiem, ługiem itp. Dodatkowo farbiarz musi wiedzieć, jak ugotować zapas popu i ilość składników.

❗ **Materiał barwi się około 10 minut, ale farbiarz musi dokładnie wiedzieć, kiedy go wyciągnąć. Po wyciągnięciu materiał musi być żółto-zielony i lekko tłusty, w sam raz, aby dobrze się farbował. To lata wiedzy.** ❗

» František Joch

Zarówno farbiarz, jak i drukarz muszą być sprawni fizycznie. Próbują rozciągnąć się na wiele metrów. Dodatkowo formy są ciężkie, co jeszcze bardziej utrudnia proces. W druku liczy się cierpliwość i precyzja. Formy mają gwoździe, które muszą podążać za sobą, aby nie było niedokładności. Są błędy, które są akceptowalne i pożądane, ale są też błędy, których nie można zaakceptować.

» Mówi się, że aby zostać drukarzem potrzeba sześciu lat. Dziesięć lat farbiarza. »

Niezbędnymi narzędziami i materiałami do projektowania są: rezerwa popu, nakładana na formy w celu ochrony i utrzymania bieli ozdób podczas wybarwiania się na niebiesko. Tkaniny – przede wszystkim bawełna, ale także len, konopie, a nawet jedwab. Indygo i wodorosiarczki - ponieważ indygo nie rozpuszcza się w wodzie. Na koniec formy i matryce. Matryce są częściowo wykonane z drewna lub mosiądzu. Są wyrzeźbione w drewnie gruszy - dobrze się z nimi pracuje. Mosiężne są wbijane w drewno gruszy.

» W dzisiejszych czasach ludzie chcą rzeczy takich, jakie były kiedyś robione. W związku z tym transmisja powoli rośnie. Mieliśmy jeden wykład w Strážnicach. W przeciwnym razie czasami szkoły średnie wybierają temat niebieskiego umierania na jeden semestr. Na warsztatach przyjechała także Liceum Sztuk Pięknych i Rzemiosła z Pragi, które wykonało piękne ubrania. »

TKACTWO

*Przeczytaj
cały artykuł!*

Tkactwo to jedno z najstarszych rzemiosł. Jest to także gałąź przemysłu tekstylnego, a jej istotą jest produkcja i wykańczanie tkanin.

Tkanina dwuosnowowa jest charakterystyczna dla tkactwa ludowego Polski północno-wschodniej. Są to tkaniny wzorzyste, złożone z dwóch przenikających się warstw. Wykonane są z dwóch osnów, każda w innym kolorze, oraz dwóch wątków dopasowanych kolorystycznie do osnów. Tkaniny dwuosnowowe mają owinięte boki w różnych kolorach - jedna strona materiału ma kolor kontrastujący z drugą. Materiałem używanym do tkania dwuosnowowy jest wełna owcza.

Dywany wykonane metodą podwójnego owinięcia są tkane na krosnach ręcznych 4-żyłowych w splocie płóciennym. Technika narzuca geometryzację wzorów. Najstarsze znane dywany z Polski pochodzą z końca XVIII wieku. Umiejętność wyrobu dywanów nie była w Polsce powszechna. W drugiej połowie XIX i pierwszej połowie XX wieku wykonywano je jedynie w niektórych małomiasteczkowych warsztatach rzemieślniczych, a ich wykonaniem potrafiło nielicznych wiejskich specjalistów.

Pomimo zauważalnego upadku rzemiosła europejskiego, tkactwo w Polsce jest nadal prężnie rozwijającym się rzemiosłem i ma duży potencjał. Tkanina dwuosnowowa doceniana jest w krajach ceniących tradycyjne rzemiosło, m.in. w Japonii i krajach skandynawskich.

Alicja Kochanowska

Tkaczka

Folk Weaving Workshop, Polska

” Tkaniem zajmuję się już ponad pół wieku. Krosno jest w moim domu rodzinnym od wieków. Moja mama tkła ręczniki, prześcieradła, pasiaki i dywaniki. Nie tkła tkaniny o podwójnej osnowie. Kiedy więc wyszłam za mąż, w wieku 23 lat, zaczęłam się uczyć. ”

Jako tkaczka specjalizuję się w produkcji i wykańczaniu tkanin dwuosnowowych - tkanych na krośnie ręcznym. Pomimo tego, że jestem już na emeryturze, nadal jest to moja pasja i praca. Chętnie pokazuję swoje prace na wystawach i prowadzę warsztaty.

Tworzę dekoracyjne tkaniny o podwójnej osnowie. Jest to tradycyjna technika janowska. W swoich kompozycjach wykorzystuję tradycyjne wzory, motywy przedstawiające rośliny, zwierzęta i okolicę. Inspirują mnie także prace znanych osób Eleonory Plutyńskiej.

Głównymi materiałami, z których korzystam to wełna i nici wełniane, z których jedna jest kolorowa, a druga pozostawiam w kolorze naturalnym. Do wyboru wzorów wykorzystuję specjalnie przygotowaną listwę.

» Alicja Kochanowska

Nauka techniki podwójnego owinięcia zajmuje około dwóch tygodni, ale potem oczywiście trzeba dużo ćwiczyć. To trudna technika, ale gdy się jej nauczysz, będzie już trochę łatwiej, a potem już tylko w praktyce.. Trzeba mieć w domu krosno i od razu usiąść - żeby nie zapomnieć. Miałem wielu uczniów, którzy się uczyli, ale po pewnym czasie bez praktyki – zapomnieli.

W moim regionie Polski jest wielu tkaczy. Mamy piękną Izbę Tkactwa, w której wszyscy wspólnie pracujemy. Mamy mnóstwo tkanin i narzędzi, kołowrotek i wszystko co związane z tradycją. Na szczęście rynek jest również duży. Sprzedaję dużo prac na rynku japońskim. Pani Izumi współpracuje z nami. Wystawia nasze tkaniny w japońskich muzeach i tam je sprzedaje. Organizuje także wizyty grup warsztatowych.

Chętnych do nauki podwójnego warpa jest mnóstwo. W warsztatach organizowanych przez Izbę Tkacką biorą udział nawet osoby z Japonii.

❗ **Możliwości i obszarów pracy jest wiele, można odnaleźć się w branży modowej, tworzyć dekoracyjne motywy zdobnicze, nawiązywać współpracę z targowiskami dekoracji, prowadzić warsztaty, przekazywać technikę dalej.** ❗

Pia Jensen

Tkaczka

Tkaczka Pia Jensen, Dania

Jako zawodowa tkaczka zajmuję się produkcją tekstyliów codziennego użytku. Moja praca obejmuje rozwiązywanie problemów, wykonywanie tapicerek, rekonstrukcje na zamówienie itp.

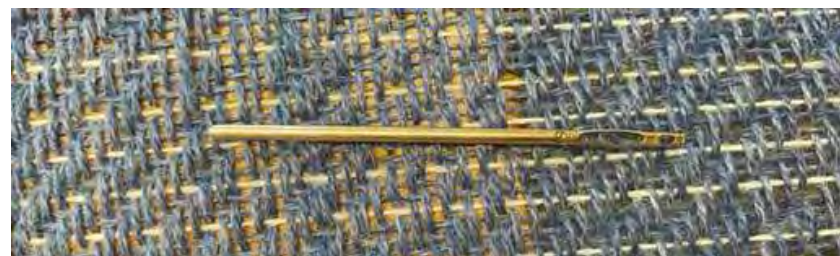
Pracuję z kolorami, detalami i wzorami, przekładając tkanie na sztukę.

Znałam kiedyś tkaczkę i patrząc na jej tkactwo, podziwiałam jej pracę. Fascynowały mnie wzory i praca rękami. Więc już w wieku 12 lat wiedziałam, że tkaczką jestem tym, kim powinnam zostać. Dlatego w wieku 18 lat dostałam w domu krosno.

Oplacałam własne lekcje u doświadczonych tkaczy i tak rozwijałam swoje umiejętności. Proces uczenia się trwał 10 lat. Ogólnie rzecz biorąc, tkactwo wymaga wielu udoskonaleń wiedzy.

Obecnie w Danii jest prawdopodobnie 150 zawodowych tkaczy, ale tylko trzy sklepy sprzedające narzędzia tkackie. Tkactwo powoli staje się popularne, ale już na mniejszą skalę. Trudno znaleźć informacje jak zostać tkaczem, mimo że niektóre szkoły średnie i szkoły projektowe uczą tkactwa.

» Pia Jensen

Wykonuję głównie następujące produkty: dywany, szaliki, chodniki, poduszki, materiały na meble, tekstylia kościelne, obrusy, materiały dla branży modowej, maty, upcycling i prześcieradła. Przede wszystkim upcycling staje się silnym trendem.

» **Do produkcji dywanów wykorzystuję wełnę norweską. Wełna jest doskonałym materiałem do pracy, ponieważ można farbować przędzę, aby uzyskać pożądany kolor, a dokładniej można uzyskać dokładnie taką gradację kolorystyczną, jaką sobie życzysz.**»

Proces tworzenia rozpoczyna się od rysowania. Następnie na podstawie pomysłu decyduję o materiałach, których użyję i kolorach. Po podjęciu decyzji przygotowuję włóczki na krosno i przystępuję do pracy na krośnie. Po skończonej pracy sprawdzam, czy nie ma błędów, szczotkuję, piorę i prasuję. Dopiero po wyprasowaniu produkt jest gotowy do nazwania i oznakowania. Potem przychodzi sprzedaż, którą prowadzę w sklepie lub na Instagramie. Wiem, że klienci zawsze szukają czegoś wyjątkowego, ale z tego, co zauważyłem, wyzwanie w sprzedaży polega na tym, że klienci mają tendencję do długiego myślenia przed zakupem.

» **Aby być tkaczem, potrzebne są ręce, stopy i mózg. Dopiero potem narzędzia takie jak czółenka, krosna, nawijacz szpilek, szybkowar parasolowy i deska do wypaczania.**»

KRAWIECTWO

Portugalia to kraj o długiej historii tekstyliów. Aż do rewolucji francuskiej rzemieślnicy byli jedynymi producentami odzieży i ozdób, a uznanie ich za artystów lub „twórców mody” uznano dopiero w XVII wieku. Dopiero wtedy niektórzy rzemieślnicy zaczęli być uznawani za stylistów.

Jednym z największych historycznych znaków mody była rewolucja przemysłowa, podczas której zaczęto produkować tkaniny na maszynach, ale odzież produkowano w sposób rzemieślniczy, aż do pojawienia się maszyny do szycia.

Aby zachować równowagę ze współczesnym światem, przemysł odzieżowy składał się i nadal składa z dwóch odrębnych form, które miały zupełnie różne cele, wartości i produkty. Haute couture to kreacje dostosowane do potrzeb każdego klienta, szyte ręcznie, a masowa produkcja charakteryzuje się tanią i standaryzowaną odzieżą.

Jeśli chodzi o produkcję odzieży, produkcja przemysłowa jest wydajna, ponieważ w krótkim czasie produkuje ogromne ilości odzieży, ale produkcja rzemieślnicza humanizuje końcowy efekt, ponieważ każdy element garderoby został wykonany ręcznie przez kogoś – krawcową. W ten sposób rzemiosło w połączeniu z modą zwiększa różnorodność korzyści: relacje z konsumentem, dostosowywanie odzieży do potrzeb/pragnień

*Przeczytaj
cały
artykuł!*

Sandrine Dias

Krawcowa

Marka Odzieżowa "Snail", Portugalia

Jestem twórczynią marki „Ślimak”, która kieruje się spokojnym duchem i poświęcam odpowiedni czas na tworzenie dzieł niepowtarzalnych, różniących się od produktów „komercyjnych”. Snail Wear to marka, w której zrównoważony rozwój, networking i uczciwe docenianie pracy wszystkich współpracowników marki są niezbędne w każdym procesie twórczym.

Na początku byłem pracownikiem socjalnym. W wieku 38 lat postanowiłam spełnić swoje marzenie i poszłam na półtoraroczny kurs szycia. „Mimo to jestem pewna, że staż w pracowni krawieckiej u projektanta mody był bardziej odpowiedni dla mojego doświadczenia edukacyjnego. Pozwoliło mi to nauczyć się strategii produkcji, planowania i konstruowania elementów, a także dało mi wystarczającą pewność siebie, aby wyrazić swoją kreatywność.

„Wyjątkowość mojej marki polega dodatkowo na tym, że wszystkie moje ubrania powstają z nadwyżek materiałów pochodzących z fabryk. Tkaniny, które „niczemu już nie służą”. Zakupione w lokalnych magazynach, w celu promowania gospodarki o obiegu zamkniętym i bardziej zrównoważonej mody.”

» Aurore Pelisson

Oprócz nożyczek, zakrzywionych linijek, szpilek, taśm mierniczych itp. specyficzne narzędzia, rysunki, które wykonuję, to domowe podstawy i odlewy.

„Bazy te są, jak sama nazwa wskazuje, rdzeniem całego procesu twórczego. Na tej podstawie zdefiniowana jest główna konstrukcja całości. Każdy twórca kreśli swoje podstawy, czyniąc swoje dzieła wyjątkowymi. Z podstaw tworzysz odlewy, które następnie kierują procesem budowy. Podstawą jest więc pochodzenie wszystkiego, obsada już odzwierciedla to, co było wyidealizowane dla danego dzieła. Stamtąd testujesz różne tkaniny. „

Każdy egzemplarz „Ślimaka” jest wyjątkowy. Nie ma dwóch takich samych sztuk, czyli ten sam odlew nie powtarza się dwa razy w tej samej tkaninie. Dlatego każdy egzemplarz jest tworzony i konstruowany indywidualnie, łącząc kreatywne planowanie z dostępnym materiałem.

Aktualnie nie prowadzę zajęć dydaktycznych ze względu na brak czasu oraz fakt, że nadal stawiam na tworzenie, a nie prowadzenie zajęć. Jednak młodej osobie chcącej zostać krawcową powiedziałabym:

„Aby odnieść sukces w tej dziedzinie, najważniejsza jest „Chęć uczenia się i pewność siebie! „

PLECIONKARSTWO / KOSZYKARSTWO

Jednym z najwcześniej uprawianych rzemiosł jest wyrabianie koszyków. Według archeologów wyrób koszykarski jest starszy niż ceramika. Dzieje się tak dlatego, że ludzie prowadzili koczowniczy tryb życia i zawsze istniała konieczność noszenia przy sobie żywności, ubrań, narzędzi itp. Innym aspektem, który sprawił, że tkanie koszyków stało się powszechne na całym świecie, jest fakt, że kosze mogą być wykonane z dowolnego elastycznego lub włóknistego materiału, który może się zgiąć. Sosna, słoma, wierzba, dąb, wisteria, forsycja, winorośl, łodygi, sierść zwierzęca, trawy i cienkie drewniane drągi to tylko niektóre przykłady. Wykorzystanie wyłącznie lokalnych zasobów jest najcenniejszym i najbardziej zrównoważonym aspektem rzemiosła koszykarskiego.

Najwcześniejsze znaleziska archeologiczne dotyczące koszy datowane są na 10 000–7 000 lat i odkryto je w Fayum w górnym Egipcie, podczas gdy w innych miejscach na Bliskim Wschodzie kosze miały nawet 7000 lat.

W wielu regionach świata nadal praktykuje się wytwarzanie koszyków przy użyciu materiałów, metod i form przypominających wcześniejsze czasy. Choć jest to wciąż żywa tradycja, przeżyło odrodzenie zainteresowania wśród rzemieślników, dając początek nowym formom wyrazu.

Śmieszny fakt: Chociaż wiele innych rzemiosł zostało zmechanizowanych, nikt jeszcze nie stworzył maszyny produkującej kosze, co jest fascynującym faktem dotyczącym wielowiekowego rzemiosła. Nadal są produkowane ręcznie.

» PLECIONKARSTWO W POLSCE

W Polsce rzemiosło plecionkarskie było popularne, gdyż dzika wiklina była łatwo dostępna i łatwo dostępna. Zwłaszcza w miastach Rudnik nad Sanem i Nowy Tomyśl nad Odrą. Początkowo tkano głównie kosze i pojemniki, jednak w drugiej połowie XIX wieku nastąpił dalszy rozwój techniki i poszerzenie asortymentu wyrobów. Wzrastała liczba mistrzów koszykarstwa i ich uczniów, a umiejętności przekazywane były z pokolenia na pokolenie. W 2018 roku tradycja wikliniarstwa została wpisana na Krajową Listę Niematerialnego Dziedzictwa Kulturowego pod nazwą „Tkactwo w Polsce”.

W tkaniu koszyków najcenniejszym aspektem jest wykorzystanie lokalnych zasobów – lokalnych włókien naturalnych. Dlatego najczęściej stosowanym materiałem w polskim plecionkarstwie jest wiklina. Wiklinę wytwarza się z wierzby. W zależności od metody obróbki wierzby, rzemieślnik może uzyskać różne rodzaje odcieni wikliny. Inne wykorzystywane surowce to rattan, słoma i korzenie drzew.

*Przeczytaj
cały artykuł!*

Paulina Adamska

Koszykarka

Serfenta, Polska

Możliwość szkolenia w warsztacie

Łączę kilka różnych zawodów. Przede wszystkim jestem założycielką Stowarzyszenia Serfenta, co pozwala mi łączyć moje umiejętności i kwalifikacje w spójną całość. Jestem absolwentką antropologii kulturowej, odpowiadam za procesy badawcze związane z rzemiosłem, jestem także instruktorką rękodzieła artystycznego.

Ukończyłam Ludową Akademię Rzemiosła Artystycznego w Woli Sękowej. Podczas badań terenowych zdobyłam dużą wiedzę, która uzupełniła formalne wykształcenie.

” Swoją wiedzę dodatkowo pogłębiałam pracując w warsztacie plecionkarskim, a później tworząc Serfentę. Stypendium Ministra Kultury dało mi możliwość spędzenia czasu w warsztatach plecionkarskich, gdzie nauczyłam się pracy ze słomą i technik indywidualnych. Na warsztatach poznałam oryginalne formy i techniki, których w szkole nie było. ”

» Paulina Adamska

Proces tworzenia w moim zawodzie zależy od techniki i materiału, jednak zawsze zaczyna się od doboru i odpowiedniego przygotowania materiału. Istnieje wiele technik plecionkarskich, które pozwalają uzyskać różnorodne formy i wzory.

Są to głównie tradycyjne materiały do wyplatania pochodzenia naturalnego, takie jak: wiklina, słoma żytnia, rattan, korzenie drzew, leszczyna, drewno dębowe.

Każdy materiał i technika wymagają specjalnie dedykowanego narzędzia. Przy pracy z wikliną wykorzystuję sekatory, noże i szydła. W technice tkania słomy stosujemy igłę, w zależności od wybranej techniki - igłę do techniki szycia lub do techniki pętłkowej. Istnieją również specjalne płaszczyzny do pracy z twardszymi materiałami. Zanika produkcja, co również zmniejsza dostępność narzędzi na rynku; niektóre z nich nie są dziś dostępne.

„Mam świadomość, że dla młodego pokolenia najcenniejsze jest doświadczenie rzemiosła. Dotknąć tych wszystkich materiałów i zobaczyć, jak się zachowują. Można o nich dużo opowiadać, ale gdy spróbujesz coś z nimi zrobić samodzielnie, na przykład zrobić prosty splot, pozwala to na zdobycie kompetencji, których nie doświadczasz na co dzień. „

KAMIEŃ

Kamień naturalny powstał tysiące lat temu, kiedy Ziemia była tylko kulą gazów mineralnych. Gazy te skondensowały się i zestaliły, tworząc świat, który znamy dzisiaj, gdy zaczęły się ochładzać. Podczas tego procesu chłodzenia powstał kamień naturalny; rodzaj produkowanego kamienia zależał od minerałów zmieszanych w tamtym czasie. Zajęło to miliony lat i było procesem powolnym.

Rodzaj kamienia zależy od jego pochodzenia i może pochodzić z dowolnego miejsca na świecie. W zależności od bogactwa minerałów Ziemi, w niektórych miejscach na Ziemi znajduje się wiele kamieniołomów kamienia naturalnego, podczas gdy w innych jest ich tylko kilka.

Ponieważ kamień był łatwo dostępny i dostępny dla człowieka, był jednym z pierwszych materiałów używanych do wyrobu narzędzi, konstrukcji, grobowców, obiektów sakralnych itp. Dlatego też pierwszy okres w prehistorii człowieka nazywany jest „epoką kamienia”. Trwało około 3,4 miliona lat i zakończyło się między 4000 a 2000 rokiem p.n.e. W muzeach na całym świecie znajdują się liczne konstrukcje kamienne i kolekcje narzędzi kamiennych, które stanowią dowód tej epoki prehistorycznej i dowód trwałości kamienia.

[Stonehenge, Avebury and Associated Sites](#)

[Megalithic Temples of Malta](#)

KAMIEŃ I ZRÓWNOWAŻONY ROZWÓJ

Kamień jest materiałem budowlanym charakteryzującym się wysoką trwałością i trwałością. Kamień może przetrwać stulecia przy minimalnej konserwacji, co czyni go opłacalnym wyborem dla materiałów budowlanych. Ponadto kamień jest materiałem naturalnym, który można pozyskiwać z kamieniołomów, a jego wytworzenie nie wymaga dużych ilości energii ani zasobów. Kamień zapewnia niski ślad węglowy i jest dobrym wyborem w przypadku projektów, które chcą zmniejszyć swój wpływ na środowisko. Oczywiście, jeśli kamień jest dostępny, należy go pozyskiwać lokalnie, aby uniknąć wpływu transportu na środowisko.

Jednak mówiąc o trwałości kamienia, nie możemy pominąć tematu etyki. Często mówiąc o kamieniach szlachetnych lub kamieniach szlachetnych, ludzie mówią o ich pochodzeniu, a dokładniej o „etyce pochodzenia kamienia”. Wydobywanie kamieni szlachetnych często wiąże się z pracą przymusową i niezdrową, szkodami dla środowiska i, niestety, nawet pracą dzieci. Kamienie szlachetne są również często synonimem konfliktu, przemytu, prania pieniędzy i wielu innych czynów przestępczych. Rzut oka na okrutny świat otaczający kamienie szlachetne można zobaczyć w filmie „Krwawy diament”.

Przegląd rzemiosła związanego z kamieniem

Jak wspomniano, kamień jest materiałem naturalnym, a jego powstanie jest silnie powiązane z obecnością minerałów. To wyjaśnia, dlaczego w różnych częściach naszej planety dostępne są różne rodzaje kamieni o różnych właściwościach i dlaczego rzemieślnicy nauczyli się wykorzystywać je na różne sposoby, w zależności od terytorium i właściwości kamienia. Obecnie to się zmieniło dzięki zaawansowanemu transportowi, ale transport kamienia na duże odległości jest kosztowny i nieekologiczny.

Oto kilka najpopularniejszych kamieni rzemieślniczych:

Wapień Wapień powstaje w wyniku kompresji koralowców, muszli i innych organizmów oceanicznych. Istnieją dwa rodzaje wapienia, twardszy, bogaty w wapń i bardziej miękki, zawierający więcej magnezu. Wapień jest bardzo powszechny w architekturze, zbudowano z niego wiele zabytków na całym świecie, w tym Wielką Piramidę w Gizie. Ponadto wapień jest stosunkowo łatwy do wyrzeźbienia, dlatego nadaje się do skomplikowanych rzeźb.

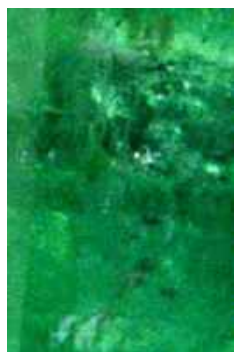
Marmur powstaje w wyniku wapienia, który został zmieniony pod wpływem ciepła i ciśnienia. Występuje w różnorodnej kolorystyce i wzorze, dlatego często wykorzystuje się go do dekoracji wnętrz, w rzeźbie i budownictwie. Taj Mahal został w całości zbudowany z białego marmuru.

Łupki powstały w wyniku zmiany osadów łupków i mułowców pod wpływem ciepła i ciśnienia. Dostępny w kolorze czarnym, fioletowym, niebieskim, zielonym i szarym, łupek stał się popularnym wyborem do pokryć dachowych, ponieważ można go cienko ciąć i wytrzymywać niskie temperatury przy minimalnych uszkodzeniach. Krajobraz łupkowy północno-zachodniej Walii jest wpisany na Listę Światowego Dziedzictwa UNESCO „ilustrujący transformację, jaką przemysłowe wydobywanie łupków spowodowało w tradycyjnym wiejskim środowisku gór i dolin...”.

Granit był pierwotnie kamieniem magmowym, który został wystawiony na działanie magmy (lawy) i zmieniony pod wpływem różnych minerałów. Kamień jest powszechnie spotykany w krajach, które w pewnym momencie doświadczyły dużej aktywności wulkanicznej i jest dostępny w różnych kolorach, w tym czarnym, brązowym, czerwonym i białym. Granit ma właściwości antybakteryjne; dlatego jest to świetna opcja do kuchni i łazienek. Dodatkowo granit kojarzy się z rzeźbami i pomnikami.

Kamienie szlachetne i półszlachetne są najczęściej wykorzystywane do produkcji biżuterii lub innych luksusowych przedmiotów. Po cięciu i polerowaniu kamienie (pół)szlachetne nazywane są klejnotami lub kamieniami szlachetnymi. Niektóre kamienie półszlachetne to ametyst, granat, cytryn, turkus i opal. Do kamieni szlachetnych zaliczają się diamenty, szmaragdy, rubiny i szafiry.

Techniki, zawody i narzędzia

ZAWODY: Rzeźbiarz, renowator kamieni, producent płytek, twórca biżuterii/projektant biżuterii, kamieniarz – z różnymi technikami takimi jak mur suchy, sklepienie kamienne czy dachy z kamienia, rzeźbiarz w kamieniu, mozaikarz, producent narzędzi, itp.

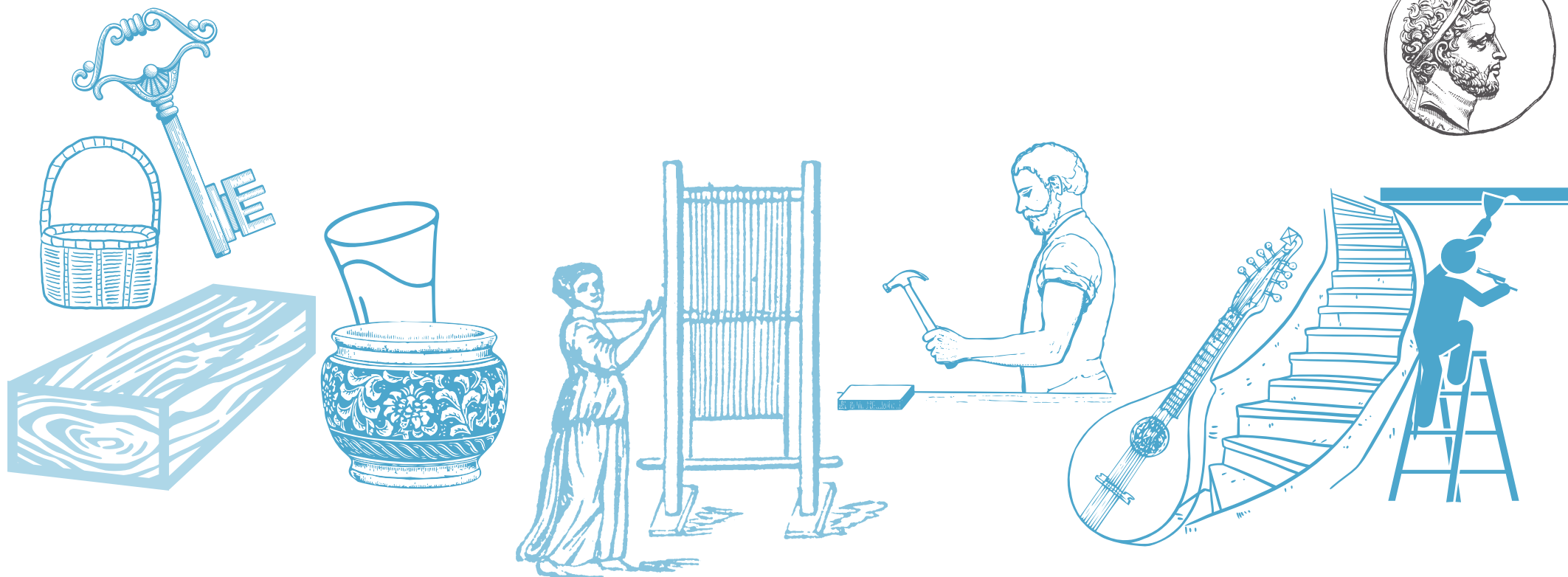
BRANŻE: Dziedzictwo kulturowe, architektura, projektowanie krajobrazu, projektowanie wnętrz, inżynieria, przemysł luksusowy, restauracja i konserwacja, sztuka, itp.

CZYNNOŚCI: Cięcie (np. cięcie diamentem), polerowanie, które obejmuje różne techniki, takie jak szlifowanie - polerowanie kamieniem ściernym; szlifowanie – duże metalowe tarcze lub diamenty szlifują nierówności i niedoskonałości; polerowanie – polega na wypychaniu na powierzchnię proszków polerskich i związków takich jak węgiel krzemu; lub w przypadku błyszczącej powierzchni nałożenie powłoki, np. polimeru, który nadaje kamieniowi dodatkowy połysk. Rzeźbienie ręczne, piaskowanie - proces przetłaczania piasku przez dyszę ciśnieniową sprężonego powietrza w celu ukształtowania innej powierzchni, zwykle stosowany do tworzenia liter na nagrobkach, techniki murarskie: murowanie na sucho; pokrycia kamienne, mury łukowe, mury cyklopowe itp. oraz wiele innych technik kamiennych specyficznych regionalnie i terytorialnie, jak na przykład [tradycyjne kamieniarstwo z Ahlat](#).

NARZĘDZIA: Dłuto stalowe w różnych rozmiarach i kształtach oraz młotek - zwykle używane do ręcznego rzeźbienia; Elektronarzędzie szlifierskie z tarczą obrotową do cięcia, polerowania i szlifowania; Piła diamentowa do cięcia kamienia; Kamienie szlifierskie, szlifierki i tarcze polerskie do polerowania itp.

Głos rzemieślników

KAMIEŃ

KAMIENIARSTWO

Kamień odegrał ważną rolę w historii Francji. Wykorzystanie kamienia w budownictwie sięga czasów prehistorycznych, kiedy to powstawały konstrukcje megalityczne, takie jak dolmeny i menhiry. W czasach starożytnych Galowie budowali kamienne fortyfikacje i świątynie, podczas gdy Rzymianie wznosili w całej Francji imponujące konstrukcje kamienne, takie jak amfiteatry, akwedukty i świątynie.

W średniowieczu wykorzystanie kamienia w budownictwie stało się jeszcze bardziej powszechne, wraz z budową licznych katedr, kościołów i zamków. Nawet w okresie renesansu nadal używano kamienia do budowy wielkich pałaców i budynków użyteczności publicznej, takich jak [Luwr](#) w Paryżu. Kamień był również szeroko stosowany przy budowie wspaniałych ogrodów Wersalu, które pozostają jednym z najważniejszych zabytków w historii Francji, wpisanym również na Listę Światowego Dziedzictwa UNESCO.

Jednym z najbardziej znanych przykładów francuskiej architektury kamiennej jest katedra Notre-Dame de Paris, która została zbudowana między XII a XIV wiekiem. Nawet dzisiaj francuscy architekci nadal wykorzystują kamień jako ważny element swoich projektów. Wiele nowoczesnych budynków we Francji ma kamienne fasady lub akcenty, co odzwierciedla trwały wpływ tego starożytnego materiału budowlanego na francuską architekturę.

Czy wiedziałeś?

15 kwietnia 2019 roku na dachu Notre-Dame de Paris wybuchł pożar. Wszystko o procesie odbudowy można znaleźć [tutaj](#).

Przeczytaj
cały
artykuł!

Serge Moret

*Kamieniarz i rzeźbiarz,
Francja*

Pracuję jako kamieniarz od 45 lat. Założyłem własną działalność gospodarczą 30 lat temu. Obecnie kształcę zarówno młodych, jak i młodszych, organizuję staże, a od ponad 30 lat jestem członkiem szkolnej komisji egzaminacyjnej.

„ Pochodzę z dużej rodziny. Kiedy miałem 7 lat, moim codziennym zadaniem było chodzenie na farmę po mleko. Któregoś dnia natknąłem się na kamień do cięcia kamienia. Zostałem tam i patrzyłem na niego. Utknąłem tam trochę za długo. Kiedy w końcu dotarłem na farmę, nie było już mleka. Kiedy wróciłem do domu bez mleka, zostałem ukarany. Jednak dzięki temu spotkaniu od tego dnia pracuję z kamieniem. ”

W wieku 13 lat zapisałem się do szkoły zawodowej. Przez trzy lata uczyłem się obróbki kamienia, rysunku, co jest bardzo ważne, i technologii. A potem zapisałem się do Szkoły Zabytków w Paryżu. Tam poznałem całą historię sztuki, architektury i obróbki kamienia pod pomniki historyczne. Musiałem pracować przy wielu katedrach. Następnie zdałem kolejny egzamin murarski, aby nauczyć się robić beton. Zdałem dwa egzaminy na stanowisko trenera-absolwenta, dzięki czemu mogłem odbywać szkolenia w swojej firmie, jak i dla innych firm, doksztalać się zawodowo w szkołach itp.

» Serge Moret

Praca z kamieniem jest bardzo skomplikowana, ponieważ jest to bardzo rozległa dziedzina. Wykonuję głównie kominki i schody. Zajmuję się także budynkami, renowacją i dużo pracuję przy zabytkach, takich jak katedry i zamki. Czasem wykonuję także pomniki nagrobne...w moim zawodzie dużo się dzieje

„Używam głównie kamieni regionalnych. Kamień z Burgundii, którego dorzecze charakteryzuje się bogatą różnorodnością. Pracuję głównie z wapieniem, trochę z marmurem i płytkami marmurowymi. W ogóle nie pracuję z granitem. To jest inny zawód. „

Nadal wszystko robię ręcznie. Posiadanie maszyn fabrycznych jest dość drogie, a aby było opłacalne, wymaga produkcji seryjnej. Jestem małym rzemieślnikiem, który pracuje głównie nad unikalnymi projektami. Podstawowe narzędzia to więc potocznie zwane młotkami, młotami kowalskimi, potem nożyczkami, ale nie takimi do cięcia i dłutowania.

„Na szczęście młodzież we Francji ma sporo szczęścia, ponieważ istnieje tam dobrze ugruntowany system szkolnictwa. Z drugiej strony brakuje zmotywowanych młodych ludzi. Jest to skomplikowane, ponieważ zawód ten jest dość trudny, a proces uczenia się jest dość długi. „

MATERIAŁY ŁĄCZONE : TWORZENIE BIŻUTERII

Historia biżuterii w Bretanii we Francji sięga czasów prehistorycznych. Wykopaliska archeologiczne wykazały, że już w okresie neolitu mieszkańcy Bretanii nosili biżuterię wykonaną z kamienia, kości i muszli.

W epoce celtyckiej biżuteria stała się ważną formą wyrazu artystycznego. Celtowie używali złota, srebra i brązu do tworzenia skomplikowanych projektów, które często zawierały zwierzęta i kształty geometryczne. W średniowieczu Księstwo Bretanii było bogatym i potężnym regionem Francji, a biżuteria była ważnym symbolem statusu i bogactwa. Arystokracja nosiła wyszukane klejnoty i kamienie szlachetne, podczas gdy zwykli ludzie nosili prostsze przedmioty wykonane ze srebra lub miedzi. W okresie renesansu projekty biżuterii stały się bardziej ozdobne i skomplikowane, a kamienie szlachetne i perły stawały się coraz bardziej popularne. Wiele elementów ozdobiono także emalią i misternymi elementami metalowymi. W XIX wieku Bretania stała się ośrodkiem produkcji biżuterii kostiumowej, która wykonywana była z tańszych materiałów, takich jak koraliki szklane i miedź. Region produkował także wysokiej jakości biżuterię złotą i srebrną, często inspirowaną tradycyjnymi wzorami celtyckimi.

Do dziś Bretania pozostaje ważnym ośrodkiem projektowania i produkcji biżuterii, a wielu rzemieślników tworzy unikalne i piękne dzieła inspirowane bogatą historią i tradycjami regionu.

*Przeczytaj
cały
artykuł!*

Morgane Donval

*Morgane Donval,
Francja*

Od ośmiu lat pracuję jako jubiler. Tworzę biżuterię głównie z kamieni szlachetnych oraz metali, głównie srebra i miedzi. To, co bardzo mnie inspiruje w mojej pracy, to kultura celtycka, głównie bretońska, irlandzka i szkocka. Kraje nordyckie również bardzo mnie inspirują, podobnie jak przyroda. Biżuterię wykonuję kilkoma technikami, a mianowicie technikami jubilerstwa tradycyjnego, a także innymi, takimi jak wire wrapping, który polega na obróbce drutem i osadzaniu kamieni bez użycia kleju i spawania. Próbuję więc mieszać kilka technik, aby stworzyć swój własny znak, który wyróżni moją biżuterię spośród innych.

Zacząłem robić biżuterię z miedzi, bo jest mniej przepisów. Regulacje dotyczące metali szlachetnych we Francji przyprawiają o prawdziwy ból głowy. Więc na początku zacząłem pracować z drutem miedzianym, a potem wycinałem miedziane płytki, ale potem zmieniłem i teraz używam srebrnych płytek i drutów. Używam także ziarenek, małych kawałków srebra, które topię. A ja używam kamieni szlachetnych.

„Od jakiegoś czasu dbam o to, aby używać wyłącznie kamieni, które są etyczne, pochodzą z odpowiedzialnych kopalni i o których wiemy, że nie wiążą się z złym traktowaniem. To bardzo ważne dla mnie. Są niezwykle trudne do znalezienia. W rzeczywistości klejnoty pochodzące z nieetycznych kopalni są znacznie tańsze.„

» Morgane Donval

To było pod koniec studiów, miałem 25 lat i chciałem zapisać się do szkoły jubilerskiej, która była za droga na moje skromne stypendium. Zacząłem więc pracować w hotelarstwie i jednocześnie zacząłem inwestować w druty, kamienie, koraliki, próbując odłożyć wystarczająco dużo pieniędzy, aby opłacić tę szkołę jubilerską. Nigdy mi się to nie udało. Ale z drugiej strony nadal pracowałem na boku, dopóki nie zdałem sobie sprawy, że to, co robię, jest całkiem dobre. Zacząłem więc w wieku 25 lat i nigdy nie przestałem.

Dzisiaj sprzedaję głównie w sklepie internetowym. Korzystam z platformy o nazwie Wix, na której sprzedaję swoją biżuterię. Pracuję w domu, więc swoją biżuterię sprzedaję głównie w Internecie i okazjonalnie na targowiskach.

Dostaję mnóstwo aplikacji na staże. Póki co nie przyjąłem żadnej, bo mam dość szczególny status – samodzielna przedsiębiorczyni. Status we Francji utrudnia przyjmowanie stażystów, wiąże się to z dużą ilością formalności... mam nadzieję, że pewnego dnia będę mogła przekazać swoje umiejętności i uczyć. Póki co, moja rada dla młodych ludzi jest taka

❗ niekoniecznie zostań w szkole, jeśli nie jest to dla Ciebie odpowiednie. Długo się uczyłem. Dotarłem aż na studia magisterskie, ale mogłem odejść znacznie wcześniej. Nauczyłem się wielu rzeczy i jestem za wszystko bardzo wdzięczny. Ale bardzo chciałbym spróbować czegoś młodszego, gdy miałbym więcej czasu, więcej energii i mniejszy ciężar odpowiedzialności. Nie zmuszaj się więc do trzymania się tradycyjnej ścieżki edukacyjnej, jeśli Ci się to nie podoba lub jeśli chcesz czegoś innego ❗

MATERIAŁY ŁĄCZONE : INSTRUMENTY MUZYCZNE

Wielu melomanów mówi o „muzycznym trójkącie”, jaki tworzą kompozytor, wykonawca i słuchacz. Ale istnieje czwarty element, który umożliwia muzyczny cud, „muzyczny trójkąt”; twórca instrumentu.

Aby zostać mistrzem w produkcji instrumentów muzycznych, rzemieślnik musi posiadać wysokie umiejętności w zakresie obróbki drewna. Ponadto potrzebują także umiejętności obróbki innych materiałów, takich jak metal, skóry zwierzęce, ptasie pióra, a nawet plastik. Jeśli chodzi o produkcję organów, rzemieślnicy oprócz drewna i ołowiu muszą pracować ze skórą jagnięcą. Co więcej, producenci instrumentów muzycznych również muszą posiadać wiedzę z zakresu mechaniki i oczywiście muzyki. Wykonywanie instrumentów muzycznych wymaga nie tylko wysokich umiejętności i techniki, ale także sprawnego słuchu i wyczucia oraz bardzo dobrej znajomości muzyki.

Ponieważ tworzenie instrumentów muzycznych jest pracą wymagającą wysokich kwalifikacji i wymagań, mistrzowie instrumentów muzycznych często współpracują z innymi profesjonalistami rzemieślniczymi. Podobnie jak u złotników, malarzy-dekoratorów, a także profesjonalnych muzyków.

INSTRUMENTY MUZYCZNE I ZRÓWNOWAŻONY ROZWÓJ

Zrównoważony rozwój w rzemiośle wytwarzania instrumentów muzycznych zaczyna się od odpowiedzialnego pozyskiwania drewna. Aby drewno było trwałe, konieczne jest wykorzystanie lokalnych gatunków drewna. Jeśli zaistnieje konieczność importu drewna, ponieważ może nie być ono dostępne lokalnie, istotne jest znalezienie żądanego rodzaju drewna w najbliższej możliwej lokalizacji. Więcej na temat zrównoważonego rozwoju drewna można przeczytać w rozdziale "Drewno i Zrównoważony rozwój".

Wykorzystanie materiałów pochodzących z recyklingu to kolejny kluczowy aspekt zrównoważonego rozwoju w wytwarzaniu instrumentów. Niektórzy producenci badają innowacyjne sposoby włączania odzyskanego drewna, metali lub tworzyw sztucznych do elementów instrumentów. Na przykład wykorzystanie metali pochodzących z recyklingu w instrumentach dętych blaszanych jest jednym ze sposobów zapewnienia trwałości produktu. Więcej o metalach i zrównoważonym rozwoju.

Wykończenia i lakiery stosowane do instrumentów muzycznych odgrywają kluczową rolę w ich ochronie i estetyce. Ekologiczne opcje wykańczania, takie jak lakiery na bazie wody lub naturalne oleje, cieszą się coraz większą popularnością wśród producentów instrumentów. uwalniają mniej szkodliwych substancji chemicznych do środowiska podczas produkcji i utylizacji, minimalizując wpływ na środowisko bez uszczerbku dla jakości i trwałości instrumentów.

Przede wszystkim tworzenie instrumentów zapewniających trwałość i łatwość naprawy jest podstawową zasadą zrównoważonego rozwoju. Budując instrumenty, które wytrzymują próbę czasu i ułatwiają naprawy, muzycy mogą wydłużyć żywotność swoich instrumentów, zmniejszając potrzebę częstych wymian, a w konsekwencji zmniejszając ogólne zużycie energii.

Głos rzemieślników

TWORZENIE INSTRUMENTÓW MUZYCZNYCH

TWORZENIE KLAWESYNU

Klawesyn jest często porównywany do współczesnego fortepianu. Istnieje jednak ogromna różnica między tymi dwoma instrumentami. W rzeczywistości struny klawesynu szarpane są małą plektronem, podczas gdy w fortepianie uderzane są w nie stłumionymi drewnianymi młoteczkami.

Pierwsze klawesyny pojawiły się w XIV wieku. Natomiast pod koniec tego samego stulecia we Włoszech pojawił się pierwszy dokument, w którym wyraźnie wspomniano o klawesynie (clavicembalo). W okresie renesansu, a zwłaszcza baroku, ten luksusowy instrument, zarezerwowany dla klas wyższych, rozprzestrzenił się w całej Europie Zachodniej dzięki swoim szerokim możliwościom muzycznym. Niektórzy z najwybitniejszych kompozytorów baroku skomponowali i wykonali wspaniałe dzieła na klawesyn, takie jak *Fiori Musicali* Girolamo Frescobaldiego, *555 sonat* Domenico Scarlattiego, *V Koncert brandenburski* Jana Sebastiana Bacha i *Klawiersz temperamentu* Jana Sebastiana Bacha.

Przeczytaj
cały artykuł!

Pod koniec XVIII w. o klawesynie zaczęto stopniowo odchodzić w zapomnienie, m.in. za sprawą popularyzacji „pianoforte”. Pomimo popularyzacji fortepianu, specyficzna barwa klawesynu i jego bogactwo harmoniczných czynią ten instrument wyjątkowym. Dlatego też jest on nadal w pełni zadomowiony w europejskiej klasycznej muzyce akademickiej, ale pojawia się także w filmach, anime, grach wideo i innych gatunkach muzycznych.

Jacques Magnette

*Producent i Restaurator Klawesynów
SNC Magnette & Ertz, Belgia*

Możliwość szkolenia w warsztacie

Jako rzemieślnik specjalizujący się w klawesynie i wirginii, moja praca polega na budowie, renowacji, konserwacji i strojeniu klawesynów, szpinetów i wirginałów, klawiatur i innych instrumentów szarpanych.

Zacząłem uczyć się zawodu klawesynisty w wieku 26 lat. Inspiracją było spotkanie z moją żoną, klawesynistką. Nauczyłem się tego od profesjonalnego rzemieślnika w jego własnym warsztacie. Dziś przekazuję swoje umiejętności każdemu, kto chce się uczyć, młodszemu i starszemu. Są ciepło witani w moim własnym warsztacie. Zdobycie wszystkich umiejętności potrzebnych do zostania profesjonalistą zajmuje jednak 8–10 lat.

❗ Dzięki moim umiejętnościom można pracować w następujących obszarach: Konserwacja i restauracja dziedzictwa kulturowego, ekspertyza i konstrukcja nowych instrumentów dla współczesnych muzyków. Jest to zawód, który pozwoli Ci współpracować z różnymi branżami i rozwijać własny styl pracy. ❗

» Jacques Magnette

❗ **Proces produkcyjny rozpoczyna się od wyboru drzewa do ścięcia. Musi mieć +/- 400 lat i rosnąć na płaskim terenie, na wysokości od 1400 do 1600 m n.p.m. Następnie zostanie ścięty podczas ubywającego księżyca w grudniu. Po przecięciu jest cięty na ćwiartki. Po roku jest dzielony na deski o grubości 7 mm, po czym suszony jest przez co najmniej 15 lat w dobrze wentylowanym magazynie z widokiem na północ. Po tym pierwszym decydującym kroku przechodzimy do procesu produkcyjnego, który przebiega zgodnie z następującą logiką: 1) dokonanie pomiarów, 2) opracowanie planu, 3) wybór najlepszego drewna, 4) przygotowanie drewna, 5) Konstrukcja korpusu, 6) Konstrukcja klawiatur i mechaniki, 7) Naciąg, dźwięczność i strojenie, 8) I wreszcie dekoracja (malowanie, złocenie, intarsja, intarsje).** ❗

Głównymi materiałami, których używam to metal, drewno, skóra, kość, masa perłowa, naturalne kleje, pergamin itp.

W zależności od przeznaczenia drewna w instrumencie stosujemy różne gatunki. Niektóre ze względu na właściwości akustyczne, inne ze względu na odporność mechaniczną lub właściwości dekoracyjne.

Jako twórca klawesynu posługuję się zarówno tradycyjnymi, jak i innowacyjnymi narzędziami. Ważna jest umiejętność posługiwania się tradycyjnymi narzędziami rzemieślniczymi takimi jak strugarki, warlopy, gilotyny, dłuta, żłobienia, skrobaki, cotikule, kamienie agatowe, ale także zastosowanie innowacyjnych narzędzi poprawiających techniczną stronę pracy. Stąd też w moim warsztacie można znaleźć maszyny stolarskie, piłę taśmową, formaterkę, CNC oraz komputery do modelarstwa i portali społecznościowych.

Zdjęcie + tekst poniżej - Tradycyjne narzędzie: 1. Domowy miernik grubości do pomiaru grubości do środka płyty rezonansowej Innowacyjne narzędzie: 2. Domowe CNC (komputerowe sterowanie numeryczne).

WYTWARZANIE ORGANÓW

*Przeczytaj
cały artykuł!*

Na rozwój francuskiej tradycji organowej miały wpływ belgijskie, niemieckie i włoskie. Dopiero w XVII wieku rozwinął się prawdziwie francuski styl organowy. Początkowo na terenach skupionych wokół Paryża i Normandii. Do tego czasu narządy z północnej części kraju pozostawały pod silnym wpływem rozwoju sytuacji na nizinach, a narządy z południa wykazywały duże podobieństwo do narządów we Włoszech.

Ten zestaw cech, który pojawił się w XVII wieku, dominował w budowie organów we Francji przez ponad sto lat, aż do końca XVIII wieku. Cechy wytrzymałości i długowieczności przyczyniły się do współczesnej tendencji do nazywania tych instrumentów „klasycznymi” lub „klasycznymi”. Ponadto kompozytorzy tamtych czasów pisali muzykę ściśle związaną stylem i gatunkiem z samymi organami. Okres francuskiego klasycyzmu jest zatem „klasycznym” przykładem współpracy i wzajemnych powiązań między organmistrzami, ich instrumentami i muzyką komponowaną na te instrumenty.

Konstruktor i/lub konserwator organów posiada szeroki zakres specjalistycznych umiejętności w zakresie obróbki drewna, metalu i skóry, wraz z umiejętnościami niezbędnymi do nagłaśniania i strojenia rur oraz projektowania nowych instrumentów. Rzemiosło obejmuje również renowację istniejących organów piszczalkowych do określonych standardów i regularną konserwację dużej ich liczby w całej Francji.

Victor Mangeol

*Producent organów
Francja*

Możliwość szkolenia w warsztacie

Jestem twórcą i konserwatorem organów w Neufchâteau we Francji. Mam 32 lata i wykonuję tę pracę od mniej więcej 15 lat. Moja praca obejmuje wszystko, co jest związane z produkcją i restauracją organów. Zajmuję się przede wszystkim organami znajdującymi się w kościołach, ale także salach koncertowych, które są oczywiście mniejsze.

Nauczyłem się grać na pianinie w wieku 6 lat, a na organach w wieku 9 lat. W wieku 15 lat zdecydowałem się uczyć dalej i pracować z drewnem, tworząc meble. Następnie zacząłem jako praktykant u producenta organów i wstąpiłem do Krajowego centrum producentów organów z siedzibą w Strasburgu. Tam odbyłem 3-letnią formalną edukację do tego zawodu oraz 2-letnią specyfikację na rury metalowe. Potem pozostało już tylko zdobywanie doświadczenia.

„*Myślę, że szkoła jest ważnym krokiem na tej ścieżce kariery, ponieważ poznaje się wielu innych producentów, z którymi nawiązuje się relacje, a to pozwala dowiedzieć się, jak to wygląda również w innych sferach. Co więcej, daje solidną podstawę i nie ma praktyki bez uprzedniego poznania teorii. Nie oznacza to jednak, że samo zarejestrowanie się wystarczy. Musisz być proaktywny i stale szukać informacji.*”

» Victor Mangeol

Jako twórca/konserwator organów pracuję głównie z drewnem, ponieważ 74% organów składa się z drewna. Może to pochodzić z różnych rodzajów drzew. Pracuję również ze skórą jagnięcą. Korzystam również z szeregu narzędzi, ale chciałbym wspomnieć o tunerze. Tunery służą do strojenia rur w celu obniżenia lub podwyższenia wysokości dźwięku.

« **Jestem bardzo aktywny w mediach społecznościowych, ponieważ zdajemy sobie sprawę z ich znaczenia. Zainteresowanie rośnie. Dlatego staramy się pokazywać naszą pracę na Instagramie, Twitterze, LinkedIn i Facebooku. Lubię nagrywać filmy z wnętrza organów, aby ludzie mogli zobaczyć, jak one wyglądają i działają oraz pokazać, że to nie tylko instrument, który można znaleźć w kościołach, ale to zwykły instrument muzyczny, którego można używać do tworzenia muzyki dla każdego. rodzaj wydarzenia. Dokładnie. Organizujemy także wiele pokazów dla dzieci. Pokazujemy im, jak grać popularne piosenki, aby w pewnym sensie przełamać wizerunek tego instrumentu klasyfikowanego jako „religijny”.** »

Na kilka tygodni do mojego warsztatu przychodzą stażyści i od czasu do czasu jestem wzywany do wygłoszenia wykładu. Wysłuchanie punktu widzenia uczniów zawsze wzbogaca.

LUTNIK

Lutnik to rzemieślnik, który buduje i/lub naprawia instrumenty smyczkowe posiadające gryf i pudło rezonansowe, takie jak między innymi skrzypce, wiolonczele, gitary (w tym elektryczne), mandoliny. Należy zauważyć, że lutnicy nie naprawiają ani nie produkują harf ani fortepianów. Instrumenty te wymagają różnych umiejętności i metod konstrukcji, ponieważ ich struny są przymocowane do ramy.

Pomimo tego, że pierwszy lutnik pojawił się tysiące lat temu, kształcenie zawodowe związane z tym zawodem rozwinęło się w Europie w okresie średniowiecza, a zyskało większą „sławę” w okresie włoskiego renesansu (XIV-XVII w.).

Bycie lutnikiem jest uważane za sztukę, ponieważ to profesjonaliści potrafią przekształcić kawałki drewna w instrumenty muzyczne o niepowtarzalnych dźwiękach. Opracowanie smyczkowego instrumentu muzycznego może zająć od 50 do 70 godzin pracy i nie jest to proces ciągły, gdyż instrumenty klejone są bez użycia gwoździ. W ten sposób konieczne jest przestrzeganie czasu schnięcia zarówno kleju, jak i lakieru.

Zawód ten wymaga także skutecznej wiedzy technicznej, gdyż zazwyczaj instrumenty kierują się określonymi regułami dotyczącymi np. wymiarów i krzywizny, aby uzyskać pożądane brzmienie. Ta skuteczna wiedza techniczna jest niezbędna także w przypadku naprawy instrumentów, gdyż jest to bardzo skrupulatne zadanie.

*Przeczytaj
cały artykuł!*

António Monteiro

Lutnik, Portugalia

Jako lutnik specjalizuję się w produkcji gitar portugalskich, mandolin portugalskich i brazylijskich, gitar klasycznych i altówek fado.

„Szczерze mówiąc, moja praca jest bardzo trudna, ale mimo to jestem nią pasjonowana. Jest to zawód, który zmusza do ciągłych badań nad dźwiękiem i drewnem odpowiednim do budowy instrumentów muzycznych. Krótko mówiąc, moja praca polega na badaniach, planowaniu, łączeniu materiałów, a dopiero potem budowaniu instrumentów – tworzeniu procesów. „

Zamiłowanie do muzyki portugalskiej i gitary było powodem, dla którego zostałem lutnikiem. Jestem myślący samodzielnie i zacząłem około sześć lat temu. Zacząłem od badań opartych na książkach i Internecie na temat budowy gitar itp. I krok po kroku... Teraz jestem w stanie tworzyć instrumenty.

Nadal nie przekazuję swoich umiejętności, bo wciąż nie czuję się na to gotowy. Przede mną jeszcze długa droga.

„Każdej młodej osobie zainteresowanej lutnictwem polecam zacząć od przeczytania o wytwarzaniu instrumentów muzycznych, drewnie i niezbędnych narzędziach. Przyływ wzmacniający chęć uczenia się i wiary. „

»» António Monteiro

Main materials I use are wood and metal. The wood used in the assembling of the instruments comes from Brazil, Madagascar, Germany, Italy, and Romania.

In addition to the machines for the preparation of the woods, I use hand tools as planers, chisels, gouges etc.

“ I also manufacture tools that are not easy to find on the market and that help me speed up the making process. ”

Jednym z takich narzędzi jest maszyna do wytwarzania strun do gitar. Więcej informacji na ten temat można znaleźć [tutaj](#).

Proces produkcji rozpoczyna się od narysowania instrumentu w naturalnej skali (1:1), w rzeczywistym, ostatecznym rozmiarze. Następnie rysuję rozetę, która jest później drukowana bezpośrednio na instrumencie za pomocą lasera. Następnie wybieram drewno do budowy każdego instrumentu.

“ Gdy instrument jest gotowy, konieczne jest przetestowanie jego dźwięku. Zawsze robię to razem z klientem. ”

Rady dla pedagogów:

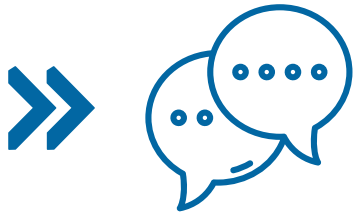
jak rozmawiać z młodzieżą o rzemiośle?

ZNACZENIE PRZEKAZYWANIA WIEDZY O RZEMIOŚLE

Pracownicy młodzieżowi to ci, którzy realizują działania społeczne, kulturalne, edukacyjne i/lub polityczne z młodymi ludźmi, dla nich i przez nich w bardziej nieformalny sposób, zapewniając młodym ludziom możliwość dyskusji i refleksji na temat własnej przyszłości. Tematy poruszane w ramach tych działań mogą być różnorodne, w zależności od celów każdego konkretnego działania, zaangażowanych osób i organizacji, ale zawsze uwzględniają wzmocnienie umiejętności i zdolności uczestników (Rada Europy, b.d.).

Według Rady Europy (nd) praca z młodzieżą ma pewne cechy, które należy wziąć pod uwagę: **oparta na wartościach** (dokładanie wszelkich starań, aby promować włączenie społeczne i spójność społeczną), **skupiona na młodzieży** (poprzez uwzględnienie potrzeb zidentyfikowanych przez młodych ludzi) , **dobrowolne** (ponieważ młodzież nie jest zmuszana do udziału w zajęciach), **rozwojowe** (w zakresie rozwoju osobistego, społecznego i etycznego), **autorefleksyjne i krytyczne** (w ramach których pracownicy młodzieżowi dokładają wszelkich starań, aby jak najlepiej wykorzystać misję) i relacyjne (gdzie komunikacja ma kluczowe znaczenie, a celem pracowników młodzieżowych jest przyczynianie się do trwałości żywotnych społeczności). Jedną z zasad obowiązujących w obszarze młodzieży jest zorientowanie na ucznia i skupienie się na uczniu, co oznacza, że treści, które zamierzamy omawiać z młodymi ludźmi (uczniami), muszą być dostosowane do ich potrzeb i zainteresowań, w przeciwnym razie nie będą czuli się zaangażowani w naukę . Uważamy również, że ważne jest rozważenie podejścia do uczenia się przez doświadczenie, co oznacza uczenie się przez działanie, podczas którego młodzież będzie miała okazję zdobyć doświadczenia (w tym przypadku rzemiosła) oraz przemyśleć je i przeanalizować pod kątem przyszłej praktyki (Fennes i Otten, 2008).

Według Jakości w kształceniu pozaformalnym i szkoleniu w zakresie pracy z młodzieżą w Europie (Fennes i Otten, 2008) są to czynniki, które wpływają na jakość treści dostarczanych i omawianych z młodzieżą, i które należy wziąć pod uwagę podczas komunikowania się i pracy z nimi, nawet jeśli chodzi o rzemiosło:

- kontekst działalności edukacyjnej;
- znaczenie celów uczenia się w odniesieniu do potrzeb społeczeństwa i osób uczących się;
- realizacja działania (w tym przygotowanie i kontynuacja) przez organizatorów i nauczycieli/trenerów, zarówno pod względem edukacyjnym, jak i organizacyjnym, w tym zapewnienie odpowiednich zasobów;
- format działania (czas trwania i tempo, lokalizacja, sposoby nauczania/szkolenia/uczenia się, liczba nauczycieli/trenerów i uczniów itp.);
- podejście i zasady pedagogiczne;
- projekt pedagogiczny (program/program nauczania opisujący metodologię, metody i „architekturę uczenia się” – miejsca uczenia się i działania edukacyjne, w tym ich harmonogram i kolejność – w odniesieniu do treści/celi uczenia się, uczniów i nauczycieli/trenerów);
- miejsce uczenia się (przestrzeń do nauki, infrastruktura, sprzęt, wsparcie)
- relacje między uczniami a nauczycielami/trenerami;
- kontynuacja i ocena działań (pod kątem przyszłego rozwoju).

Kariera to jedna z głównych decyzji podejmowanych przez młodzież, ponieważ ma ona wpływ na ich przyszłą pracę i życie. Zwykle zaczynają o tym myśleć już w szkole średniej (Minooei, Goodrum i Taylor, 2017).

Według Mitchella i Krumboltza (1996, źródło: Minooei, Goodrum i Taylor, 2017) istnieją cztery główne czynniki wpływające na wybór kariery zawodowej przez ludzi: dziedzictwo genetyczne i specjalne zdolności (wrodzone cechy, które wpływają na sposób, w jaki rozwijamy umiejętności lub nie), i możliwości), warunki środowiskowe (w tym społeczne, kulturowe, polityczne i ekonomiczne), doświadczenia edukacyjne i umiejętności podejścia do zadań (np. nawyki pracy, postrzeganie, reakcje emocjonalne). Na młodych ludzi wpływa także opinia rodziny, przyjaciół, nauczycieli i innych kluczowych aktorów w ich życiu, przy czym to rodzice mają największy wpływ. Uważamy również, że ważne jest wzięcie pod uwagę teorii własnej skuteczności Bandury (1977, źródło: Minooei, Goodrum i Taylor, 2017), która zakłada, że ludzie mogą dokonać takiego wyboru na podstawie swojego postrzegania swoich zdolności do odnieść sukces w określonej sytuacji lub obszarze.

Mówiąc o rzemiośle, ważne jest zrozumienie tego podejścia, ponieważ przedkłada ono zaangażowanie człowieka nad sterowanie maszyną, co odzwierciedla się w konkretnych umiejętnościach i postawach odróżniających się od maszyn i pracy mechanicznej. Jeśli chodzi o umiejętności, ważne jest, aby wziąć pod uwagę opanowanie technologii i ucieleśnioną wiedzę specjalistyczną; jeśli chodzi o postawy, ważne jest, aby rzemieślnik był oddany pracy, dbał o interesy społeczne i miał nastawienie odkrywczе (Klarenbeek, 2022).

Dziedzictwo kulturowe to nie tylko materialne artefakty, ale także wiedza, umiejętności i tradycje, które zapewniają ludziom i społecznościom poczucie przynależności. Tworzenie rzemiosła jest jednym ze sposobów manifestowania dziedzictwa kulturowego o wartości kulturowej i ekonomicznej (Leal Filho i Rayman-Bacchus, 2019).

Ważne jest również, aby młodzież mogła zrozumieć różnicę między rzemiosłem postrzeganym jako biznes i jako hobby. Dla hobbystów rzemiosło jest postrzegane jako forma wypoczynku, podczas gdy dla przedsiębiorców rzemiosło ma na celu generowanie dochodu, przy czym ważne jest uwzględnienie umiejętności w zakresie przedsiębiorczości. Przedsiębiorczość rzemieślnicza różni się także od przedsiębiorczości ogólnej pod względem czasu (potrzebują więcej czasu na sfinalizowanie produktu przy użyciu rąk w porównaniu z innymi przedsiębiorcami, którzy bardziej zwracają uwagę na wydajność), produktów (zwykle wytwarzanych ręcznie) i kreatywności (jak np. zazwyczaj uwzględniają w produktach tradycje i aspekty kulturowe) (Klarenbeek, 2022).

Nie ma jasnej definicji motywacji do przedsiębiorczości rzemieślniczej. Zamiast tego mamy kilka sugestii. Na przykład w odniesieniu do motywacji wewnętrznej Sennet (2009, pobrane z Klarenbeek, 2022) sugeruje, że **rzemieślnik angażuje się w przedsiębiorczość rzemieślniczą dla samego siebie**, chociaż jest to szeroka definicja i może obejmować różne czynniki, takie jak potrzeba spełnienia, zmiana kariery lub chęć wyrażania kreatywności poprzez swoją pracę (Klarenbeek, 2022).

Według badań przeprowadzonych przez England (2021) rzemieślnicy również czują się zmotywowani w sektorze rzemiosła, z jednej strony do **lepszego osiągnięcia swojej autonomii i satysfakcji z pracy, a z drugiej strony do zachowania praktyk rzemieślniczych i zachowania dziedzictwa kulturowego**.

Chociaż należy również wziąć pod uwagę, że perspektywa i postrzeganie, nawet przez rzemieślników (przynajmniej na początku), przedsiębiorczości rzemieślniczej jest takie, że jest to sektor, który jest ekonomicznie „trudny” do utrzymania ze względu na niepewność pracy (Anglia, 2021). Komunikując się z młodzieżą, należy pamiętać, że po zaangażowaniu się w tę branżę zwykle podkreśla się zamiłowanie do rzemiosła w porównaniu z podejściem przedsiębiorczym.

POMYSŁY NA AKTYWNOŚCI:

PRACOWNICY MŁODZIEŻY MOGĄ:

- wykorzystaj zajęcia praktyczne, aby uczyć młodych ludzi rzemiosła.
- stwórzcie wspólnie projekt demonstrujący etapy rzemiosła, takie jak wykonanie kołdry lub budki dla ptaków.
- wykorzystywać technologię do pokazywania młodym ludziom filmów i samouczków, które pomogą im nauczyć się rzemiosła.
- zapraszaj lokalnych rzemieślników lub ekspertów, aby przyszli i zademonstrowali swoje rzemiosło lub wygłosili wykład, zapewniając młodym ludziom możliwość uczenia się od profesjonalisty.
- organizować wycieczki terenowe do miejsc, w których odbywają się zajęcia lub wystawy związane z rzemiosłem, aby dać młodym ludziom szansę osobistego poznania rzemiosła.
- stworzyć klub rzemieślniczy dla młodych ludzi, umożliwiający im odkrywanie i ćwiczenie swoich umiejętności w bezpiecznym i zachęcającym środowisku.
- Porozmawiajcie o tym, dlaczego lubisz rękodzieło. Wyjaśnij, dlaczego lubisz tworzyć rzeczy własnymi rękami i jak pomaga Ci to wyrazić swoją kreatywność.
- Zapytaj ich, jakiego rodzaju rzemiosła chcieliby się nauczyć.
- Pokaż im zdjęcia różnych projektów rękodzielniczych, które wykonałeś i zapytaj, co chcieliby robić.
- Pokaż im, jak rozpocząć projekt. Daj im łatwe projekty, które nie wymagają zbyt dużych umiejętności i wiedzy. Wyjaśnij, jakich materiałów potrzebują i jak z nich korzystać.
- Zachęć ich do kreatywności. Pozwól im odkrywać różne materiały i techniki, aby stworzyć własny projekt.
- Pokaż im, jak dokończyć projekt. Pokaż, jak wyciąć, skleić, uszyć lub pomalować projekt.
- Świętuj ich sukces. Chwal ich osiągnięcia i zachęcaj do ciągłego uczenia się nowych umiejętności.

ZMIANA SPOSOBU MYŚLENIA:

Rzemiosła nie należy uważać za „stare i zakurzone”, ale za dynamiczne i otwarte na przyszłość

Pracownicy z młodzieżą potrafią mówić o rzemiośle jako o czymś, co wciąż żyje i daje możliwości pracy. Potrafią wyjaśnić, że rzemiosło jest ważną częścią wielu gałęzi przemysłu i zawodów oraz że jego rozwój wymaga cierpliwości i praktyki. Mogą również wyjaśnić, że nauka i doskonalenie rzemiosła często daje dużą satysfakcję i może być wielkim powodem do dumy. Dodatkowo potrafią opowiedzieć o tym, jak ważna jest praca własnymi rękami i satysfakcja, jaką daje tworzenie czegoś od podstaw.

W ostatnich dziesięcioleciach zawody rzemieślnicze kojarzone były z zakurzonymi i staromodnymi zawodami, wybieranymi przez osoby przedwcześnie kończące naukę, kiepskich uczniów lub osoby pozbawione ambicji. Tylko w rzadkich przypadkach szkoły średnie przedstawiają je jako ważną opcję uczniom pod koniec szkoły, preferując skierowanie ich na studia uniwersyteckie na kierunkach inżynierskich, biznesowych, medycznych lub prawniczych. Spowodowało to odcięcie wielu młodych ludzi od zawodów, które mogą oznaczać dobrobyt, samorealizację, dochody i wpływ na społeczeństwo, a także spowodowało brak umiejętności w wielu zawodach, które nie są już uwzględnione.

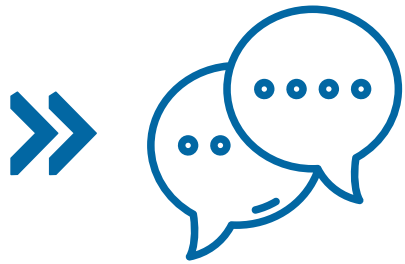

Wielu wysoko wykwalifikowanych specjalistów przeszło na emeryturę i przejdzie na emeryturę w ciągu najbliższych kilku lat. Brak zastępstwa oznacza utratę umiejętności, wiedzy i dziedzictwa. CYFE zachęca młodych pracowników do walki z tym trendem i przyczyniania się do lepszej pozycji i waloryzacji rzemiosła wśród młodych ludzi.

Rękodzieło to sposób na wyrażenie kreatywności, eksperymentowanie z nowymi materiałami i stworzenie czegoś wyjątkowego i znaczącego. Rzemiosło można wykorzystać do wyrażenia oświadczenia, zgłębienia nowego pomysłu, opowiedzenia osobistej historii lub do kreatywnego ujścia. Można ich używać do wyrażania swojej indywidualności i odkrywania osobistych zainteresowań. Rękodzieło może być sposobem na relaks, nawiązanie kontaktu z innymi lub zdobycie nowych umiejętności. Rzemiosła można również używać do świętowania specjalnych okazji lub budowania społeczności. Rzemiosło to stale rozwijająca się forma ekspresji, którą można wykorzystać, aby wywrzeć pozytywny wpływ na świat.

Na rynku światowym rzemiosło stanowi odpowiedzialną i zrównoważoną opcję. Wspierając produkcję ręcznie robionych przedmiotów, klienci pomagają utrzymać tradycyjne techniki przy życiu i chronić dziedzictwo kulturowe. Przyczynia się to również do rozwoju lokalnej gospodarki, ponieważ dochody generowane przez rzemieślników są wydawane w ramach ich społeczności, co z kolei pomaga tworzyć miejsca pracy i stymulować lokalną gospodarkę. Ponadto rękodzieło często wykonuje się z materiałów naturalnych i pochodzących z recyklingu, co czyni je bardziej przyjaznymi dla środowiska niż towary produkowane masowo.

Ujawniło się znaczenie rzemieślników, których know-how i umiejętności techniczne są wysoko cenione przez rynek (klientów), w społeczeństwie i na terytorium, na którym działają. Wiedza zdobyta i zachowana przez rzemieślników staje się zatem kluczowa dla przetrwania wiedzy i umiejętności rzemieślniczych oraz dla ich trwałości w dłuższej perspektywie.

W tym kontekście ważne jest promowanie transferu wiedzy i rozwój nowych narzędzi wspierających ciągłość tradycji rzemieślniczej. Obejmuje to rozwój metod i technologii ułatwiających dzielenie się wiedzą pomiędzy rzemieślnikami, rozwój nowych materiałów i narzędzi wspierających proces produkcyjny oraz wykorzystanie technologii cyfrowych w celu umożliwienia wytwarzania produktów zindywidualizowanych. Co więcej, rozwój nowych rynków dla wyrobów rzemieślniczych, promowanie polityk publicznych wspierających sektor rzemiosła oraz wzmocnienie współpracy międzynarodowej to podstawowe strategie zapewniające zrównoważony rozwój sektora rzemiosła. Wreszcie należy zachęcać do uznawania wartości i wyjątkowości wyrobów rzemiosła oraz do promowania ich produkcji poprzez stosowanie tradycyjnych technik.

BRAK TRANSMISJI

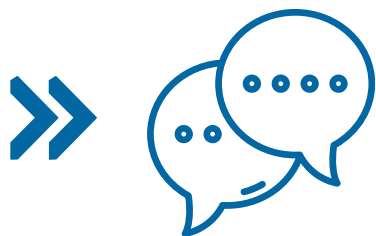
Brak planu transmisji często wynika z nieświadomości młodego pokolenia, rodziców i wizerunku, jaki nabyły zawody rzemieślnicze w ciągu ostatnich dziesięcioleci. Wiele firm rodzinnych dotarło do ostatniego pokolenia, ponieważ młodzi ludzie nie przejmują ich. Modele biznesowe należy dostosować do rynku. Również ramy prawne/edukacyjne nie są już dostosowywane. Chłopak wszedł do warsztatu w wieku 13 lat, spędził 5 lat na szkoleniu, a następnie został w pełni przeszkolony. To już nie jest możliwe, za dużo przeszkód prawnych, bezpieczeństwa. Obecnie dzieje się tak, że wielu rzemieślników odkrywa swoje powołanie po zdobyciu pierwszego doświadczenia zawodowego i rozpoczyna szkolenie, gdy mają więcej niż 25/30 lat. Istnieje potrzeba wcześniejszego ponownego nawiązania kontaktu z młodzieżą.

Pierwszym krokiem jest budowanie świadomości na temat zawodu i możliwości, jakie oferuje. Można to osiągnąć poprzez bardziej ukierunkowaną komunikację i działania informacyjne, na przykład poprzez wydarzenia z zakresu poradnictwa zawodowego, kursy zawodowe i inne formy szkolenia zawodowego. Dodatkowo ważne jest kreowanie pozytywnego wizerunku zawodu, podkreślającego wiele korzyści i możliwości, jakie ze sobą niesie. Drugim krokiem jest zapewnienie wsparcia i wskazówek osobom zainteresowanym podjęciem zawodu. Można tego dokonać poprzez zapewnienie mentoringu, oferowanie możliwości odbycia praktyki zawodowej i szkoleń oraz pomaganie młodym ludziom w rozwijaniu umiejętności i wiedzy niezbędnych do podjęcia zawodu. Dodatkowo ważne jest zapewnienie wsparcia osobom już pracującym w zawodzie, np. umożliwienie im pozostania na bieżąco z najnowszymi trendami i technologiami. Na koniec należy opracować kompleksowy plan transmisji, aby zapewnić następnemu pokoleniu rzemieślników odpowiednie wyposażenie do przejęcia przedsiębiorstwa. Plan ten powinien uwzględniać realizację strategii sukcesji przedsiębiorstw i planowanie sukcesji, a także zaangażowanie w szkolenia oraz wdrażanie narzędzi i technologii cyfrowych. Ponadto powinno zapewnić dostępność odpowiedniego wsparcia i wskazówek osobom rozpoczynającym karierę zawodową, a także osobom już ją wykonującym.

Zawód rzemieślnika odgrywa kluczową rolę poprzez tworzenie i produkcję ekskluzywnych produktów o wysokiej wartości; dlatego też niezwykle istotne jest zachowanie i właściwe przekazywanie ich wiedzy specjalistycznej i umiejętności. Wynik ten jest szczególnie istotny dla świata praktyki: w czasach, gdy wymagania globalizacji dotyczące przenoszenia procesów produkcyjnych i technologii automatyzują kilka zadań zawodowych, zróżnicowany świat rzemiosła, w którym zdolności i umiejętności rzemieślników wykonane ręcznie nie mogą być powielane, naśladowane ani standaryzacja, staje się niezwykle ważna dla gospodarki.

Rzemieślnicy i wytwarzane przez nich produkty są częścią lokalnej tożsamości i kultury, gdyż są zakorzenieni i wyrażają tradycję miejsca, w którym powstają. Ponadto rzemiosło generuje poczucie dumy i uznania dla swoich produktów, stymulując w ten sposób tworzenie lokalnego przemysłu. Ponadto rzemiosło jest kluczowym elementem zachowania aspektów kulturowych miejsca i tworzenia materialnego dziedzictwa kulturowego, zapewniając w ten sposób podstawę turystyki kulturowej. Rzemiosło jest także główną siłą napędową lokalnego rozwoju gospodarczego i włączenia społecznego w społecznościach znajdujących się w niekorzystnej sytuacji, ponieważ tworzy miejsca pracy i zapewnia możliwość dywersyfikacji gospodarczej. Tradycyjne rzemiosło może być również wykorzystywane jako sposób na promowanie spójności społecznej i budowania pokoju, ponieważ jest źródłem tożsamości i dumy, a także środkiem dialogu międzykulturowego.

Wreszcie rzemiosło może być potężnym narzędziem podnoszenia świadomości na temat znaczenia zrównoważonego rozwoju, ponieważ procesy produkcyjne są często ściśle powiązane ze środowiskiem, co sprawia, że rzemieślnicy odgrywają kluczową rolę w obronie środowiska i walce ze zmianami klimatycznymi. Rzemiosło może również pozwolić na wykorzystanie materiałów lokalnych i pochodzących z recyklingu, zmniejszając w ten sposób wpływ na środowisko związany z produkcją towarów.

Na poziomie społecznym działalność organizacji rzemieślniczych pomaga zachować wyjątkowość i ekskluzywność dziedzictwa i kultury obszaru, na którym się znajdują, odzwierciedla tradycję tego terytorium, wiedzę i umiejętności jego mieszkańców oraz pomaga zachować ten wyjątkowy rezerwuar kompetencji i know-how.

Rzemiosło zakorzenione na terytoriach uniemożliwia także młodym ludziom opuszczanie tych terytoriów w poszukiwaniu możliwości gdzie indziej. Terytoria posiadają ważne dziedzictwo kulturowe przekazywane z pokolenia na pokolenie, a rzemiosło często utrwała to dziedzictwo i pomaga zachować poczucie tożsamości i przynależności do społeczności lokalnej. Zapewniając miejscowym możliwość uczenia się, zachowywania i praktykowania swojego rzemiosła kulturalnego, daje młodym ludziom alternatywę dla opuszczenia domu i zachęca ich do pozostania i wnoszenia wkładu w życie lokalnej społeczności.

ZWRÓCENIE UWAGI

Na ważną rolę, jaką odgrywają wychowawcy młodzieży

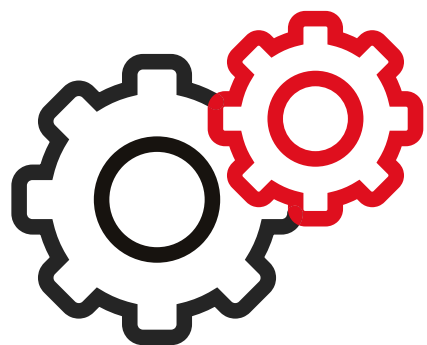
Wychowawcy młodzieży odgrywają kluczową rolę w pomaganiu młodym ludziom w rozwijaniu umiejętności i postaw, których potrzebują, aby odnieść sukces, być pewnymi siebie i odpowiedzialnymi dorosłymi. Pomagają młodym ludziom budować poczucie własnej wartości, zdobywać wiedzę, rozwijać umiejętności i dokonywać zdrowych wyborów. Zapewniają także wsparcie i wskazówki, które pomagają młodym ludziom radzić sobie z wyzwaniami i problemami.

Zwracając uwagę na ważną rolę, jaką odgrywają edukatorzy młodzieży, możemy pomóc zapewnić większej liczbie młodych ludzi dostęp do zasobów i wsparcia, których potrzebują, aby osiągnąć swój pełny potencjał.

Wychowawcy młodzieży mogą pomóc młodym ludziom w osiągnięciu celów akademickich, zapewniając wskazówki i wsparcie w zakresie rozwijania dobrych nawyków związanych z nauką, korzystania z technologii w celu usprawnienia uczenia się i zarządzania czasem. Mogą także pomóc młodym ludziom w podejmowaniu pozytywnych decyzji dotyczących ich zdrowia i dobrego samopoczucia, dostarczając informacji na temat odżywiania, aktywności fizycznej i zdrowia psychicznego.

Wychowawcy młodzieży mogą również pomóc młodym ludziom zrozumieć otaczający ich świat, badając tematy związane ze sprawiedliwością społeczną, takie jak równość płci, rasa i klasa. Mogą także ułatwiać znaczący dialog między młodymi ludźmi a dorosłymi, aby pomóc w zasypaniu luki pokoleniowej.

Wreszcie, wychowawcy młodzieży zapewniają bezpieczne i wspierające środowisko, w którym młodzi ludzie mogą wyrażać siebie, podejmować ryzyko i budować znaczące relacje. Zwracając uwagę na ważną rolę wychowawców młodzieży, możemy zapewnić większej liczbie młodych ludzi dostęp do zasobów i wsparcia, których potrzebują, aby osiągnąć swój pełny potencjał.

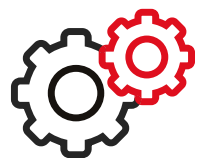
JAK PRACOWAĆ Z RZEMIOSŁEM W UE

CZESKA REPUBLIKA

W Republice Czeskiej ramy prawne zawodów rzemieślniczych reguluje ustawa o zezwoleniach na handel (nr 455/1991, z późniejszymi zmianami). Ustawodawstwo to określa kryteria wydawania zezwoleń na wykonywanie zawodów rzemieślniczych, a także zasady rejestracji i prowadzenia przedsiębiorstw rzemieślniczych. Ustawa o zezwoleniach na prowadzenie działalności gospodarczej określa procedurę rejestracji przedsiębiorstw rzemieślniczych oraz warunki uzyskania zezwolenia na prowadzenie działalności gospodarczej. Ustawa wymaga, aby potencjalni przedsiębiorcy rzemieślniczy spełniali określone kryteria, takie jak posiadanie ważnej rejestracji działalności gospodarczej i ważnego numeru identyfikacji podatkowej (NIP). Ustawa określa także wymagania dotyczące uzyskania zezwolenia na prowadzenie działalności gospodarczej, w tym przedłożenie biznesplanu i opisu proponowanej działalności. Ustawa o zezwoleniach na handel określa także rodzaje działalności objęte koncesją, do których należą produkcja, przetwarzanie, magazynowanie, sprzedaż i transport towarów, a także usługi naprawcze i konserwacyjne. Ustawa określa także warunki wykonywania niektórych zawodów rzemieślniczych, takich jak kowalstwo, stolarstwo i murarstwo. Ustawa o zezwoleniach na handel zawiera również informacje na temat rodzajów przepisów BHP, których muszą przestrzegać przedsiębiorstwa rzemieślnicze. Ustawa określa także prawa i obowiązki przedsiębiorstw rzemieślniczych, a także kary za ich nieprzestrzeganie. Oprócz ustawy o zezwoleniach na handel w Republice Czeskiej obowiązują także inne przepisy regulujące zawody rzemieślnicze. Dotyczy to Kodeksu pracy (nr 262/2006 ze zm.), ustawy o kwalifikacjach zawodowych (nr 455/1991 ze zm.) oraz ustawy o kształceniu i szkoleniu zawodowym (nr 561/2004 ze zm.). Ustawy te regulują warunki zatrudnienia rzemieślników, a także kwalifikacje i szkolenie wymagane w niektórych zawodach rzemieślniczych.

POLSKA

Ramy prawne zawodów rzemieślniczych w Polsce regulują ustawa z dnia 23 października 2018 r. o rzemiośle oraz ustawa wykonawcza z dnia 14 listopada 2018 r. o rzemiośle, które zostały zmienione ustawą z dnia 31 grudnia 2020 r. o rzemiośle. Zgodnie z ustawą z dnia 23 października 2018 r. zawód rzemieślniczy to „zawód w zakresie rzemiosła, wykonywany przez osobę fizyczną we własnym imieniu i na własną odpowiedzialność, w celu dostarczenia towarów lub świadczenia usług publicznych za wynagrodzeniem.” Ponadto zawody rzemieślnicze dzielą się na dwie kategorie: regulowane i nieregulowane. Aby móc wykonywać zawód rzemieślniczy regulowany, osoba wykonująca ten zawód musi uzyskać ważną licencję rzemieślniczą wydaną przez właściwy urząd wojewódzki. Licencja ta jest ważna przez pięć lat i musi być odnawiana co pięć lat. Aby uzyskać uprawnienia rzemieślnicze, osoba wykonująca zawód musi spełnić określone wymagania, m.in. posiadać niezbędne kwalifikacje i doświadczenie zawodowe, przedstawić ważne orzeczenie lekarskie oraz posiadać ważne ubezpieczenie od odpowiedzialności cywilnej. Ponadto licencja na rzemiosło może zostać cofnięta lub zawieszona w przypadku, gdy osoba wykonująca zawód nie wywiązuje się ze swoich obowiązków lub zostanie uznana za winną przestępstwa. Ustawa wykonawcza z dnia 14 listopada 2018 r. o rzemiośle określa obowiązki rzemieślników, w tym obowiązek świadczenia wysokiej jakości usług, prowadzenia ksiąg rzemieślniczych, udzielania władzom rzetelnych i terminowych informacji oraz zachowania tajemnicy zawodowej. Ponadto ustawa z dnia 23 października 2018 r. o rzemiośle określa prawa i obowiązki rzemieślnika prowadzącego działalność na własny rachunek, takie jak prawo do noszenia znaku rzemieślniczego, prawo do używania nazwy rzemieślniczej, obowiązek zachowania profesjonalizmu, tajemnicy i obowiązku świadczenia usług wysokiej jakości.

FRANCJA

We Francji ramy prawne zawodów rzemieślniczych regulują przepisy dotyczące działalności rzemieślniczej, handlu oraz małych i średnich przedsiębiorstw (MŚP). Określa zasady i przepisy regulujące działalność małych przedsiębiorstw i rzemieślników we Francji. Ustawę wprowadzono po raz pierwszy w 1996 r., a ostatnią aktualizację w 2014 r. Do głównych celów ustawy należy wspieranie rozwoju małych przedsiębiorstw i rzemieślników, wspieranie przedsiębiorczości oraz zapewnienie uczciwej konkurencji na rynku. Ustawa definiuje rzemieślnika jako osobę wykonującą działalność zawodową polegającą na wytwarzaniu, przetwarzaniu, naprawie, renowacji towarów albo świadczeniu usług i spełniająca określone kryteria, takie jak posiadanie określonych kwalifikacji lub doświadczenia w rzemiośle. Ustawa ustanawia Izbę Rzemieślniczą (Chambre de Métiers et de l'Artisanat, CMA) jako organ przedstawicielski rzemieślników we Francji. CMA zapewnia wsparcie rzemieślnikom w takich obszarach jak szkolenia, praktyki zawodowe, dostęp do finansów i porady prawne. Prowadzi także rejestr rzemieślników i reguluje ich działalność, dbając o przestrzeganie przez nich norm bezpieczeństwa i higieny pracy oraz innych wymogów prawnych. Ustawa zawiera także przepisy dotyczące zakładania przedsiębiorstw, opodatkowania, ubezpieczeń społecznych i prawa pracy. Ustanawia szczegółowe regulacje dotyczące zawodów rzemieślniczych, takich jak piekarze, rzeźnicy i fryzjerzy. Przewiduje także uznawanie kwalifikacji zawodowych uzyskanych w innych krajach Unii Europejskiej, umożliwiając rzemieślnikom podjęcie pracy we Francji pod pewnymi warunkami. Ogólnie rzecz biorąc, francuska ustawa dotycząca działalności rzemieślniczej, handlu i MŚP ma na celu stworzenie wspierających ram prawnych dla małych przedsiębiorstw i rzemieślników, zapewniając jednocześnie ich działanie w sposób bezpieczny, legalny i konkurencyjny.

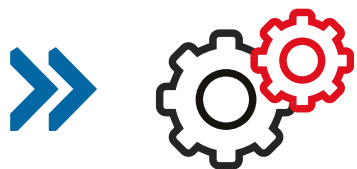

BELGIA

W 2016 r. zapewniono ramy prawne dotyczące statusu rzemieślników w Belgii (ustawa z dnia 19 marca 2014 r.). Belgia oficjalnie uznaje status rzemieślnika za pośrednictwem Komisji Rzemieślników ds. Gospodarki SPF. Zgodnie z prawem belgijskim rzemieślnik definiuje się jako „osobę fizyczną lub prawną zajmującą się produkcją, przetwarzaniem, naprawą, restauracją przedmiotów lub świadczeniem usług, której działalność ma zasadniczo charakter ręczny, rozwijająca określone know-how w oparciu o jakość, tradycję, twórczość czy innowację”.

Produkt rzemieślniczy musi opierać się przynajmniej na jednym z elementów wymienionych poniżej. Kryteria te odnoszą się albo do:

- Istotne właściwości produktu (składniki surowcowe)
- Procesy produkcyjne. Produkt musi być wynikiem przekształcenia, naprawy lub renowacji, a czynności te muszą mieć zasadniczo aspekty ręczne, mieć autentyczny charakter, rozwijać pewien know-how skupiony na jakości, tradycji, twórczości lub innowacjach.
- Charakter lub jakość składników/składników, w szczególności głównych składników/składników lub cech produktu końcowego.
- Produkcja na małą lub nawet bardzo małą skalę. Certyfikacja obejmuje wszystkie sektory rzemiosła: drzewnego, metalowego, ceramicznego, rzemiosła budowlanego, spożywczego, instrumentów muzycznych, mody, zdrowia i urody, wina i innych alkoholi.

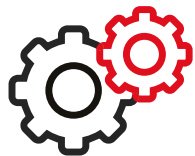

Aby ubiegać się o uznanie prawne, należy spełnić pewne warunki. Jak każdy inny przedsiębiorca, rzemieślnicy muszą być zarejestrowani w Banque-Carrefour des Entreprises (BCE), zatrudniać mniej niż 20 pracowników i spełniać wymogi prawne dotyczące działalności rzemieślniczej. Uznanie to potwierdza autentyczność działalności, ręczny charakter pracy i rzemieślniczą wiedzę. SPF zapewnia większą widoczność profesjonalistom, którzy uzyskali uznanie. Odznaka Certified Craft jest ważna przez okres 6 lat i stanowi prawdziwy atut handlowy, gwarancję know-how i specyfiki działalności rzemieślników. Nie zapewnia jednak żadnej korzyści podatkowej (VAT) ani dostępu do poszczególnych usług.

PORTUGALIA

W Portugalii od 2007 r. IEFP – Instituto do Emprego e Formação Profissional, IP – jest podmiotem publicznym odpowiedzialnym za sektor rękodzieła. IEFP nie zajmuje się wyłącznie rzemiosłem, ale w tym sektorze odpowiada za rozwój Crafts and Micro Ofícios e Microempresas Artesanais (PPART), utworzonych w 1997 r. w celu promowania sztuki i rzemiosła w Portugalii. W ramach PPART IEFP ma następujące obowiązki: 1) wdrażanie Statutu Rzemieślnika i Rzemieślniczej Jednostki Produkcyjnej Rzemieślniczej Jednostki Produkcyjnej; 2) rewizja i aktualizacja Krajowego Katalogu Kwalifikacji; 3) kwalifikacja i certyfikacja wyrobów tradycyjnego rzemiosła 4) wsparcie promocji rzemiosła; 5) wsparcie realizacji IBERIONA – Jornadas do Artesanato Ibérico; 6) Projekt EUROARTE – Sieć Europejska 7) Współedycja magazynu „Mãos”, publikacji poświęconej refleksji nad wyzwaniami stojącymi przed branżą, a także jej promocji. Krajowy System Kwalifikacji i Certyfikacji Tradycyjnych Wyrobów Rękodzieła - SNQCPAT ma na celu promowanie i gwarantowanie jakości tradycyjnych wyrobów rękodzieła. Regulacją sektora sztuki i rzemiosła zajmuje się instytucja non-profit - Federação Portuguesa de Artes e Ofícios (FPAO) - Portugalska Federacja Sztuki i Rzemiosła - utworzona w 2001 roku. Jej celem jest promocja tego sektora i portugalskiego rzemiosła, a także wdrażanie polityk zapewniających obronę warunków społeczno-zawodowych rzemieślników. Do działań zaangażowanych w tę organizację należy definiowanie i wyznaczanie granic portugalskiego rzemiosła, jego firm i organizacji administracyjnych; realizacja i koordynacja projektów; usługi doradcze; sesje wyjaśniające dotyczące Statutu Rzemieślnika; szkolenia i warsztaty; konferencje, kongresy i seminaria; targi i wystawy; organizować i wspierać działania promujące portugalskie rzemiosło i rzemiosło, zarówno wewnątrz, jak i zewnątrz; współpracują w Krajowym Rejestrze Rzemiosła.

WŁOCHY

W Włoszech sektor rzemiosła działa bez określonych wymagań prawnych. Jednakże, jeśli zdecydujesz się pracować w tej branży, istotne jest przestrzeganie pewnych obowiązków prawnych, w tym rejestracji działalności gospodarczej, uzyskania licencji rzemieślniczych, przestrzegania przepisów dotyczących zdrowia i bezpieczeństwa, opodatkowania i VAT (podatku od wartości dodanej), przepisów dotyczących ochrony środowiska, praw własności intelektualnej (IP) oraz ubezpieczenia. Dla wsparcia profesjonalistów działających w branży rzemieślniczej, we Włoszech działa wiele stowarzyszeń rzemieślniczych na poziomie krajowym i lokalnym. Te stowarzyszenia obejmują różne sektory, w tym rzemiosło artystyczne. Zapewniają one cenne zasoby, takie jak informacje, badania, szkolenia i usługi doradcze, aby wspierać działalność swoich członków. Ponadto inicjują projekty mające na celu ułatwienie cyfrowej transformacji w sektorze rzemieślniczym.

Narodowe stowarzyszenia aktywne w dziedzinie rzemiosła artystycznego obejmują:

CNA (Narodowa Konfederacja Rzemiosła i Małych i Średnich Przedsiębiorstw) - Sektor Rzemiosła Artystycznego i Tradycyjnego

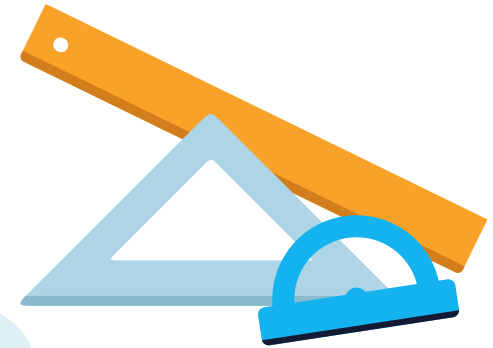
Confartigianato - Sektor Artystyczny

Casartigiani (Autonomiczna Konfederacja Związków Rzemieślniczych) - Sektor Rzemiosła Artystycznego i Tradycyjnego

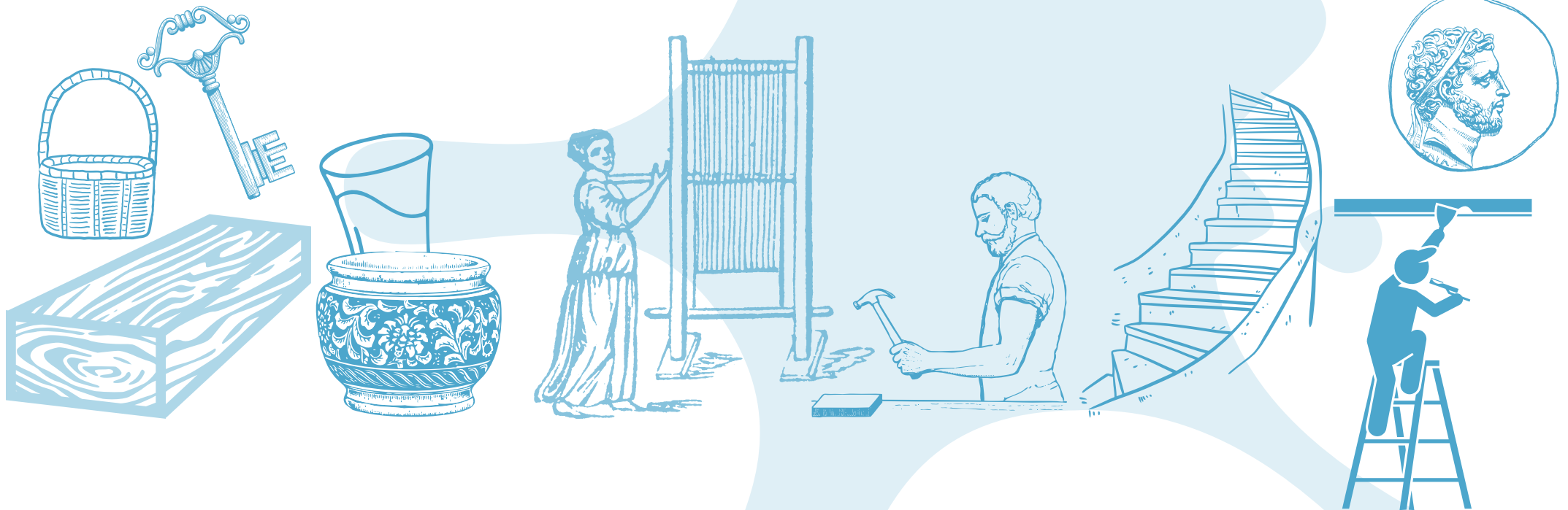
Inną ważną krajową strukturą wsparcia jest **Fondartigianato** (Fundusz Szkoleniowy Międzyzawodowy), który zarządza składkami opłacanymi przez przedsiębiorców na szkolenie i doskonalenie swoich pracowników. Zasoby Funduszu Artigianato Formazione są wykorzystywane do finansowania działań ciągłego szkolenia i planów szkoleniowych dla firm oraz promowania innowacji cyfrowych.

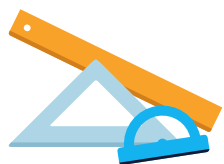

Gdzie uczyć się

RZEMIOSŁA W EUROPIE

CZESKA REPUBLIKA

Secondary and Higher Vocational School of Arts and Crafts

The School has a long tradition of providing vocational education. They offer education in the areas of furniture making, woodworking, restoration and metalworking.

Website: <https://tinyurl.com/ssuar> Address: Nový Zlíčov 1063/1, Praha 5 – Hlubočep

Contact: radka.hejdukova@ssuar.cz, radka.hejdukova@ssuar.cz Tel.: (+420) 606 081 818

Courses: metal crafts, wood crafts.

Secondary School of Building Crafts Brno-Bosonohy, contributory organisation

This state secondary vocational school provides training in three-year courses in carpenter, roofer and woodcarver.

Website: <https://tinyurl.com/soubosonohy> Address: Pražská 636/38b, Brno

Contact: sekretariat@soubosonohy.cz, sekretariat@soubosonohy.cz Tel.: (+420) 547 120 661

Courses: wood crafts.

Střední odborné učiliště tradičních řemesel a Vyšší odborná škola - Secondary Vocational School of Traditional Crafts and Higher Vocational School

This institution is a private secondary vocational school that provides training in three-year vocational courses in the fields of blacksmithing, woodworking and carving and interior design.

Website: <https://www.studujumeni.cz/> ; <https://www.soutr.cz/> Address: Střední 59, 602 00 Brno

Contact: soutr.dilny@skolyjh.cz soutr.dilny@skolyjh.cz Tel.: (+420) 547 425 441

Courses: metal crafts, wood crafts.

CZESKA REPUBLIKA

Střední škola nábytkářská a obchodní, practical training workshops - Secondary school of furniture and business

State secondary industrial school providing education in four-year courses in arts and crafts woodworking and furniture and woodworking production and two-year extension course in furniture and woodworking production.

Website: <https://tinyurl.com/ssnocz> Address: Holešovská 394, Bystřice pod Hostýnem

Contact: ssno@ssno.cz, ssno@ssno.cz Tel.: (+420) 573 381 315

Courses: wood crafts.

Brno Polytechnic Secondary School

This high-school offers 3 educational fields: wooden buildings, mechanical and technical facilities of the building. The wooden buildings program is focused on teaching wooden structures, design and projects.

Website: <https://tinyurl.com/jilova> Address: Jílová 164/36g - 639 00 Brno

Contact: sou@jilova.cz, sou@jilova.cz Tel.: (+420) 543 424 511

Courses: wood crafts.

Secondary Vocational School Jarov

Jarov Vocational Secondary School offers education in four-year study and three-year courses. Wood building is a field of study that gives a complete preparation for technical and craft activities in the field of wood.

Website: <https://tinyurl.com/skolajarov> Address: Učňovská 100/1 - 190 00 Praha 9

Contact: studium@skolajarov.cz studium@skolajarov.cz Tel.: (+420) 266 106 294

Courses: wood crafts.

CZESKA REPUBLIKA

Wood-based construction at Mendel University

This is a major institution providing education in the fields of furniture design and production, buildings based on wood, and more in general forestry, gamekeeping, landscape engineering, arboriculture, technical biology of woody species, forestry and wood technology.

Website: <https://ldf.mendelu.cz> Address: Zemědělská 1665/1 - 613 00 Brno

Contact: info.ldf@mendelu.cz info.ldf@mendelu.cz Tel.: (+420) 545 134 001

Courses: wood crafts.

Wood Structures and Wood-Based Buildings

The Faculty of Forestry and Wood Sciences covers the entire field of education, science, and cooperation with practice in the field of forestry and wood processing. Students learn both in-depth theory and practice to be well-prepared for future challenges in forestry, wood processing industry and research.

Website: <https://www.fld.czu.cz> Address: Faculty of Forestry, Prague

Contact: fojtikr@fld.czu.cz fojtikr@fld.czu.cz Tel.: (+420) 224 381 111

Courses: wood crafts.

Kamenický Šenov High School of Glass Arts and Crafts

Established in 1856, this is the oldest glass school in the world and since 2005 it has been in the ASPNet UNESCO network of schools. They offer short and long-term training courses in stained glass design, engraved glass design and cut glass design and fused plastic. Moreover, students can explore the glass processing techniques combined with other materials in the design of light objects and used painting courses.

Website: <http://www.czech-glass-school.cz/> Address: Havlíčkova 57 - 47114 Kamenický Šenov

Contact: supss@supss-ks.cz ; kronikova@supss-ks.cz Tel.: (+420) 739 633 703

Courses: glass, metal.

CZESKA REPUBLIKA

Skácel Family

A family workshop dedicated to the production of blueprints for more than 110 years. The products of the Strážnický blueprint workshop are based on tradition, but at the same time they adapt to modern times and current customer requirements. It is exclusively handmade with a special emphasis on quality. They offer individual or group training.

Website: <https://www.straznicky-modrotisk.cz/> Address: 696 62 Strážnice, J. Skácela 1547

Contact: obchod.modrotisk@email.cz Tel.: (+420) 732 736 098 ; (+420) 518 332 537

Courses: textile crafts.

Secondary School of Crafts and Services

A vocational training centre for crafts will be established here, with a focus on glassmaking, the jewellery industry and facilities for professional training in the goldsmith and jeweller's field.

Website: <https://www.sosjbc.cz/> Address: Smetanova 66 - 466 01 Jablonec nad Nisou

Contact: Jiri.DVORAK@sosjbc.cz ; recepce@sosjbc.cz, Jiri.DVORAK@sosjbc.cz ; recepce@sosjbc.cz

Tel.: (+420) 483 443 238 721 231 995 ; (+420) 483 443 531

Courses: metal crafts, ceramic crafts, clay crafts, glass crafts.

High School of Glass Arts and Crafts

This is the oldest and largest Czech glass school. It currently offers a four-year course, ending with a matriculation exam. Since 2010, the school has been teaching according to its own School Education Program, which covers almost all warm and cold techniques of creative glass processing. The school offers six glassmaking specialisations for study, which students choose after submitting the registration form.

Website: <http://www.supss.cz/> Address: Smetanovo Zatiší 470 - 468 22 Železný Brod

Contact: sekretariat@supss.cz sekretariat@supss.cz Tel.: (+420) 483 346 162

Courses: metal crafts, wood crafts, glass crafts.

» CZESKA REPUBLIKA

Higher Vocational School of Glass and Secondary School

The Higher Vocational School of Glass and Secondary School in Nové Bor is a unique educational institution with nationwide scope and a long-standing tradition that offers glassmaking courses.

Website: <https://www.glassschool.cz/> Address: Wolkerova 316 - 473 01 Nový Bor

Contact: info@glassschool.cz info@glassschool.cz Tel.: (+420) 487 712 211 ; (+420) 724 389 104

Courses: glass crafts.

Higher Vocational School

Since 1996, this higher vocational school, specialised in the field of woodworking, offers two educational fields: furniture creation and interior design, wooden buildings.

Website: <https://www.evolyne.cz/web/> Address: Resslova 440 - 387 01 Volyně

Contact: skola@volyne.cz, skola@volyne.cz Tel.: (+420) 383 457 010

Courses: wood crafts.

Secondary Vocational School Jarov supported by Cech Kamnářů

The Guild of Stove Burners of the Czech Republic is specialised in stove making training.

Website : <https://www.cechkamnaru.cz/> Address : Učňovská 1, 190 00 Prague 9

Contact: info@cechkamnaru.cz Tel.: (+420) 233 322 281 ; (+420) 601 572 619

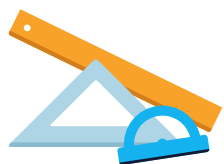
Courses: stone crafts.

Vocational School Luhačovice

Vocational school established in 1967 that offers four years apprenticeship programs in blacksmithing, cabinetmaking, woodcarving and ceramic fields.

Website: <https://www.sosluhac.cz/english-version/> Address: Masarykova 101 - 763 26 Luhačovice

Contact: vedeni@sosluhac.cz Tel.: (+420) 577 131 067 / (+420) 577 131 176 Courses: wood, metal, ceramic.

POLSKA

State Secondary School of Fine Arts im. Bernarda Morando w Zamościu

This secondary school offers several curriculum: graphic design, artistic ceramics, artistic photography and carving. Under the supervision of qualified staff, students will acquire both practical and theoretical skills and knowledge.

Website: <https://tinyurl.com/lpzamosc> Address: Pereca 17 22-400 Zamość

Contact: sekretariat@lpzamosc.pl sekretariat@lpzamosc.pl Tel.: (+48) 84 63 92 322

Courses: wood, ceramic crafts.

State Secondary School of Fine Arts im. Tadeusza Brzozowskiego

This State Secondary School is a public art school established in 1979.

Website: <https://www.gov.pl/plastykkrosno> Address: St. Lewakowski 47 - 38-400 Krosno

Contact: sekretariat@lpkrosno.pl, sekretariat@lpkrosno.pl Tel.: (+48) 13 43 23 172

Courses: wood crafts.

Complex of Art Schools - Secondary School of Fine Arts named after Tadeusz Kantor

This Secondary School of Art, established in 1978, offers stained glass, artistic glass, sculpture and, also, graphic design courses. Students will acquire both theoretical knowledge and practical skills through workshops.

Website: <http://zspdabrowa.pl/> Address: 8 Kosmonautów Street, 41-303 Dabrowa Górnicza

Contact: sekretariat@lsp.dg.pl, sekretariat@lsp.dg.pl Tel.: (+48) 32 260 32 40

Courses: glass crafts.

» POLSKA

General Music School

Poznan Secondary Music School is the only one in Poland to have a department of violin making. As part of violin making classes, there are also classes in design and modelling developing artistic skills, as well as correction and maintenance, where students learn the rules of repairing violin making instruments. The whole program is complemented by the history of violin-making and violin-making acoustics.

Website: <https://muzycznanasolnej.pl/> Address: st Solna 12, 61-736 Poznań

Contact: sekretariat@musicalanasolnej.pl, sekretariat@musicalanasolnej.pl Tel.: (+48) 61 852 28 56

Courses: musical instruments manufacture.

The Eugeniusz Geppert Academy of Art and Design

The Faculty of Ceramics and Glass educates in the fields of Art and Design of Ceramics, Art and Design of Glass and Conservation and Restoration of Artworks within the scope of Ceramics and Glass. The two-degree study programme provides full artistic and design preparation, developing creative individuality, talents and sensitivity, necessary in the work of a contemporary ceramic artist.

Website: <https://tinyurl.com/aspwroc> ; <https://www.asp.wroc.pl/en> Address: pl. Polski 3/4, 50-156 Wrocław

Contact: dziekanatcisz@asp.wroc.pl Tel.: (+48) 71 343 80 31 int. 216

Courses: ceramic crafts, glass crafts:

BELGIA

IFAPME

IFAPME offers a wide range of training courses (duration from 6 months to 3 years) in the fields of manufacturing musical instruments, jewellery, cabinetmaking, metal working, blacksmithing and carpentry to people from 15 years old to adult age.

Website: <https://www.ifapme.be/> Address: Place Verte, 15 - 6000 Charleroi

Contact: info@ifapme.be, info@ifapme.be Tel.: (+32) (0)71 23 22 22

Courses: wood, jewellery, metal, musical instruments crafts.

EFP BRUSSELS

EFP offers a wide range of training courses in the fields of jewellery, shoe-making, glass-making, manufacturing of musical instruments, blacksmithing, cabinetmaking, carpentry and wood building. Their work-study program, aimed at young (from 15 years old) and adult people, enables apprenticeship in a profession via practical and theoretical training.

Website: <https://www.efp.be/> Address: Rue de Stalle, 292B - 11800 Bruxelles

Contact: info@efp.be info@efp.be Tel.: (+32) (0)800 85 210

Courses: wood, glass, metal, wood, musical instruments crafts.

Marc Escaliers de Style by Alex

A well-established company that welcomes youngsters to train in its workshop in order to ensure the continuity of staircase manufacturing craftsmanship

Website: <https://marcescaliers.be> Address: Chaussée de Roodebeek, 61 - 1200 Bruxelles

Contact: marcescaliersbyalex@gmail.com, marcescaliersbyalex@gmail.com Tel.: (+32) (0)2 763 31 36

Courses: wood crafts.

BELGIA

Ecole de Maréchalerie

This blacksmith school provides education with theoretical notions and practical training

Website: <http://ecoledemarechalerie.be/> Address : Rue Léon Delacroix 28 - 1070 Anderlecht

Contact: info@ecoledemarechalerie.be info@ecoledemarechalerie.be Tel.: (+32) (0)2 410 26 73

Courses: metal crafts.

Woodwize

This school teaches woodwork. There are different learning possibilities, notably interior carpentry, giving you the freedom to develop your own personal touch.

Website: <https://www.woodwize.be/fr/> Address: Allée Hof ter Vleest 3 - 1070 Bruxelles

Contact: info@woodwize.be, info@woodwize.be Tel.: (+32) (0)2 558 15 51

Courses: wood crafts.

École Nationale Supérieure des Arts Visuels de la Cambre (ENSAV)

ENSAV is one of the leading art and design schools in Belgium. In addition to artistic training, students receive a sustained theoretical and technical education, both general and specialised, and are encouraged to carry out internships outside the school

Website: <https://www.lacambre.be/fr> Address: 21 Abbaye de La Cambre - 1000 Bruxelles

Contact: lacambre@lacambre.be, lacambre@lacambre.be Tel.: (+32) (0)2 626 17 80

Courses: ceramic crafts, clay crafts, textile crafts, glass crafts.

BELGIA

École d'Armurerie et Fine Mécanique

The School is active in three sectors of activity: applied arts, industry and construction. They develop more than twenty options in full exercise, work-study, technical qualification and professional from the 3rd to the 7th year.

Website: <https://leonmignon.be/ecole> Address: Rue Léon Mignon 4 - 4000 Liège

Contact: sec.mignon@ecl.be sec.mignon@ecl.be Tel.: (+32) (0)4 223 71 08

Courses: metal crafts.

Ferronnerie Yasar

It is a blacksmith company that makes ironwork and metal structures. The website displays available job vacancies regularly.

Website: <https://www.atelieryasar.be/> Address: 11-13, rue Pierre Marchant - 1070 Bruxelles

Contact: info@atelieryasar.be info@atelieryasar.be Tel.: (+32) (0)2 520 61 17

Courses: metal crafts.

CefoVerre

A well-established glass company that has set up a series of modules dedicated to the discovery of glass (technical and artistic aspects). These are intended to introduce students to the different applications of glass

Website: <https://www.cefoverre.be/> Address: Zoning Industriel-1ère rue 5 - 6040 Charleroi

Contact: info@cefoverre.be info@cefoverre.be Tel.: (+32) (0)71 272 900

Courses: glass crafts.

BELGIA

SNC Magnette & Ertz

In their workshop, they welcome people who want to learn how to manufacture harpsichord

Website: <https://clavecin.be/> ; <https://tinyurl.com/mieformationclavecins>

Address: Rue aux petites croix 23 - 4920 Aywaille Contact : j.magnette@clavecin.be j.magnette@clavecin.be

Tel.: (+32) (0)4 277 87 35

Courses: wood crafts, musical instruments manufacture

Académie Royale des Beaux-Arts (ARBA)

Established in 1711, this academy is a well-known higher school of arts. It is positioned in the complex international panorama of higher education, in an educational, artistic and professional dimension. They have different curriculum, two of them are textile arts that include tapestry and tapestry design and engraving.

Website: <http://www.arba-esa.be/> Address : 144, Rue du Midi - 1000 Bruxelles

Contact: info@arba-esa.be, info@arba-esa.be Tel.: (+32) (0)2 506 10 10

Courses: textile crafts.

Van der Kelen

Van der Kelen offers decorative painting courses where students can learn traditional decorative techniques about wood and marble's imitation

Website: <https://vanderkelen.com/fr/historique/> Address : Rue du Métal 30 - Saint-Gilles, Bruxelles

Contact: info@vanderkelen.com info@vanderkelen.com Tel.: (+32) (0)2 537 53 85

Courses: decorative painting.

BELGIA

Le Pôle de la Pierre

This School is a training centre dedicated to stone trades: here pupils will learn both practical techniques and theoretical knowledge about this ancestral know-how, but also recent technological innovations

Website: <https://tinyurl.com/lepoledelapierre> Address: Rue Mademoiselle Hanicq 30 - 7060 Soignies

Contact: infooledelapierre@idpw.be Tel.: (+32) (0)67411260

Courses: Stone crafts.

École Diderot

It is a secondary education establishment (transition technique, qualification technique or professional qualification) of the City of Brussels. The School offers construction trainings such as carpentry and cabinetmaking

Website: <http://institutdiderot.be/> Address: Rue de Capucins 58 - 1000 Bruxelles

Contact: idid.capucins@brucity.education Tel.: (+32) (0)2 289 63 00

Courses: wood crafts.

La Paix Dieu

This School is a vocational institute committed in preserving and transmitting knowledge and know-how in the field of architectural heritage and old buildings

Website: <https://agencewallonnedupatrimoine.be/nos-centres-de-formation/> Address : Rue Paix-Dieu 1B - Amay

Contact: infopaixdieu@awap.be Tel.: (+32) (0)85 41 03 50

Courses: wood, stone, metal

» BELGIA

Institut Saint-Luc Tournai

The Saint-Luc Institute for Secondary Education is a public Lasallian school. They offer different curriculum, one of them is cabinet-making, that focuses on developing technical and theoretical knowledge about this craft.

Website: <https://islt.be/> ; <https://islt.be/ebenisterie/> Address: 7, Chaussee de Tournai - Ramegnies-Chin

Contact: eben@islt.be Tel.: (+32) (0)69 250 340

Courses: wood crafts.

Institut d'enseignement des arts techniques science et artisanat (IATA)

IATA is an educational institute created in 1941 in Namur. The School is the only one in the Wallonia-Brussels Federation to offer qualified watchmaking and jewellery courses. Moreover, they also provide training courses in wood construction and cabinet making.

Website: <https://www.iata.be/> Address: Rue de la montagne 43a - 5000 Namur

Contact: iata@iata.be Tel.: (+32) (0)81 25 60 60

Courses: jewellery, wood

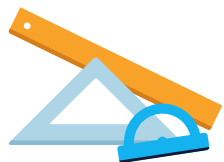
L'École Boulle

Founded in 1886, l'École Boulle remains today one of the largest schools of art and design in Europe. It develops sectors related to space, interior architecture and design with a modern vision. The École Boulle is widely considered the most prestigious vocational school in France for woodwork professions. Moreover, it also offers training courses in upholstery, decor and surface treatment.

Website: <https://tinyurl.com/ecoleboullemetiers> Address: 9-21 Rue Pierre Bourdan - 75012 Paris

Contact: webmestre@ecole-boulle.org Tel.: (+33) (0)1 44 67 69 67

Courses: metal crafts, wood crafts, textile crafts.

FRANCJA

Lycée des Métiers du Bois de Mouchard

The Lycée des Métiers du Bois de Mouchard is a vocational school known for its specialisation in woodworking professions. It offers comprehensive training programs in cabinetmaking, carpentry, and wood construction, equipping students with skills in traditional and modern woodworking techniques.

Website : <https://www.lycee-du-bois.com/> Address : 67, rue de Strasbourg - 39330 Mouchard

Contact : ce.0390029v@ac-besancon.fr ; aed.lyceeduboismouchard@ac-besancon.fr

Tel.: (+33) (0)3 84 73 74 00 ; (+33) (0)3 84 73 74 36

Courses : wood crafts.

Lycée des Métiers du Bois et de l'Ameublement Georges Guynemer

It is a vocational school specialised in woodwork and furniture-making professions.

Website : <https://lp-guynemer-dunkerque.fr/> Address : 99, Rue de la République - 59430 Dunkerque

Contact : contact@lp-guynemer-dunkerque.fr Tel.: (+33) (0)3 28 64 57 49

Courses : wood crafts.

École Nationale d'Osiériculture et de Vannerie

Fayl-Billot's CFPPA specialises in training in the fields of basketry and wickerwork

Website : <http://lpahorticole.faylbillot.educagri.fr/> Address : 24, Rue Georges Darboy - 52 500 Fayl-Billot

Contact : ecoledevannerie@wanadoo.fr Tel.: (+33) (0)3 25 88 59 90

Courses : wood crafts.

» FRANCJA

École Nationale Supérieure d'Art de Limoges

ENSA Limoges is a renowned vocational school in France for pottery and ceramics professions. The school offers comprehensive programs that combine technical training and artistic exploration, attracting aspiring ceramic artists from around the world.

Website : <https://www.ensa-limoges.fr/> Address : 19, avenue Martin Luther King - 87038 Limoges

Tel.: (+33) (0)5 55 43 14 06 Courses : ceramic crafts, clay crafts.

INMA portal

INMA lists all the french schools and workshops that offer crafts training courses

Website : <https://www.institut-metiersdart.org/>

Address : 14 Rue du Mail, 75002 Paris Tel.: (+33) (0)1 55 78 85 85

Courses: metal crafts, stone crafts, ceramic crafts, clay crafts, wood crafts, textile crafts, glass crafts, musical instruments manufacture.

Fer à Modeler

The Fer à Modeler vocational training centre is the largest private school in France that teaches the arts of forging. The technique taught comes from the teaching of Master blacksmith Uri HOFI, based on innovation, precision of gestures and the use of specific and ergonomic tools. Several workshops for teaching Blacksmithing, Metalwork and Cutlery.

Website : <https://www.ecoledeforge.fr/> Address : ZAE Les Catananches - 30430 Méjannes-le-Clap

Contact : formation@ecoledeforge.fr Tel.: (+33) (0)6 52 91 96 52

Courses : metal crafts.

» FRANCJA

Workshop of Pattrice

A workshop to learn techniques like simple forging, sandwich, damask, sanmaï. As well as the operation and creation of flat notch, forced notch, square notch systems. Not forgetting the pump and liner lock system, engraving on metals and lost wax, to name only the main activities of this rich and exciting profession.

Website : <https://patt-art-celtic.fr/coutelier/>; <https://madineurope.eu/fr/patrice-coutelier-forgeron-dart/>

Address : 207 Le Breil-Campel 35330 - Val d'Anast Contact : contact@patt-art-celtic.fr

Tel.: (+33) (0)6 86 56 67 07

Courses : metal crafts.

Centre de Formation dédié au Verre (CERFAV)

Cerfav vous apporte sa connaissance experte dans le verre, ses procédés de mise en oeuvre et la création verrière sous toutes ses formes

Website : <https://www.cerfav.fr/> Address : rue de la Liberté - 54112 Vannes-le-Châtel

Contact : contact@cerfav.fr Tel.: +33 (0)3 83 25 49 90

Courses : glass crafts.

Cirva

The International Glass and Visual Arts Research Centre (Cirva) is an art centre that places creation at the heart of its project.

Website : <https://www.cirva.fr/fr> Address : 62, rue de la Joliette - 13002 Marseille

Contact : contact@cirva.fr Tel.: +33 (0)4 91 56 11 50

Courses : glass crafts.

FRANCJA

Les Ateliers: École nationale supérieure de création industrielle (ENSCI)

Les Ateliers offers a Master's program in Textile Design that covers natural textiles. The program is focused on experimental and innovative design, and students have access to a range of workshops and equipment to develop their skills.

Website : <https://www.ensci.com/> Address : 48, Rue Saint-Sabin - 75011 Paris

Contact : communication@ensci.com Tel.: (+33) (0)1 49 23 12 12

Courses : textile crafts.

École Duperré, public art and design school

Bachelor's program in Textile and Surface Design. The program covers a range of textile techniques, including natural dyeing and weaving, and students have the opportunity to work with natural materials like wool, silk, and cotton.

Website : <https://duperre.org/> Address : 1 rue Dupetit-Thouars - 75003 Paris

Contact : contact@duperre.org Tel.: (+33) (0)1 42 78 59 09

Courses : textile crafts.

L'École des Arts Décoratifs (ENSAD)

It is a prestigious art and design school in Paris that offers a Textile Design program. The program covers a range of textile techniques, including natural dyeing, and students have access to a range of workshops and equipment to develop their skills.

Website : <https://www.ensad.fr/> Address : 31, rue d'Ulm - 75005 Paris

Contact : communication@ensad.fr Tel.: (+33) (0)1 42 34 97 00

Courses : textile crafts.

FRANCJA

LISAA Nantes

LISAA Nantes is a private art and design school in Nantes. One of its parts is École d'Architecture d'intérieur, Design, Graphisme et Mode which offers various programmes in textile and fashion design. These programmes cover a range of textile techniques, including natural dyeing and weaving, and students have the opportunity to work with natural materials like wool, silk, and linen.

Website: <https://www.lisaa.com/fr/ecole/arts-appliques-nantes> Address: 13 rue Baron 44000 Nantes

Contact: <https://www.lisaa.com/en/contact-us> Tel.: +33 (0)2 40 20 30 50

Courses: textile crafts, natural fibres.

Compagnons du Devoir

French organisation that offers apprenticeships and training in traditional crafts, including stone cutting. They have several locations throughout France, and their training programs are highly respected.

Website: <https://compagnons-du-devoir.com/> Address: 82 rue de l'Hôtel de ville - Paris

Contact: contact@compagnons-du-devoir.com Tel.: (+33) (0) 800 855 777

Courses: metal crafts, Stone crafts, wood crafts, textile crafts.

École Nationale Supérieure d'Architecture de Versailles

This architecture school offers a program in "architectural, historical, and cultural heritage," which includes coursework in stone cutting and masonry.

Website: <https://www.versailles.archi.fr/fr> Address: 5, Avenue de Sceaux - 78006 Versailles Cedex

Contact: communication@versailles.archi.fr Tel.: (+33) (0)1 39 07 40 00

Courses: metal crafts, Stone crafts.

» FRANCJA

École de la bijouterie et de la joaillerie de Paris

The school offers a range of courses in jewellery making, including a two-year program in jewellery design and metalwork.

Website: <https://hauteecoledejoaillerie.com/> Address: 58, rue du Louvre - 75002 Paris

Contact: CONTACT@BJOP.FR Tel.: (+33) (0)1 40 26 98 00

Courses: metal crafts, Stone crafts.

Institut National de Gemmologie

The school, located in Paris and Lyon, offers courses in gemmology and jewellery making, including a diploma in jewellery design and metalwork.

Website: <https://ingemmologie.com/> Address: 33, rue La Boétie - 75008 Paris

Contact: contact.paris@ingemmologie.com Tel.: (+33) (0)1 47 70 23 83

Courses: metal crafts, Stone crafts.

National School of Eschau

Bac Pro Crafts and craftsmanship organ builder

Website: <https://www.cfo-eschau.fr/> Address: 30, avenue de l'Europe - 67300 Schiltigheim

Contact: cma@cm-alsace.fr Tel.: (+33) (0)3 88 19 79 79

Courses: musical instruments manufacture.

Atelier von Nagel

L'Atelier von Nagel est une entreprise artisanale de haute facture de clavecin depuis 1971.

Website: <http://www.vonnagel.paris/> Address: 20 Rue Bouvier, 75011 Paris, France

Contact: atelier.vonnagel@gmail.com Tel.: (+33) (0)1 44 93 20 93

Courses: musical instruments manufacture.

FRANCJA

Lycée Polyvalent Privé l'Initiative

Since 1955, this vocational high school has offered applied arts training in ceramic decoration and enameller.

Website : <https://www.lyceelinitiative.com/> Address : 20/24 rue Bouret - 75019 Paris

Contact : secretariat.eleves@lyceelinitiative.org Tel.: (+33) (0)1 53 38 44 10

Courses : ceramic crafts, clay crafts.

Lycée Polyvalent Henry Moisan - Art, Design, Céramique

This high school, known as an excellence for the ceramic teaching, offers a complete educational program from the CAP to the licence level.

Website : <https://www.arts-design-ceramique.fr/> Address : 9, rue du Lycée - 21110 Longchamp

Contact : 0210032W@ac-dijon.fr Tel.: (+33) (0)3 80 47 29 30

Courses : ceramic crafts, clay crafts.

Lycée des Métiers La Source

The School offers a range of courses in textile making: weaving, embroidery, upholstery and hatter modiste

Website : <http://lasource-nogent.fr/> Address : 54, avenue de La Source - 94130 Nogent sur Marne

Contact : michele-cecile.vidot@ac-creteil.fr Tel.: (+33) (0)1.48.73.22.98

Courses : textile crafts.

SEPR - L'école des métiers

SEPR is a Vocational Training Center created in 1864. This school offers a wide range of courses in different fields such as textile, jewellery, cabinetmaking and woodworking.

Website : <http://www.sepr.edu/> Address : 46, rue Professeur Rochaix - 69003 Lyon

Contact : standard@sepr.edu; sepran@sepr.edu; pointinfo@sepr.edu Tel.: (+33) (0)4 72 83 27 27

Courses : metal crafts, Stone crafts, wood crafts, textile crafts, glass crafts.

» FRANCJA

Campus Versailles

Versailles Campus is a centre that aims at training craftspeople of excellence in their field of expertise. They offer a wide range of crafts training courses: carpentry, woodworking, cabinetmaking, embroidery, textile, mosaic... at different levels

Website: <https://tinyurl.com/campusversaillesformationbois> ; <https://tinyurl.com/campusversaillesprepa> ;
<https://campusversailles.fr/en/filieres/metiers-dart-design/>

Address: 3, avenue Rockefeller Grand Écurie du Roi - 78000 Versailles Contact: contact@campusversailles.fr

Courses: ceramic crafts, clay crafts, wood crafts, textile crafts, glass crafts.

Atelier du Vitrail Léman

L'Atelier Vitrail du Léman is a training centre that offers long courses leading to a diploma in glass craftsmanship. Students will learn all the techniques involved in creating and restoring stained glass in a traditional workshop.

Website : <https://tinyurl.com/atelievitrailduleman> Address : 1, rue du Commerce, Quartier des Arts - 74100 Ville-la-Grand (Haute-Savoie), Région Auvergne-Rhône-Alps

Contact : infovitrailduleman@gmail.com Tel.: (+33) (0)9 83 38 85 34

Courses: glass crafts.

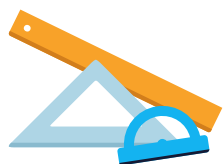
École Nationale de Lutherie

The National School of Violin Making was established in 1970. Since then, they offer 3 years violin-making training course in order to obtain the "Diplôme des Métiers d'Arts en Lutherie"

Website : <https://tinyurl.com/ecolenationaldelutherie> Address : 5, avenue Graillet - 88500 Mirecourt

Contact : ce.0880036l@ac-nancy-metz.fr Tel.: (+33) (0)3 29 37 56 00

Courses: musical instruments manufacture

PORTUGALIA

The School of Arts and Crafts by Ricardo do Espírito Santo Silva

The School of Arts and Crafts led by Ricardo do Espírito Santo Silva Foundation offers certified and specialised training to all those seeking arts and craft know-how in the areas of cabinetmaking, decorative painting, conservation and restoration.

Website : <https://www.fress.pt/> Address : Rua de São Tomé nº 90 - 1100-569 Lisboa

Contact : fressforma@fress.pt Tel.: (+351) 21 881 46 98 ; (+351) 21 881 46 00

Courses : wood crafts.

CINDOR

Established in 1984, is the only Portuguese professional training centre for the gold and watchmaking sector. They offer a wide range of short and long-term training courses in the fields of goldsmithing and watchmaking for young people and adults, enabling them to acquire both theoretical and technical skills.

Website : <https://www.cindor.pt/pt/> Address : Padre Augusto Maia, 12 - 4420-245 Gondomar

Contact : geral@cindor.pt Tel.: (+351) 224 662 730

Courses : Jewellery, watchmaking.

Vicarte - Master of Glass & Ceramic art & Science

The Master in Glass and Ceramic Art and Science is aimed at students throughout the world who have the interest and ability to approach these materials from a broader perspective than is usually seen. The program will pioneer the curricular and intellectual integration of the artistic approach with sound scientific practices.

Website : <https://vicarte.org/> Address : Hangar III - Campus de Caparica

Contact : vicarte.secretariado@fct.unl.pt Tel.: (+351) 212 947 893

Courses : ceramic crafts, clay crafts, glass crafts.

PORTUGALIA

Professional School for the Heritage Recovery of Sintra

The School offers a formal training in “Technician for the Construction of Musical Instruments”.

Website: <http://www.escoladopatrimonio.pt/> Address : Av. Dr. Miguel Freire da Cruz, Edifício Melka, 2735-521

Agualva-Cacém, Portugal Contact : eprps@cm-sintra.pt Tel.: (+351) 21 923 86 87

Courses: musical instruments manufacture.

Academia Nacional de Luthiers

Is a private training institution that offers courses dedicated to the construction of musical instruments through traditional methods and techniques.

Website : <https://www.academianacionaldeluthiers.com/> Address : Lisbon, Portugal

Contact : info@academianacionaldeluthiers.com Tel.: (+351) 937 497 123

Courses: musical instruments manufacture.

CEARTE

Vocational training centre that offers an array of different courses including textile, glass-making, ceramics, basketry, woodworking and metal-working.

Website : <https://www.cearte.pt/> Address : Rua António Sérgio, 36 - 3025-041 Coimbra

Contact : geral@cearte.pt Tel.: (+351) 239 497 200

Courses : metal crafts, ceramic crafts, clay crafts, wood crafts, textile crafts, glass crafts.

Casa do Azulejo (House of Tiles)

Ceramics and tile atelier founded by the ceramist Ana Dominguez, who intends to divulge and train students in the art of Portuguese tile, and contemporary ceramics.

Website : <https://acasadoazulejo.pt> Address : Rua Ernesto da Silva 52B, 1500-269 Lisboa

Contact : geral@acasadoazulejo.pt Tel.: (+351) 91 922 57 54

Courses : ceramic crafts, clay crafts.

WŁOCHY

International Violin-Making School

The School, which belongs to Istituto d'Istruzione Superiore Antonio Stradivari, was founded in 1938. They offer violin-making workshop activities supported by the theoretical aspects of this craft. The School offers 3 courses: construction of modern bowed instruments, maintenance and repair, construction of plucked instruments.

Website : <https://www.scuoladiliuteria.it/> Address : Via Colletta 5, Cremona (Lombardia)

Contact : cris00800d@istruzione.it Tel.: (+39) 0372 38689

Courses: musical instruments manufacture:

Istituto Centrale per il Restauro (ICR)

The School was established in 1939 in Rome. In November 2015, a new branch was opened in Matera (Basilicata). The School offers vocational training paths that gather different cultural heritage classes for the teaching of restoration. Teaching is divided into lectures, workshops, analysis and application development of cases. General critical reflection is complemented by technical training through a large number of laboratory activities and internships

Website : <http://www.icr.beniculturali.it/>; <https://www.safmatera.iscr.beniculturali.it/> (Matera)

Address : Via San Michele 22, Roma - Via Luigi La Vista 5, Matera (Basilicata)

Contact : icr.scuola@beniculturali.it Tel.: (+39) 06 672 363 45 (Roma) - (+39) 0835 256 626 (Matera)

Courses: metal crafts, Stone crafts, ceramic crafts, clay crafts, wood crafts, textile crafts, glass crafts, musical instruments manufacture.

WŁOCHY

Academia Cremonensis

Academia Cremonensis is an international academy of violin-making and bow-making located in Cremona. The School offers 49 different courses in which students will develop practical and theoretical knowledge about this craft.

Website : <https://www.academiacremonensis.org/> Address : Via Giovanni Maria Platina 66, Cremona (Lombardia)

Contact : info@academiacremonensis.it Tel.: (+39) 0372 750661

Courses : musical instruments manufacture.

Civica Scuola di Liuteria

The School was established in 1978 and since then offers two curriculum: the construction of stringed instruments and the construction of plucked instruments section. Moreover, they also offer a restoration course. The training of the luthier, builder and restorer of stringed musical instruments, is still based on a close relationship with the master, built up over years of school-workshop with the support of a scientific and music-historical basis

Website : <https://civicascoladiliuteria.comune.milano.it/> Address : Via Noto 4, Milano

Contact : plo.liutai@comune.milano.it Tel.: (+39) 02 88448821

Courses : musical instruments manufacture.

Vetzeria d'Arte Gamberini

The oldest artisanal workshop for the design, creation and restoration of stained glass windows located in Bologna. They offer first approach courses and training focused on 3 techniques: lead binding, grisaille painting and Tiffany technique.

Website : <https://www.vetzeriadartegamberini.it/> Address : Via della Ghisiliera 18/a, Bologna

Contact : info@vetzeriadartegamberini.it Tel.: (+39) 324 89 76 631 - (+39) 380 36 45 593

Courses : glass crafts.

WŁOCHY

Glass Art Academy

The School was founded in 1992 by Angela Ciccarello, a glass maker and restorer. The School offers different courses based on the acquisition of sound technical and professional skills, combined with artistic research, innovation and design.

Website : <http://glassartacademy.com/> Address : Via Pomeria 15, Prato (Toscana)

Contact : angelaciccarelloapunto1@gmail.com Tel.: (+39) 0574 448248

Courses : glass crafts.

Istituto Superiore Paolo Carcano

The School is located in the textile district of Como. They offer different courses in order to train and transmit textile know-how.

Website : <https://www.setificio.edu.it/> Address : Via Castelnuovo 5, Como (Lombardia)

Contact : COIS00700E@istruzione.it Tel.: (+39) 031 271416

Courses : textile crafts.

Istituto Tecnico Superiore Tessile Abbigliamento Moda (TAM)

The School offers different textile and fashion courses that enable the acquisition of technical, creative and managerial skills and abilities.

Website : <https://itstam.it/> Address : Corso Pella 10, Biella (Piemonte)

Contact : segreteria@itstambiella.it Tel.: (+39) 015 8853523 - (+39) 393 8526184

Courses : textile crafts.

WŁOCHY

Istituto Tecnico Tullio Buzzi

ITS Buzzi is a well established school in the textile sector. They offer a textile educational program both practical and theoretical with a special focus on circular economy.

Website : <https://www.tulliobuzzi.edu.it/> Address : Viale della Repubblica 9, Prato (Toscana)

Contact : potf010003@istruzione.it Tel.: (+39) 057458981

Courses : textile crafts.

Scuola Barolo by Istituto d'Istruzione Superiore "Vincenzo Lancia"

It is one of the few Italian schools specialised in wood crafts. They combine practical and theoretical courses focusing on design and applied woodworking technology.

Website : <https://iis-lancia.edu.it/pagina/245-scuola-barolo> Address : Piazza Calderini 10, Varallo (Piemonte)

Contact : vcis016008@istruzione.it Tel.: (+39) 0163 22227

Courses : wood crafts.

Artwood Academy

Located in the wood furniture district, the School offers professional and post-diploma training pathways.

Website : <https://artwoodacademy.it/> Address : Via Don Carlo Gnocchi 10, Lentate sul Seveso (Lombardia)

Contact : info@artwoodacademy.it Tel.: (+39) 0362 1322358

Courses : wood crafts.

Scuola dell'Arte e della Medaglia

It is a school of higher education and technical-artistic specialisation, that offers 3 years courses in metalworking, silversmithing and goldsmithing, restoration and engraving.

Website : <https://www.sam.ipzs.it/> Address : Viale Gottardo 146, Roma Contact : sam@ipzs.it Tel.: (+39) 06 85083695

Courses : metal crafts, Stone crafts.

WŁOCHY

Scuola dei Mestieri di Solomeo

Established in 2013 by Brunello Cuccinelli, the School offers various knitwear and fashion courses for young people (max 26 years old) with the purpose to transmit the traditional techniques.

Website : <http://www.scuoladeimestieri.sfcu.it/> Address : Piazza Carlo Alberto dalla Chiesa, Solomeo (Umbria)

Contact : info@sfcu.it Tel.: (+39) 075 582741

Courses : textile crafts.

Liceo artistico statale di Porta Romana e Sesto Fiorentino

Secondary School was established in 1869. They offer 3 educational paths and also post-diploma training.

Website : <https://www.artisticofirenze.edu.it/> Address : Viale Di Porta Romana 9, Firenze

Contact : fisd03000l@istruzione.it Tel.: (+39) 055 220521

Courses : ceramic crafts, clay crafts, textile crafts.

Istituto Superiore Salesiano Don Bosco

This high school offers a curriculum in the wood field: students will develop knowledge and skills in the processing, manufacturing, assembly and marketing of industrial and craft products.

Website : <https://tinyurl.com/istitutosalesianovda> Address : Via Tornafol, 1 11024 Châtillon (Valle d'Aosta)

Contact : segreteria@istitutosalesianovda.it Tel.: (+39) 0166.560111

Courses : wood crafts.

Polimoda

In collaboration with the LVMH Institute of Excellence Crafts, offers a vocational training course for leather goods.

Website : <https://tinyurl.com/polimodaformazione> Address : Via G. Galilei 31 - Scandicci (design lab) ; Villa Favard, via Curtatone 1 - Firenze Contact : orientation@polimoda.com Tel.: (+39) 055 2750684 / 638

Courses : leather crafts.

» WŁOCHY

Opificio delle Pietre Dure

Since 1978, this School of Higher Education and Study has been offering five-year study courses in different subject areas (stone, metal, glass, ceramic, textile and wood) that include both theoretical and practical lessons.

Website : <http://www.opificiodellepietredure.it/> Address : Via Alfani, 78 - 50121 Firenze

Contact : opd@cultura.gov.it Tel.: (+39) 055 26511

Courses : metal crafts, Stone crafts, ceramic crafts, clay crafts, wood crafts, textile crafts, glass crafts.

Accademia Riaci

The School offers a wide range of academic programs that varies in level, duration, and intensity. Students may choose to learn from various fields of arts and traditional arts such as glass-making, ceramic, wood-working and restoration, textile design, jewellery making... They will develop not only theoretical knowledge but also practical skills.

Website : <https://www.accademiariaci.info/> Address : Via dei Conti 4 - 50123 Firenze

Contact : accademiariaci@accademiariaci.info Tel.: (+39) 055 289831

Courses : ceramic crafts, clay crafts, wood crafts, textile crafts, glass crafts.

Alta Sartoria Massoli Academy

The Academy, in collaboration with the LVMH Institute of Excellence Crafts, offers an advanced theoretical and practical training course in haute couture.

Website : <https://www.accademiamassoli.com/> <https://www.accademiamassoli.com/il-corso.html>

Address : Piazza Municipio 5 - 02041 Casperia (Lazio) Contact : contact.ime.it@lvmh.com

Tel.: (+39) 0765 633790765

Courses : textile crafts.

WŁOCHY

La Meridiana - International School of Ceramics

Established in 1981, the School offer courses that refer to all ceramic processes and accommodate all skill levels the one or two week long courses cover making, decorating and firing techniques for the functional and the sculptural. The longer two/three month intensive courses are dedicated to throwing and functional ceramics, equipping students with a strong foundation in clay.

Website : <https://lameridiana.fi.it/> Address : Loc. Bagnano, 135 - 50052 Certaldo – Firenze

Contact : info@lameridiana.fi.it Tel.: (+39) 377 2709500

Courses : ceramic crafts, clay crafts.

FORAL "Vincenzo Melchiorre"

Since 1972 the school located in Valenza, the international goldsmith core in jewellery production, offers goldsmithing courses in order to develop traditional manual skills and knowledge of history of jewellery and gemmology.

Website : <https://www.foral.org/valenza-v-melchiorre/> Address : Via Raffaello 2, Valenza (Piemonte)

Contact : valenza@foral.org Tel.: (+39) 0131 952743

Courses : jewellery, metal crafts, stone crafts.

Bottega di Parma - Scuola di Liuteria di Desiderio Quercetani

This School, located in Parma, offers 2 years courses for a limited number of students (max 12). Their aim is providing both practical and theoretical knowledge about this craft.

Website : <https://tinyurl.com/scuolabottegadiparma> Address : Via Trieste 84 - 43100 Parma

Contact : info@bottegadiparma.com, info@bottegadiparma.com Tel.: (+39) 0521 27 30 20

Courses : musical instruments manufacture.

» WŁOCHY

VetroRicerca Studios

Glass making studio established in 1996 in Bolzano. Since their foundation, they have focused on training. Since 2010 the studio serves as the prototyping laboratory for glass of the Free Faculty of Design and Art of Bolzano with which we have coordinated design projects presented in Europe and overseas.

Website : <https://www.vetroricerca.it/en/> Address : Via Claudia Augusta 123E - 39100 Bolzano

Contact : piazzale@vetroricerca.eu ; ale@vetroricerca.eu Tel.: (+39) 348 773 4919 ; (+39) 349 361 3279

Courses : glass crafts.

Accademia Orafa Italiana

Since 1982, this academy has been a point of reference for youngsters that want to learn goldsmithing's techniques. They offer three-year, two-year, annual training courses, masters and specialisations in Goldsmithing and Jewellery, CAD CAM and Gemmology.

Website : <https://www.accademiaorafaitaliana.it/> Address : Via Umberto 300 - 95129 Catania

Contact : info@accademiaorafaitaliana.it Tel.: (+39) 0952865559

Courses : Stone crafts.

Scuola del Cuoio - Leather School of Florence

Scuola del Cuoio, founded in 1949, is the leading academy in Italy for bag making and leather working. They offer a leather bags and accessories course where students will learn the leather bag making techniques and will have the opportunity to put into practise their knowledge and skills by creating their own capsule collection.

Website : <https://scuoladelcuoio.it/it/> Address : Via San Giuseppe 5R - 50122 Firenze

Contact : info@scuoladelcuoio.com info@scuoladelcuoio.com Tel.: (+39) 055.244.533/4

Courses : leather crafts.

» WŁOCHY

Fondazione Arte della Seta Lisio

Since 1980s, this School offers textile teaching activities for every level with different curriculum (embroidery, weaving, historical tailoring, jacquard handweaving, lace technique) focused on both theoretical and practical knowledge

Website: <https://www.fondazionelisio.org/en/> Address: Via Benedetto Fortini 143 - 50125 Firenze

Contact: info@fondazionelisio.org Tel.: (+39) 0556801340

Courses: textile crafts.

Accademia Liuteria Piemontese San Filippo

The School offers different courses (lasting 1 or 2 years) with workshop activities for learning how to make, repair and restore musical instruments.

Website: <https://www.accademialiuteriapiemontese.it/> Address: Via Accademia delle scienze 11 - 10123 Torino

Contact: info@accademialiuteriapiemontese.it Tel.: (+39) 011 19647198

Courses: musical instruments manufacture.

DANIA

Royal Danish Academy

The Royal Danish Academy's Programme of Crafts in Glass and Ceramics is one of Europe's leading educational institutions in this field. This Professional Bachelor programme is rooted in the Danish tradition of craftsmanship with glass and ceramics. They investigate processes, materials and practice.

Website: <https://tinyurl.com/royaldanishacademycraft> Address: Philip de Langes Allé 10, 1435 Copenhagen

Contact: info@kglakademi.dk Tel.: (+45) 4170 1500

Courses: ceramic crafts, clay crafts, wood crafts, textile crafts, glass crafts.

Skals - Folk High School for Design and Crafts

Skals - the high school for design and handcraft is located in the middle of beautiful nature and offers long and short college courses for creative students and course participants of all ages. Skals believe in good craftsmanship, and that everyone has a creative vein that needs to be nurtured, challenged or perhaps retrieved from earlier times. Skals test, see, feel and experience craftsmanship together with students and where the craftsmanship is combined with the latest trends and inspiration from our traditional textile heritage.

Website: <https://tinyurl.com/skalscraft> Address: Højskolebakken 21, 8832 Skals

Contact: skals@skals.nu Tel.: (+45) 86 69 40 64

Courses: textile crafts.

 DANIA

Designskolen Kolding

Design School Kolding is a design school located in Kolding, Denmark. It delivers undergraduate and postgraduate degrees in the areas of fashion, textiles, communication design, industrial design, accessory design, and design for people, design for the planet and design for play.

Website : <https://www.designskolenkolding.dk/> Address : Ågade 10, 6000 Kolding

Contact : dk@designskolenkolding.dk Tel. : (+45) 76 30 11 00

Courses : textile crafts.

Guldagergaard

Guldagergaard works to promote and develop ceramic art, craft, and design. The ambition is to help shape the future of ceramics by creating a dialogue within the ceramic community. We offer all artists, educators, and students an international environment, which aims at forming a unique match between academic research, professional practice, and artistic research.

Website : <https://ceramic.dk/>

Address : Guldagergaard – International Ceramic Research Center, Heilmannsvej 31A, 4230 Skælskør

Contact : ceramic@ceramic.dk Tel. : (+45) 5819 0016

Courses : ceramic crafts, clay crafts.

ŹRÓDŁA I PUBLIKACJE

OGÓLNE:

1. Art 22 de la loi n° 2014-626 du 18 juin - 2014 relative à l'artisanat, au commerce. Available at: <https://www.legifrance.gouv.fr/loda/id/JORFTEXT000029101502/2023-08-11/>.
2. Carpenter, T. (2013). *The Complete Guide to Woodworking: Techniques and Projects for the Beginner and Expert*.
3. Craft50+ (2022). *Craftsman Business Guidebook: useful information about how to develop a craft business in different European Countries*. Available at: <https://madineurope.eu/en/crafting-50-beyond/?cn-reloaded=1>. Available at: [New European Bauhaus: beautiful, sustainable, together. \(europa.eu\)](https://www.europa.eu/en/new-european-bauhaus-beautiful-sustainable-together).
4. *Cultural Heritage in Portugal: Assessment of Social and Economic Value* (2020).
5. Donkin L. (2001). *Crafts and Conservation: Synthesis Report for ICCROM*. Available at: <https://www.iccrom.org/publication/crafts-and-conservation-synthesis-report-iccrom>.
6. European Commission. (2021). *New European Bauhaus Initiative*.
7. European Commission. (2023). *European Year of Skills 2023*. Available at: https://commission.europa.eu/strategy-and-policy/priorities-2019-2024/europe-fit-digital-age/european-year-skills-2023_en.
8. IMARC Group. (2022). *Europe Handicrafts Market: Industry Trends, Share, Size, Growth, Opportunity and Forecast 2023-2028*. Available at: <https://www.imarcgroup.com/europe-handicrafts-market>.
9. Institut National des Métiers d'Art (2016). 281 métiers. Available at: <https://www.institut-metiersdart.org/metiers-art/fiches-metiers>
10. Korn, P. (2018). *Woodworking Basics: Mastering the Essentials of Craftsmanship*.
11. Mark, D. J. (2018). *Woodworking: Techniques and Projects for the Home Workshop*.
12. Nisbet, J. E. (2015). *The Art of Woodworking: Projects and Techniques for the Home Workshop*.
13. Nisbet, J. E. (2017). *Mastering Woodworking: The Complete Guide to Woodworking for Beginners and Advanced Woodworkers*.
14. Parliamentary Assembly. (2008). *Resolution 1638*. Available at: <https://assembly.coe.int/nw/xml/XRef/Xref-XML2HTML-en.asp?fileid=17689&lang=en>.

15. Ramuz, M. (2015). *Woodworking Projects for Beginners: Step-By-Step Guides to Crafting Furniture and More.*
16. Sellers, P. (2015). *Woodworking: A Complete Guide for Beginners.*
17. Sennett, R. (2009). *The Craftsman.* New Haven: Yale University Press.
18. Stack, J. (2018). *The Art and Craft of Woodworking: A Complete Guide to Essential Techniques.*
19. Teague, M. (2015). *Woodworking 101: The Basics of Woodworking for Beginners.*
20. UNESCO. (2021). *Teaching and Learning with Living Heritage: A Resource Kit for Teachers.* Available at: <https://ich.unesco.org/doc/src/52066-EN.pdf>.
21. United Nations. (2015). *In Transforming our world: The 2030 Agenda for Sustainable Development.* Available at: [Sustainable Development Goals | United Nations Development Programme \(undp.org\)](https://www.un.org/sustainabledevelopment/).

ŹRÓDŁA DOTYCZĄCE ZAWODÓW ZWIĄZANYCH Z DREWNIEM:

1. *Nordic Clinker Boat Traditions.* Inscribed on UNESCO's Intangible Cultural Heritage List: 2022. Available at: <https://ich.unesco.org/en/RL/nordic-clinker-boat-traditions-01686>.
2. Tsai K. (2020). *Achieving sustainable and responsibly sourced wood.* Transparency-One. Available at: <https://www.transparency-one.com/achieving-sustainable-and-responsibly-sourced-wood/>.

**W każdym badaniu źródłowym dostępnych jest więcej informacji*

ŹRÓDŁA DOTYCZĄCE ZAWODÓW ZWIĄZANYCH Z METALEM:

1. Aspery, M. (2008). *The Art of Metal Working.*
2. Gingery, D. J. (2009). *Metalworking: Projects and Techniques.*
3. Hornsey, R. (2009). *Metal Crafting: A Beginner's Guide.*
4. Horsfall, D. J. (2009). *Metal Craft Techniques: Essential Skills for Crafting Metal.*

5. Jones, A. K. (2010). *Metal Craft: Principles and Practices*.
6. Maloof, C. A. (2004). *Metal Crafts: An Introduction*.
7. Meilach, D. (2010). *The Craftsman's Guide to Working with Metal*.
8. Price, R. M. (2005). *Metal Crafts: Mastery of Techniques*.
9. Rees, M. S. (2011). *Metal Crafting for Fun and Profit*.
10. Walker, W. R. (2012). *Metalworking for Fun and Profit*.

*W każdym badaniu źródłowym dostępnych jest więcej informacji

ŹRÓDŁA DOTYCZĄCE ZAWODÓW ZWIĄZANYCH ZE SZKŁEM:

1. *The art of glass beads*. Inscribed on UNESCO's Intangible Cultural Heritage List: 2020. Available at: <https://ich.unesco.org/en/RL/the-art-of-glass-beads-0159>.

*W każdym badaniu źródłowym dostępnych jest więcej informacji

ŹRÓDŁA DOTYCZĄCE ZAWODÓW ZWIĄZANYCH Z WŁÓKNAMI NATURALNYMI:

1. Alliance for European Flax-Linen and Hemp. Available at: <https://allianceflaxlinenhemp.eu/en/industrial-uses-hemp>.
2. ArtEZ MA Practice Held in Common & Crafts Council Nederland. (2018). *The Linen Project*. Available at: <https://thelinenproject.online/about/>.
3. European Commission. (2023). New EU environmental norms to make chemical and textile industry plants greener. Available at: https://joint-research-centre.ec.europa.eu/jrc-news-and-updates/new-eu-environmental-norms-make-chemical-and-textile-industry-plants-greener-2023-01-13_en.

4. *Blaudruck/Modrotisk/Kékfestés/Modrotlač, resist block printing and indigo dyeing in Europe*. Inscribed on UNESCO's Intangible Cultural Heritage List: 2018. Available at: <https://ich.unesco.org/en/RL/blaudruck-modrotisk-kkfests-modrotla-resist-block-printing-and-indigo-dyeing-in-europe-01365>.

5. European Environment Agency. (2023). *The impact of textile production and waste on the environment (infographics)*. Available at: <https://www.europarl.europa.eu/news/en/headlines/society/20201208STO93327/the-impact-of-textile-production-and-waste-on-the-environment-infographics>.

6. Fisher, C. H. (2006). History of Natural Fibres. *Journal of the Textile Institute*, 77(6), 365-371. Available at: <https://www.tandfonline.com/doi/abs/10.1080/00222338108056788>.

7. Sabesh, S., & Prakash, N. (2022). Window of Opportunity in Natural Fibre for Atmanirbhar Bharat. *Sustainable Chemistry and Pharmacy*. Available at: <https://cicr.org.in/wp-content/uploads/SC-FA-sab2.pdf>.

*W każdym badaniu źródłowym dostępnych jest więcej informacji

ŹRÓDŁA DOTYCZĄCE ZAWODÓW ZWIĄZANYCH Z KAMIENIEM:

1. *Art of dry stone walling, knowledge and techniques*. Inscribed on UNESCO's Intangible Cultural Heritage List: 2018. Available at: <https://ich.unesco.org/en/RL/art-of-dry-stone-walling-knowledge-and-techniques-01393>.

2. *The Slate Landscape of Northwest Wales*. Inscribed on UNESCO's Intangible Cultural Heritage List: 2021. Available at: <https://whc.unesco.org/en/list/1633/>.

3. *Traditional Ahlat stonework*. Inscribed on UNESCO's Intangible Cultural Heritage List: 2022. Available at: <https://ich.unesco.org/en/USL/traditional-ahlat-stonework-00655>.

*W każdym badaniu źródłowym dostępnych jest więcej informacji

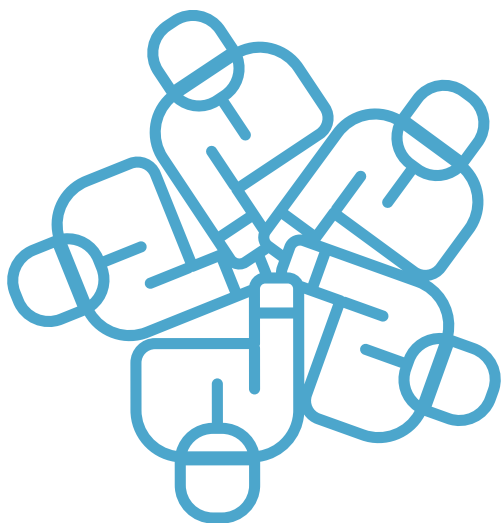
» ŹRÓDŁA DOTYCZĄCE ZAWODÓW ZWIĄZANYCH Z WYKONYWANIEM INSTRUMENTÓW MUZYCZNYCH:

1. Hubbard, F. (1967). *Three centuries of harpsichord making*. Cambridge, Massachusetts: Harvard University Press.
2. Kottick, E. (2018) *A History of the Harpsichord*. Available at: https://books.google.es/books?hl=es&lr=&id=uexrDtt7JKEC&oi=fnd&pg=PR15&dq=harpsichord&ots=qeoy9C1u-z&sig=_X7vnPK1wUMrCewQsDS4TIP5w4g#v=onepage&q=harpsichord&f=false (Accessed: 2th July 2022)
3. MARC VOGEL GMBH - HARPSICHORD PARTS - HARPSICHORD ART - <https://www.vogel-scheer.de/de/info/plaene.html>.

*W każdym badaniu źródłowym dostępnych jest więcej informacji

ODNIESIENIA Z UE LUB INNYCH BADAŃ I STATYSTYK:

1. European Commission. (2017). *Crafts and Cultural Heritage: Valorising Cultural and Creative Sectors to Foster Competitiveness and Growth*. Retrieved from https://ec.europa.eu/growth/single-market/services/cultural-and-creative-sector/crafts_en.
2. Craft Scotland. (n.d.). *The Economic Value of Scotland's Craft Sector*. Retrieved from https://www.craftscotland.org/wp-content/uploads/2018/04/The-Economic-Value-of-Scotlands-Craft-Sector_WEB.pdf.
3. European Commission. (2016). *The Crafts Sector in Europe: An Economic Contribution to Sustainable Growth, Competitiveness and Employment*. Retrieved from <https://ec.europa.eu/growth/tools-databases/dem/monitor/sites/dem/files/Crafts%20Sector%20in%20Europe.pdf>.
4. Dunning, E. (2012). *Estimating the Economic Contribution of Crafts in Europe*. Retrieved from <https://www.craftscouncil.org.uk/publications/research/estimating-the-economic-contribution-of-crafts-in-europe>.
5. Chant, A. and McRobbie, A. (2014). *Economic Impact of the Crafts Sector in the UK*. Retrieved from <https://www.craftscouncil.org.uk/publications/research/economic-impact-of-the-crafts-sector-in-the-uk>.

CYFE PARTNERZY

Siedmiu europejskich partnerów z różnych krajów i różnych dziedzin wiedzy połączyło swoje umiejętności, wdrożyło działania obejmujących narzędzia edukacyjne i wycieczki w wirtualnej rzeczywistości, aby zawód rzemieślnika był jak najbardziej zrozumiały dla młodych pokoleń.

Aproximar (Portugalia)

Aproximar rozwija, wdraża i świadczy usługi w 4 głównych sektorach, a od 2007 roku uczestniczy w projektach związanych ze szkołą, edukacją i wzmacnianiem kapitału społecznego, co umożliwiło konsolidację sektora poświęconego wyłącznie **edukacji** i **wzmacnianiu potencjału**. W tym sektorze pracuje całkowicie oddany zespół, który koncentruje się na opracowywaniu i wdrażaniu innowacyjnych podejść wzmacniających pozycję i promujących zdrowe społeczności. W centrum uwagi znajduje się zapobieganie, ale APX stara się także opracowywać nowe sposoby reagowania na pojawiające się potrzeby społeczności lokalnych, takie jak wysokie ryzyko przedwczesnego kończenia nauki, absencja, zachowania dewiacyjne, liczba więzień szkolnych i młodzież NEET. APX stara się oferować odpowiedzi dostosowane do lokalnych potrzeb społeczności, szanując ich indywidualność i różnorodność, przeprowadzając ocenę wpływu, innowacyjne podejścia do szkolenia nauczycieli i społeczności szkolnej, wzmacnianie pozycji rodziców, praktyki naprawcze, podejście partycypacyjne, programy mentorskie i inne .

LAJA (Polska)

LAJA to fundacja z siedzibą w Cieszynie przy granicy z Czechami i Słowacją; miejsce spotkań krajów i kultur. Współpracuje z gminami Cieszyn i Jastrzębie Zdrój na dwa sposoby: wspierając inicjatywy na rzecz młodzieży, w tym polityki oraz rozwijając współpracę z radami młodzieżowymi w Czechach i na Słowacji oraz wieloma innymi instytucjami lokalnymi, regionalnymi, krajowymi i międzynarodowymi, uniwersytetami i organizacjami pozarządowymi. Laja zajmuje się nowymi sposobami pracy z młodzieżą, wspieraniem tożsamości lokalnej i regionalnej, pomagając młodym ludziom rozwijać poczucie własnej wartości, poczucie inicjatywy, kreatywność i zaangażowanie społeczne. Jej inicjatywy obejmują edukację pozaformalną, warsztaty, krajowe i międzynarodowe wymiany młodzieży, możliwości programu Erasmus+, wolontariat (ESC i inne) oraz nieformalne spotkania.

Esquare E-square (Francja)

E-square to organizacja badawczo-edukacyjna zapewniająca doradztwo i wsparcie w zakresie edukacji, rozwoju umiejętności psychologicznych i miękkich, której celem jest wzmocnienie adaptacji i integracja młodzieży i dorosłych w dynamicznym społeczeństwie. Jej działania obejmują kształcenie ustawiczne zgodnie z aktualnymi wymaganiami rynku pracy oraz wykonalne rekomendacje dotyczące pomyślnego rozwoju biznesu.

E-square koncentruje się na 5 głównych obszarach działalności: zarządzanie projektami i ich wdrażanie, doradztwo w zakresie psychologii i umiejętności miękkich, tworzenie stron internetowych i aplikacji online, e-learning i szkolenia oraz doradztwo i badania badawcze.

KHORA Khora APS (Dania)

Khora to wielokrotnie nagradzane studio produkcyjne XR i laboratorium edukacyjne założone w 2015 roku. Jako jedni z pierwszych jesteśmy pionierami wysokiej klasy, wciągających treści we współpracy z ciekawymi i odważnymi partnerami. Wydawszy ponad 400 wciągających doświadczeń, badamy i napędzamy tworzenie wartości wschodzących mediów. Naszym celem jest poszerzenie dostępu do rzeczywistości rozszerzonej i wirtualnej (AR i VR) poprzez tworzenie doświadczeń, które nas łączą i pozwalają sprostać wyzwaniom świata rzeczywistego. Dążymy do demokratyzacji dostępu do rzeczywistości wirtualnej, ponieważ zapewnia ona nam potężne, edukacyjne i znaczące doświadczenia, które mogą zbliżyć nas do naszego wspólnego domu i dziedzictwa. Posiadamy kreatywny, pełnowymiarowy zespół produkcyjny o zróżnicowanym pochodzeniu i współpracujemy w ścisłym dialogu z naszymi partnerami. Nasze doświadczenie i rozległe doświadczenie pozwalają nam oferować uczciwy wgląd w wady i zalety najnowszych nośników XR. www.khora.com i www.khoracontemporary.com

Mad'in
Europe

Mad'in Europe (Belgia)

Mad'in Europe (MIE) to firma z siedzibą w Brukseli, która przyczynia się do waloryzacji, ochrony i przekazywania know-how i wiedzy specjalistycznej w dziedzinie tradycyjnego i szlachetnego rzemiosła na poziomie europejskim. MIE wspiera pracę rzemieślników, łącząc ich i zwiększając ich widoczność poprzez wywiady, wsparcie marketingu cyfrowego, warsztaty mające na celu dzielenie się najlepszymi praktykami, media społecznościowe i comiesięczne biuletyny. Jego wielojęzyczny portal gromadzi dużą publiczność i około 1500 profili zawodowych rzemieślników prezentujących ich pracę, techniki i oferty szkoleniowe. MIE prowadzi i upowszechnia badania i ankiety na temat rynku rzemieślniczego, a także monitoruje zagadnienia legislacyjne w tej branży oraz uczestniczy w międzynarodowych konferencjach i projektach, aby dać głos rzemieślnikom i rzemieślnikom.

San Giuseppe ONLUS (Włochy)

Stowarzyszenie San Giuseppe Onlus to organizacja pozarządowa zajmująca się problemami związanymi z trudnościami najbardziej potrzebujących grup społeczeństwa i promująca rozwój człowieka. Aktywnie zajmuje się kwestiami związanymi z potrzebami migrantów i ogólnie osób zagrożonych, młodzieżą i nieletnimi, pracując z nimi, aby uczynić ich głównymi bohaterami własnej adaptacji i integracji w różnych dziedzinach życia. Misją stowarzyszenia jest zwiększanie świadomości i solidarności wobec zarówno najbardziej bezbronnych, jak i wobec młodzieży i dzieci, tworząc skuteczną i adekwatną pomoc, która ukazuje ciepłą i opiekuńczą twarz społeczności

Petrklíč Help Z.S. (Republika Czeska)

Petrklíč Help to młodzieżowa, edukacyjna i innowacyjna organizacja pozarządowa działająca od 2005 roku, posiadająca szerokie doświadczenie w zakresie edukacji pozaszkolnej, wolontariatu, rozwoju młodych ludzi i ich pomysłów, współpracy międzynarodowej i transgranicznej, kwestii środowiskowych oraz partycypacji młodzieży.

Sfinansowane ze środków UE. Wyrażone poglądy i opinie są jedynie opiniami autora lub autorów i niekoniecznie odzwierciedlają poglądy i opinie Unii Europejskiej lub Europejskiej Agencji Wykonawczej ds. Edukacji i Kultury (EACEA). Unia Europejska ani EACEA nie ponoszą za nie odpowiedzialności.